

Nhận Tội Với Em

Contents

Nhận Tội Với Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	43
13. Chương 13	46
14. Chương 14	50
15. Chương 15	54
16. Chương 16	56
17. Chương 17	58
18. Chương 18	60
19. Chương 19	62
20. Chương 20	64
21. Chương 21	66
22. Chương 22	68
23. Chương 23	70
24. Chương 24	72
25. Chương 25	74

Nhận Tội Với Em

Giới thiệu

Hắn dám nói rằng hắn không muốn kết hôn cùng cô, nhưng còn cô, phụ nữ có mấy năm thanh xuân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-toi-voi-em>

1. Chương 1

Một cánh tay ngọc duỗi đến, đường nét thon dài, tuyệt đẹp, màu da phấn hồng khỏe mạnh, nhìn thế nào cũng không giống phải làm việc nặng, mà là trời sinh để công tác trong lĩnh vực nghệ thuật.

Bàn tay mềm này, Đường Sĩ Thành nhớ kỹ, bao nhiêu đêm vuốt ve đều có thể mang đến kích thích vô hạn cùng thoải mái, nhưng không nghĩ tới, hôm nay duỗi đến, là vì ——

“Trả lại cho anh.”

Ly rượu vừa đưa đến bên môi đột nhiên dừng lại, trong con ngươi đen thẫm không dễ dàng nhìn ra cảm xúc, thoáng qua một tia kinh ngạc, tầm mắt rơi vào bàn tay nhỏ đang đeo nhẫn kim cương, dọc theo cánh tay, chậm rãi nhìn về phía chủ nhân của nó, khóa tại một đôi mắt to đang chột dạ.

“Tại sao?”

Hàn Thiên Tầm lấy dũng khí, tự nói với mình không thể bị ánh mắt của anh đánh bại, thẳng tắp nhìn anh.

“Chúng ta không thích hợp.”

Mày rậm nhướng cao. “Em muốn chia tay?”

“Vâng” câu trả lời không chút do dự, kiên định mà vang dội. Cũng vì câu trả lời này quá nhanh, quá đột ngột, làm lông mày tuấn lạnh càng thêm nhíu chặt.

“Tại sao?”

“Bởi vì anh không muốn kết hôn, không thích bị ràng buộc, càng ghét trẻ con; mà em muốn kết hôn, sinh vài đứa bé, tạo lập một gia đình, nếu sớm muộn cũng phải chia tay, không bằng. hiện tại.”

Chia tay?

Đối với câu trả lời này Đường Sĩ Thành cảm thấy rất bất ngờ, nhưng mà anh luôn có thể tỉnh táo đối mặt với bất cứ chuyện gì, bao gồm tình cảm. Trong tất cả những người phụ nữ anh từng kết giao, mặc dù Thiên Tầm không phải là xinh đẹp nhất nhưng lại cho anh cảm giác hòa hợp nhất.

Bình thường, các mối tình trước kia, nếu dính dáng đến việc kết hôn, anh sẽ không chút do dự buông tay, bởi vì anh một chút cũng không muốn bước vào vùng bùn hôn nhân. Nhưng điều kiện tiên quyết là, đối phương “nghiêm túc”, mà anh tuyệt không tin Thiên Tầm cam lòng rời khỏi anh.

“Nếu như anh nhớ không lầm, ban đầu, cô gái hướng anh tỏ tình từng nói qua chỉ cần có thể cùng anh ở chung một chỗ, cả đời không danh không phận cũng không sao.”

Cô chột dạ cúi đầu. “Lời nói đó. là thật”

Đúng vậy, vào ngày thổ lộ với Đường Sĩ Thành cô đã nói chỉ cần có thể làm bạn gái của anh, coi như vô danh không phận, cô cũng cam tâm tình nguyện, mà Đường Sĩ Thành cũng biểu lộ rõ anh là người không có ý định kết hôn. Lúc ấy, cô không thềm để ý, nhưng bây giờ, suy nghĩ của cô thay đổi.

Nhìn chiếc nhẫn kim cương trong lòng bàn tay, nhớ lại tối qua, lúc nhận được, cô vui vẻ đến muốn bay lên trời, còn tưởng rằng anh rốt cuộc bị cô cảm động, muốn cầu hôn cô ! Kết quả, là quà tặng lúc anh ‘tâm huyết dâng trào’, giống dây chuyền bảo thạch trong ngăn kéo mà thôi, sáng đến chói mắt nhưng lại không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Mật Nhi nói đúng, nếu còn không hành động, đợi cô già rồi, sắc đẹp không còn nữa, cũng chỉ có thể trở thành một *khí phụ đáng thương. Đây là một canh bạc, cô nhất định phải thắng, hơn nữa không thể để cho Đường Sĩ thành nhìn ra sơ hở, càng không thể mềm lòng.

*Khí phụ: người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ.

Nhớ tới lễ đính hôn mình thật vất vả mới đặt được, cô vứt bỏ do dự, kiên định nói: “Khi đó em không hiểu chuyện, nhưng bây giờ em hiểu rồi, nếu chúng ta yêu nhau, vì sao không thể kết hôn? Anh không muốn kết hôn, chứng tỏ trong tim anh chưa chắc chắn, anh yêu em không đủ sâu.”

“Em thật muốn chia tay?”

“Vâng.”

“Không hối hận?”

“Không.”

Đường Sĩ Thành tỉ mỉ quan sát vẻ mặt nghiêm túc của cô, vật nhỏ này hôm nay uống lộn thuốc gì? Không phải anh quá tự phụ, mà là anh hiểu rất rõ Thiên Tầm có bao nhiêu không nỡ nếu rời khỏi anh.

Anh cũng không tin cô thật sự muốn chia tay, chỉ là tùy hứng nhất thời thôi, đối với tính bốc đồng của phụ nữ, anh tự nhiên có biện pháp trị cô.

“Em nên hiểu tính cách của anh, anh không miễn cưỡng đối với phụ nữ muốn kết giao, cũng sẽ không hạn chế những người muốn rời khỏi, nếu như em nói muốn chia tay, anh sẽ tôn trọng quyết định của em.”

Lòng của Hàn Thiên Tầm căng thẳng, cô rất rõ lời của Đường Sĩ Thành nói là thật, đối với nhắc nhở của anh, lòng tin vất vả dùng bê tông cốt thép chế tạo, lại dao động.

“Em đã ở cùng anh hơn hai năm, anh chưa bao giờ bạc đãi em, cứ giữ như thế này không tốt sao?”

“Là ba năm mười lăm ngày.”

“Em nhớ thật rõ ràng.”

“Dĩ nhiên, em mỗi ngày đều đem thời gian chúng ta kết giao dùng ——” Ách! Cô phục hồi tinh thần, kịp thời nhớ tới mục đích của mình. Không đúng! Không đúng! Cô không nên dao động, phải kiên trì đến cùng mới được! Vì vậy cô ưỡn ngực, rất có tiền đồ mà trả lời anh.

“Em dù sao vẫn là phụ nữ, luôn hy vọng có thể lập gia đình, anh không muốn kết hôn, em cũng không muốn ép anh, chia tay là cách giải quyết tốt nhất.” trên gương mặt mỹ lệ, tinh thần vẫn phấn chấn như cũ, không tìm được một chút bi thương, thoải mái đến khả nghi.

Đường Sĩ Thành neho mắt, thân thể chậm rãi đến gần, cầm ly rượu đặt lên tủ, con người đen nóng rực bắn ra điện lực cực mạnh, khe khẽ khước miệng đầy dụ hoặc.

Đến rồi!

Cô ngừng thở, biết cửa ải khó khăn nhất đã tới.

“Ồ cạnh anh không tốt sao?”

Bên tai truyền tiếng nói nhỏ dịu dàng đến mê người, đây là phúc lợi chỉ có thể hưởng thụ khi ở bên gối anh , cũng là chiêu thức cô khó kháng cự nhất.

So với giọng nói từ tính hấp dẫn vô địch , dục hỏa cùng đã tính trong mắt anh càng làm áu cô sôi trào, mở miệng cũng khó khăn.

“Em ——”

Môi thơm mở ra, vừa đúng lúc nghênh đón nóng rực của anh đột nhiên xâm nhập, một cánh tay duỗi ra, dễ dàng ôm cô vào trong ngực. Cả người cô phủ kín hơi thở của anh , thân thể mềm mại, nhỏ xinh hòa hợp cùng anh, giống như bầu trời vốn vì anh mà sinh ra vậy.

Nụ hôn nóng bỏng không chút kiêng kỵ, cố ý gợi lên trí nhớ khắc sâu trong đầu, nhắc nhở cô bao nhiêu đêm, hai người dây dưa, điên cuồng đến cỡ nào, cô như thế nào một lần lại một lần cầu khẩn anh bố thí, lại như thế nào một lần lại một lần xui xẻo ở trong lòng anh.

Những hình ảnh mặt đỏ tai hồng kia, chỉ nghĩ thôi, cũng đủ để làm cô khó thở, đỏ bừng hai gò má, không nhìn được muốn đầu hàng. Nhưng cô phải chống đỡ, tuyệt không thể dao động, thật vất vả mới quyết tâm đặt lễ đính hôn, sao có thể tử trận vì bị anh trêu đùa bằng một nụ hôn chứ!?

Khi bạc môi nóng rực dời xuống cổ, cho cô cơ hội nói chuyện, dùng tất cả ý chí còn sót hời khê ——

“Anh nguyện ý lấy em sao?”

Cánh tay mạnh mẽ không buông cô ra, trên gáy, bạc môi nóng ấm vẫn lưu luyến như cũ.

“Em nên hiểu, anh là người theo chủ nghĩa độc thân.” Giọng nói khàn khàn đầy dịu dàng gần như đem cô hòa tan, lại lần nữa biểu lộ ý định của anh chưa từng thay đổi. Nhớ ngày đó khi đồng ý kết dao, anh đã nói rõ: nguyên tắc của anh là không dính dáng đến hôn nhân, cho nên lời nói này không thể tính là lừa gạt, anh không có lỗi với cô.

Cô hiểu, không có ai so với cô hiểu hơn.

“Cũng bởi vì biết anh tuyệt sẽ không kết hôn, cho nên em mới muốn chia tay a! Nếu không sao lại không muốn dây dưa cùng người vừa đẹp trai vừa có tiền như anh, em cũng không phải là kẻ bị hư não.” Hại cô càng nghĩ càng khổ sở, cô không muốn mặt ủ mày ê khi chia tay. Cuộc sống hữu duyên phải quý trọng, vô duyên cũng không nên cưỡng cầu, đã từng có được là đủ rồi, cô không có thói quen bị lụy vì tình, làm lành trở nên đáng thương.

“Tất —— tất ——”

Điện thoại nội bộ trên bàn làm việc vang lên, cô giùng giàng, thử đẩy anh ra.

“Đường. Điện thoại.”

Cánh tay đang ôm cô càng siết chặt, hôn kịch liệt hơn, không có ý định bỏ qua cho cô.

Cô luống cuống, không ngờ tới Đường Sĩ Thành có thể như vậy, anh luôn luôn công, tư rõ ràng, không bao giờ cùng cô thân mật trong phòng làm việc. Mật Nhi còn nói chuyện này rất đơn giản, chỉ cần buộc anh kết hôn, Đường Sĩ Thành sẽ tiêu sái buông tay, kết quả sự việc căn bản không diễn ra như vậy a!

Trong miệng là hương thơm của *Long Thiệt Lan, là mùi vị anh thích nhất, là khí phách của anh, nhiệt tình của anh. Trời ơi! Cô cô cô, sắp chống đỡ không nổi nữa!

(*Long Thiệt Lan: mình cũng không biết đây là cái gì, bạn nào biết chỉ giúp mình nha!)

Nếu như anh không buông tay, cô làm sao có thể tàn nhẫn rời đi?

“Cốc cốc!”

Tiếng gõ cửa vang lên, ngoài cửa truyền đến giọng nói nhắc nhở của thư kí.

“Đường luật sư, Lưu đồng sự trưởng tự mình đến đây, đang chờ trong phòng khách.”

“Tôi bây giờ đang vội, không rảnh.” ngữ điệu của anh giống bình thường, nghe không ra bất kỳ sự thay đổi gì, cho dù trong ngực là mỹ vị ngọt ngào, làm người ta huyết mạch căng phồng, anh vẫn có thể giữ tính táo hơn người.

Nhưng vật nhỏ bị anh trêu đùa cơ hồ khóc lên thì thật đáng thương, rõ ràng đã dục hỏa khó nhịn, lại không dám phát ra bất kỳ tiếng động nào, vẫn phải kiềm chế.

Anh thích nhìn bộ dáng kia của cô, vẻ mặt e lệ hết sức mê người. Có lẽ. đây chính là lý do tại sao sau khi có cô, anh không hề cảm thấy hứng thú với bất kỳ người phụ nữ nào khác .

Ba năm a, anh lại có thể mê luyến một cô gái ba năm, chẳng những không cảm thấy chán, còn càng thêm yêu thích.

Tiếng gõ cửa vang lên lần nữa, thanh âm của thư kí cũng càng vội vàng.

“Đường đại luật sư, ông chủ nói khách hàng này ngài nhất định muốn gặp a!”

Đường Sĩ Thành dừng lại, vẻ mặt có chút không hồn giận, nếu là ý của ông chủ, thì không thể tùy tiện xem nhẹ.

“Được rồi, tôi đã biết.”

Hàn Thiên Tầm nghe xong, thở phào nhẹ nhõm, mừng vì tâm của mình được cứu, nhưng biểu tình biến hóa rất nhỏ này chạy không khỏi pháp nhãn của Đường Sĩ Thành, khóe môi anh khẽ nhếch, xấu xa bồi thêm một câu.

“Nói tôi mười lăm phút nữa sẽ đến.”

Mười lăm phút? trong bụng Thiên Tầm kêu khổ thấu trời, không phải chứ! Anh còn muốn cùng cô dây dưa mười lăm phút, cô sao có thể chống đỡ được a!

Khi một bàn tay không an phận cách y phục cởi ra áo lót sau lưng thì cô lập tức hiểu ý đồ của anh rồi.

“Không được đâu! Đường tiên sinh!” Ngoài cửa lại truyền tới thanh âm của thư kí.

Đúng đúng đúng! Không được ah...! Cô mới không cần cùng anh làm việc đó trong văn phòng ! Nếu như cùng anh làm, nhất định sẽ bị anh thuần phục phải ngoan ngoãn đến quên mất đêm nay là đêm nào, quá nguy hiểm!

“Lưu tiên sinh là khách hàng lớn của công ty, ông chủ dặn dò muốn ngài lập tức đến.” Thư ký hết sức thận trọng lại tăng cao âm âm điệu nhắc nhở anh.

Đường Sĩ Thành vô cùng không tình nguyện, anh đang bận, lúc nào không đến, cố tình lại đến lúc này quấy rầy chuyện tốt của anh. Suy nghĩ hậu quả trước sau, anh mở miệng.

“Nói với đối phương, tôi lập tức tới ngay.”

Thật tốt quá!

Thiên Tầm thở phào nhẹ nhõm, tiếng gõ cửa này đến thật là đúng lúc ! Trộm nhìn anh, khóe môi không nhin khẽ hiện lên nụ cười có chút hả hê, chợt cánh tay bên hông siết chặt, gương mặt, ngoài ý muốn nhìn thấy trong mắt của anh đầy tức giận.

“Làm chi a?” Cô vô tội trừng lại anh.

“Trong lòng em tự hiểu.”

Cô nói không ra lời, ý nghĩ trong lòng bị anh nhìn thấu, có chút chột dạ, cô thề, môi cô chỉ hơi hơi gợn lên một cm mà thôi, người này mắt sao lại lợi hại như vậy lợi a!

“Anh còn trì hoãn cái gì? Đi mau a, cẩn thận bị ông chủ mắng.” Cô thúc giục, cố gắng dời đi sự chú ý của anh, đang may mắn mình tránh được một kiếp thì một giây kế tiếp, cô ngậy ngấn cả người, phía dưới một cổ nhiệt năng truyền đến.

“A.” hô hấp của cô cứng lại, nhất thời sơ suất, bị tay anh thăm dò vào trong quần.

Mặt cô nóng lên, vừa then vừa tức trừng anh, người này quá gian trá rồi ! Nhưng anh một khi muốn, sẽ không cho cô cự tuyệt, chỉ có thể đáng thương mặc anh định đoạt, người đàn ông này a, ngoài việc có bản

lĩnh trên thương trường, thủ đoạn đối với phụ nữ cũng rất inh, uống công cô còn đặc biệt chọn thời gian anh còn đang làm việc đến tận đêm, đọc lên suy nghĩ hơn mấy tháng của mình: tuyên ngôn chia tay.

Kết quả, mọi việc vẫn bị anh nắm trong tay.

“Em muốn rời khỏi tôi?”

“Ừm.”

Cô ôm chặt anh, ngược ngược nhắm mắt, hé môi nhẹ nhàng thở dốc, mặt đỏ lên giống như hoa hồng đỏ tươi, trải qua vuốt ve của anh, càng trở nên yêu kiều động lòng người.

“Vật nhỏ đáng yêu, anh hiểu em, giống như anh sẽ hiểu rõ từng bộ phận trên người em, cho nên.” hơi thở nóng rực đi tới bên tai cô, dùng giọng nói từ tính đầy tự tin tuyên bố.

“Em không thể rời khỏi anh được.”

Mắt đẹp trong nháy mắt mở ra, thần trí vốn đang mê man giống như sương mù tiêu tán trong một khắc liên thanh tỉnh.

2. Chương 2

Đường Sĩ Thành không phát hiện sự khác thường của cô, tưởng cô đã bị mình chinh phục lần nữa.

Thời gian không cho phép anh tiếp tục trì hoãn, phải lập tức đi xử lý chính sự mới được.

“Ngoan ngoãn ở phòng làm việc chờ anh, không nên suy nghĩ lung tung, xong việc sẽ cùng em đi dạo phố, em muốn mua cái gì đều tùy em, ừ?”

Cô cúi đầu, không để anh nhìn thấy vẻ mặt của mình.

Đường Sĩ Thành chỉ xem là cô đang xấu hổ, ở trên trán cô hạ xuống một nụ hôn, liền yên lòng rời khỏi phòng làm việc.

Khoảnh khắc anh bước qua cửa, hơi sức toàn thân của Hàn Thiên Tầm thoáng chốc giống như bị rút kiệt, cả người ngã trên mặt đất, vẻ mặt hiện đầy thất vọng cùng ảo não, giận chính mình không có tiền đồ.

Mật Nhi nói không sai, chỉ cần cô còn ở cạnh Đường Sĩ Thành một ngày, Đường Sĩ Thành vẫn sẽ không thay đổi tâm ý, một chút phần thắng cô cũng không có, thay vì ngày qua ngày tiếp tục tự lừa gạt mình, không bằng dừng cầm bước đi, vì bản thân mở ra một lối thoát.

Nắm chặt tay, cô hướng lên trời thề, cô muốn rời khỏi Đường Sĩ Thành!

Tuy nói như vậy, nhưng nghĩ đến những chuyện anh vừa làm đối với mình, tim cô không nhịn được đập loạn, cánh môi bị hôn sưng còn lưu lại nhiệt độ chưa tiêu tán.

Ừ, cô vẫn nên lén lút lút lút trốn đi thì tốt hơn.

Vì vậy, cô rón ra rón rén, mang hành lý của mình chuyển ra khỏi tổ ấm tình yêu trong ngày hôm đó, chính thức cùng Đường Sĩ Thành chia tay.

”Ô ô ô

”

Vào nửa đêm, vang lên tiếng khóc thê lương của một người phụ nữ, làm ai nghe được cũng cảm thấy khinh hoàng, ngủ không an tĩnh.

“Ô ô ô ~”

Tiếng khóc nghẹn ngào, đứt quãng, khổ sở không nơi nương tựa, cẩn thận lắng nghe, nó đến từ gian phòng trong một nhà trọ nào đó.

“Ô ô ô ~”

Không giống tiếng xe rồ rảng, vang dội ngoài cửa sổ, tiếng khóc của người phụ nữ trong đêm khuya yên tĩnh phảng phất như tiếng đàn, dư âm còn văng vẳng bên tai, ba ngày không dứt.

Tiếng khóc đã kéo dài nhiều giờ.

Bên trong phòng đột nhiên sáng choang, người mở đèn chính là một cô gái có dung mạo thanh tú, tóc ngắn hỗn loạn chưa được sửa sang, nhìn thấy một cái giường liền xông thẳng lại.

Cô tức giận thở phì phì đi đến trước giường, một phen xốc chăn lên, dùng đôi mắt gấu mèo vì ba ngày ba đêm ngủ không ngon, trừng vật thể đã hại mình.

“Cậu có tiền đồ một chút được không? Khóc ba ngày ba đêm chưa dứt, người khác còn tưởng nhà mình có người chết !” An Mật Nhi tức giận mắng.

Vùi ở trên giường, Hàn Thiên Tầm nâng lên khuôn mặt khóc đến ‘lê hoa đoái vũ’, mắt đẹp long lanh đáng thương nhìn bạn tốt.

“Bởi vì. Bởi vì. Người ta nhớ anh ấy chứ sao. Ô ô ô.”

“Cậu im ngay ình, mới chỉ là ngày thứ ba chia tay mà thôi, nếu như là chia tay cả đời, cậu sẽ không sống nổi nữa hả?”

Thiên Tầm gạt đầu một cái, nghẹn ngào nói: “Người ta thật sống không nổi nữa ~”

An Mật Nhi khảy khảy lỗ tai, nghe loại lời nói không có tiền đồ như vậy, thật sợ lỗ tai mình sẽ nát vụn, trên đời này lại có cô gái vô dụng như vậy.

“Chỉ là cùng đàn ông chia tay mà thôi, cũng không phải là ngày tận thế.”

“Nhưng là. Người ta thật sự rất nhớ Sĩ Thành a. Ô ô ô.”

Nước mắt giống như vòng trân châu bị cắt , không ngừng rơi xuống trên khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Thiên Tầm. Ba ngày trước, mỗi đêm, đều có một đôi tay ấm áp ôm cô vào ngực, trên da thịt mềm mại trắng như tuyết, anh ấn xuống vô số vết hôn, cánh môi hồng nhuận bị hôn đến đỏ bừng.

Nhưng bây giờ, chỉ có chiếc giường lạnh như băng, cùng với vô số đêm thao thức.

“Ô ô ô ~ Sĩ Thành ~” mới ba ngày, tương tư lan tràn như cỏ dại, cô nhớ anh đến tim cũng đau rồi.

“Mình thật chịu thua cậu, cũng không phải là sinh lý tử biệt, có cần thiết khóc thành như vậy không?”

“Mình cũng không muốn khóc nha, nhưng nước mắt cứ không nghe sai khiến mà rớt xuống!” nước mắt mới lau đi, lại xuất hiện.

Được rồi, chuyện này cô cũng có phần, ai bảo cô ra mưu ma chước quỷ, giật giây cho Thiên Tầm cùng Đường Sĩ Thành chia tay. Nếu còn không nghĩ ra biện pháp đóng vùi nước kia, gian phòng trọ nhỏ này của cô sẽ bị ngập mất thôi.

An Mật Nhi bò lên giường, sờ sờ những sợi tóc mềm mại đen nhánh trên đầu, an ủi cô gái nhỏ vì yêu mà thương tâm này.

“Đứa ngốc, đã nói với cậu bao nhiêu lần, chia tay chỉ là tùy cơ ứng biến, như vậy mới có thể làm cho Đường Sĩ Thành hiểu được tầm quan trọng của cậu a!”

“Mình biết, nhưng là. mình lo lắng a. Mỗi buổi sáng, đều là mình chuẩn bị quần áo đi làm, cùng với bữa sáng nóng sốt đầy dinh dưỡng cho anh ấy. Trước khi đi, anh luôn nhất định phải uống một ly cà phê do mình làm”

Hồi tưởng lại thời gian ở bên cạnh anh, mỗi ngày đều giống như trải qua lễ Valentine, bận rộn nhưng thật vui vẻ.

“Anh ấy đi làm, mình xử lí việc nhà, áo sơ mi cùng quần tây của anh, mình đều ủi thẳng từng cái từng cái một.”

Chỉ có cô biết điều anh cần, mà anh cũng luôn khen cô khéo hiểu lòng người.

“Buổi tối, khi anh ấy về đến nhà, mình đã chuẩn bị tươm tất những món anh thích, cơm nước xong giúp anh pha nước tắm, giúp anh chà lưng, trước lúc ngủ còn thay anh xoa bóp, anh ngủ sẽ đá chăn, đều là mình giúp anh đắp kín.”

Cô lặp lại từng kỉ niệm đã trải qua trong quãng thời gian chung sống cùng Đường Sĩ Thành, vẻ mặt ngọt ngào hạnh phúc như được ăn mật đường.

“Bây giờ mình đi, ai có thể giúp anh ấy làm những việc này đây? Nghĩ đến thôi, mình liền cảm thấy anh ấy thật đáng thương.” Hôm nay không có ai bên gối, cô cảm thấy trái tim giống như bị đào một cái hố sâu, làm cách nào cũng không thể lấp đầy.

Những lời cảm động lòng người đã nói xong, cái đầu nghe được mặt vẫn không chút thay đổi, còn rất khinh thường.

“Nghe thế nào, cũng cảm thấy anh ta giống như phế vật.”

“Mới không phải !” Thiên Tầm kháng nghị.

“Nước rót tận tay, cơm tối há mồm, không làm chuyện nhà, kiêng ăn, còn có thể đá chăn, loại này người này tính là đàn ông gì, sao cậu lại thích anh ta a?” An Mật Nhi lắc đầu một cái, trên mặt đầy vẻ không thể chấp nhận được.

“Anh mới không có làm sai cái gì, Sĩ Thành rất ưu tú đấy!”

An Mật Nhi đột nhiên phát hiện cái gì, vỗ tay một phát. “Nha, xin lỗi, mình quên mất anh ta còn có một kỹ thuật ‘ cường đại’, mỗi buổi tối đều biểu diễn cho cậu xem.”

“Mật Nhi! Người ta buồn muốn chết, cậu còn đùa bỡn, thật đáng ghét!”

Thiên Tầm kháng nghị chu miệng, hai má hồng hồng, không biết vì xấu hổ hay vì tức giận mà hồng lên? Nhưng bất kể cô giận thế nào, cũng không có tính chất uy hiếp, chỉ càng thêm kiêu diễm động lòng người, làm cho người ta không nhịn được muốn trêu chọc.

Đây chính là chỗ đáng yêu của Thiên Tầm , An Mật Nhi nghĩ thầm, cùng là con gái cô còn muốn trêu chọc Thiên Tầm, huống chi là đàn ông, thật không rõ cái tên Đường Sĩ Thành kia rốt cuộc dây thần kinh nào bị chạm, lại không muốn cưới một cô gái đáng yêu như vậy, để cho cô ấy rời đi chạy vào ngực người khác.

“Được được được, không đùa cậu, đừng chu miệng nữa, mình không phải đã nói qua rất nhiều lần với cậu, loại người như Đường Sĩ Thành, nếu không cho anh ta một chút giáo huấn, anh ta sẽ không nghĩ thông suốt.”

Đôi lông mi dài xinh đẹp của Mạc Thiên Tầm hướng cô chớp chớp, mặt lộ vẻ lo lắng hỏi: “Chia tay thật có hiệu quả sao?”

“Nếu không chia tay, một chút cơ hội cậu cũng không có. Suy nghĩ đi, cậu vốn là nữ tiếp viên hàng không người người ca ngợi, còn là đường hàng không quốc tế , tiền lương cao, cuộc sống sung túc, bao nhiêu người đàn ông có điều kiện tốt cúi đầu dưới chân cậu. Kết quả hiện tại thế nào, cậu vì anh ta từ chức, giúp anh ta giặt quần áo, nấu cơm, làm nữ đầy tớ cộng thêm bồi ngủ, phục vụ anh ta đến tận trời. Mặc dù không có hôn ước, nhưng thực tế cậu đã làm mọi việc của một người vợ, thế nhưng anh ta lại không muốn cưới cậu. Cậu tiếp tục đợi bên cạnh anh ta, có hi vọng sao?”

Thiên Tầm cảm thấy rất có đạo lý, lắc lắc đầu. “Không có.”

“Muốn hưởng dụng quyền lợi nhưng không gánh chịu nghĩa vụ, trên đời này làm gì có chuyện tốt như thế, anh ta không nên đối xử với cậu như vậy.”

Cô đồng ý gật đầu, phụ họa nói: “Đúng, anh không nên.”

“Cũng bởi vì cậu dễ ức hiếp, cái gì cũng không cầu xin, chỉ biết bỏ ra vô tận, Đường Sĩ Thành chính là nhìn vào điểm này của cậu, cho nên căn bản không nghĩ đến việc muốn phụ trách, cậu cam tâm tiếp tục như vậy sao?”

Hàn Thiên Tầm ưỡn ngực, rất kiên định lắc đầu. “Không cam lòng, hiện tại nếu như anh ấy cầu xin mình trở về, mình cũng sẽ không đồng ý!”

Mật Nhi thuyết giáo khiến cô dấy lên đầu chí hừng hực, nắm chặt tay, ‘chém đinh chặt sắt’ hướng lên trời phát thề, bất kể Đường Sĩ Thành cho cô uống mê canh hay hạ bùa chú, cô đều sẽ quyết tâm giữ vững nguyên tắc!

Mật Nhi vui mừng gạt đầu một cái, cảm động đến lau nước mắt.

“Thật mừng vì cậu rút cuộc nghĩ thông suốt, không uổng phí mình chứa chấp cậu, mặc dù hy sinh giấc ngủ ba đêm này, vẫn rất đáng giá. Thật ra thì đàn ông tốt còn nhiều, cậu dứt khoát đừng gả cho anh ta.”

“Không được.”

Yên tĩnh

~~Thiên Tầm xấu hổ đem mặt hướng sang một bên, không dám nhìn Mật Nhi, cô có thể cảm nhận được, hai đạo sắc quang đang bắn đến muốn chém giết cô.

Cô hiểu mình rất vô dụng, dù vừa rồi nói có bao nhiêu đồng ý, quay đầu lại, vẫn không nỡ bỏ người đàn ông mình yêu.

Mắt to chột dạ nhìn xuống, cuối cùng vẫn xoay về trộm liếc bạn tốt, lại ngoài ý muốn nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười.

Mật Nhi thương yêu vỗ vỗ đầu của cô. “Thật là một ‘trinh tiết liệt nữ’ hiện đại, đáng tiếc đầu lại đổ đầy xi măng.”

“Có ý tứ gì?”

“Lời sao ý vậy, mình muốn ngủ, cậu cũng đừng khóc nữa, ngủ ngon.” An Mật Nhi quyết định bò về gian phòng của mình tiếp tục ngủ.

Chưa đạp một chân xuống giường, lại phát hiện vạt áo bị một đôi tay níu chặt.

An Mật Nhi không hiểu quay đầu lại, trông thấy này cặp mắt to ngập nước ẩn hiện những giọt lệ trong suốt, trong lòng lập tức dâng lên dự cảm xấu.

“Làm gì?”

“Ngủ cùng mình.”

“Đừng làm rộn.”

“Một mình, mình không ngủ được.”

“Cũng không còn là đứa trẻ ba tuổi, đừng có nói đùa.”

“Mình muốn cùng ngủ với Mật Nhi.”

“Mình mới không cần, ngộ nhỡ cậu nửa đêm xem mình là Đường Sĩ Thành, ôm hôn mãnh liệt thì phải làm thế nào?” Cô không cần mỗi tình đồng tính luyện ái này a!

“Mật Nhi ~~”

“Đừng có dùng thanh âm làm nũng chết người đó, chiêu này đối với mình vô dụng.”

“Mật Nhi ~~”

“Giả bộ đáng thương cũng vậy, không được!”

“Ô ô ô ~~”

“.....”

“Ồ ô ô ô ~”

“.....”

“Ồ ô ô ô ô ~”

“Đừng khóc nữa, mình đầu hàng, được chưa!”

3. Chương 3

Trên bàn làm việc, văn kiện chất cao như núi, mỗi vụ án thành công, đều đại biểu cho nghiệp tích huy hoàng và năng lực của anh, tạo nên giá trị con người cùng tương lai đầy triển vọng.

Vậy mà hôm nay, Đường Sĩ Thành có chút không yên lòng. Từ buổi sáng, anh đã cảm thấy.bất an.

Mắt đen theo bản năng liếc về phía con số trên đồng hồ cùng tấm lịch.

Ngày thứ bảy rồi, thật có thể chống đỡ.

Mở lịch làm việc trên bàn, tờ cuối cùng đang kẹp hai tấm hình chụp chung của anh và Thiên Tâm.

Tấm thứ nhất, là Thiên tâm đang mặc đồng phục nữ tiếp viên hàng không. Hai người gặp gỡ trên đường Champs Elysees ở Paris, lúc ấy mũ của cô bị gió thổi đến tay anh, anh đem mũ trả lại, cô xấu hổ nhìn anh nói cảm ơn, anh chỉ là gạt đầu nhẹ liền rời đi.

Không nghĩ tới, hôm sau ở trên máy bay hai người lại gặp mặt, anh là hành khách ở khoang hạng nhất, mà cô, lại là nữ tiếp viên hàng không phục vụ anh.

Mặc đồng phục xinh đẹp mà ưu nhã, cô dễ dàng hấp dẫn chú ý khiến anh có hảo cảm, khi đó anh liền hiểu rõ, cô gái này đối với anh vừa thấy đã yêu. Bức hình là lúc ở sân bay, cô thẹn thùng hướng anh yêu cầu chụp , cũng hy vọng có thể lấy được danh thiếp của anh.

Tấm thứ hai là ảnh bọn họ đi trượt tuyết ở Hàn Quốc. Lúc ấy hai người đã kết giao, cô từ phía sau vịn vai anh, như chim nhỏ phụ thuộc nép vào người anh, nụ cười ngọt ngào mà mê người, dù bức ảnh được chụp lúc đông tuyết giá rét , nhưng nụ cười của cô lại tràn đầy hơi thở mùa xuân.

Anh vẫn còn nhớ ngày đó cô mặc trang phục mùa đông , tựa vào trên người, anh vẫn có thể cảm thấy phần mềm mại đầy đặn dưới lớp áo. Mà đêm trước đó, anh lần đầu tiên muốn cô, lúc ấy cô xấu hổ, e sợ là vậy, nhưng vẫn ‘vô oán vô hối’ toàn tâm dâng hiến tất cả cho anh.

Tấm hình này mang theo kích tình còn sót đêm trước lưu lại trên mặt cô một mảnh hồng diễm lệ, cũng là tấm anh thích nhất .

“Cốc! Cốc!”

Tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, ngọn lửa vừa cháy lên trong ánh mắt, tạm tắt.

“Vào đi.”

“Đường tiên sinh, đây là cà phê ngài yêu cầu.”

Phụ tá mặc váy ngắn xinh đẹp, bưng cà phê tới bàn, đùi đẹp thon dài di động theo bước chân, lộ rõ đường cong mềm mại.

“Cám ơn.” khoe miệng tuấn mỹ của Đường Sĩ Thành hiện lên độ cong, nói với cô gái vừa đến .

“Không có gì, đây là đường cát cùng sữa tươi —— ai nha.” Phụ tá khẽ kêu một tiếng, vội khom người tìm túi đường không cẩn thận bị rơi xuống đất, bên trong cổ áo rộng, cảnh đẹp lộ ra, như cố ý hướng người tuyên cáo tuổi trẻ cùng nhiệt tình của cô, ý tứ ám chỉ nồng đậm.

“Thật xin lỗi.” Phụ tá đem túi đường bỏ lên trên bàn, xấu hổ nói.

“Không sao.” Đường Sĩ Thành vẫn như cũ mỉm cười.

“Ngài còn cần tôi giúp gì không?”

“Tạm thời không có.” Anh lễ độ trả lời, ngay sau đó cúi đầu nhìn tư liệu trên tay, nhưng có người không nghĩ cứ như vậy lui ra ngoài.

Anh giương mắt lần nữa, nhìn thấy cô lập tức lau khay trà, lập tức sửa sang lại bảng báo giá, cố ý hấp dẫn sự chú ý của anh, còn bất chợt khom người lộ ra đùi đẹp ưu tú, hoặc là vận eo lắc hông, rất sợ người khác không biết được cô có một dáng người nóng bỏng.

Phái nữ ra ám hiệu, ném ánh mắt mập mờ là chuyện thường xảy ra, anh đã sớm thành thói quen, lúc tâm huyết dâng trào hoặc khi rảnh rỗi sẽ gặp dịp thì chơi, đáp lại đối phương.

Hiện tại, anh không có tâm tình này, hơn nữa, anh đối với hoa si cũng không có hứng thú.

“Có thể làm phiền cô một chuyện không?”

Nghe anh gọi, nữ phụ tá lập tức mừng rỡ tiến lên. “Đương nhiên là không có vấn đề, Đường tiên sinh có gì cần tôi phục vụ sao?”

Đường Sĩ Thành đem văn kiện đưa cho cô. “Xin đem phần tài liệu này giao cho Thuộc luật sư.” Anh quyết định đem cơ hội này, tặng cho người khác.

“Vâng.” Nữ phụ tá nhận văn kiện, liền hào hứng nhận lệnh rời đi.

Sau khi đuổi người mà không để lại chút dấu vết, anh khép lại tài liệu, lui về phía sau, dựa lên ghế ngồi, đưa tay bưng ly cà phê, hớp một ngụm, rồi dừng lại.

Giữa hai lông mày vặn ra vết nhăn nhàn nhạt, cà phê này, không hợp khẩu vị.

Bảy ngày qua, anh đều gọi nữ phụ tá pha cà phê, yêu cầu cô cải thiện hương vị, cho đến khi anh vừa ý mới thôi, nhưng bất kể uống thế nào vẫn thấy không đúng, không phải quá đậm, chính là quá nhạt, mùi vị không kém, nhưng. . . . vẫn thấy thiếu một chút gì đó.

Phụ tá mới đến, kỹ xảo không có gì tiến bộ, ngược lại vấy càng thêm ngán.

Anh để ly cà phê xuống, vẻ mặt có chút ảo não, cảm giác nóng giận lại tới, mở ra tờ cuối cùng của lịch làm việc, xuất hiện khuôn mặt xinh đẹp đang mỉm cười của cô.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mặt cô, nhớ lại da thịt mềm mại nõn nà kia, cảm giác vui vẻ thoáng chốc lan rộng trong lòng anh.

Bảy ngày, cả điện thoại hỏi thăm cũng không có, anh vốn tưởng rằng nhiều nhất chỉ cần ba ngày, cô sẽ hối hận, ngoan ngoãn trở lại, đây cũng là lý do tại sao anh dễ dàng để cô đi.

Vậy mà, đã ngày thứ bảy rồi, cô thật có thể chống đỡ a, được rồi!

Cầm điện thoại di động lên, nhấn phím gọi, sau bảy ngày bảy đêm không hề có tin tức, anh quyết nhượng bộ một chút, cầu lại cô mỹ nhân ngư của mình.

“Đồ —— rắc, keng!” đầu điện thoại bên kia truyền đến những thanh âm hỗn loạn, rõ ràng điện thoại đã có người bắt, nhưng không cẩn thận rơi xuống đất, lại vội vàng được nhặt lên.

Đường Sĩ Thành không tiếng động cười trộm, sau đó bình ổn giọng nói đáp lại một tiếng.

“Là anh.”

“Ừ. . . . Anh mạnh khỏe.”

“Em đang ở đâu?”

“Em ở trên địa cầu.”

Không nói? Được!

“Có rảnh không?”

Cãi lại? Không sao.

“Thiên Tầm.”

“Hả?”

“Anh nhớ em.”

“ ”

Cảm thấy, cô đang do dự, việc này đối với anh có lợi.

“Anh muốn gặp em.”

“ ”

Không cự tuyệt, rất tốt.

“Tan tầm, anh chờ em ở chỗ cũ, không gặp không về.”

Đầu điện thoại bên kia, yên lặng một lát, rồi cuộc truyền đến tiếng đáp nhẹ.

“Ừ.”

Đường Sĩ Thành cúp điện thoại, tất cả đều như dự đoán, nụ cười trên khóe miệng càng sâu.

Ngày mai, là có thể được uống cà phê mà anh muốn rồi.

Đường Sĩ Thành nói một câu nhớ cô, liền hòa tan lòng của cô.

Không ngừng được trái tim nhỏ đang đập loạn, tựa như cảm giác mong đợi lúc trước, khi lần đầu tiên cùng Đường Sĩ Thành hẹn hò, cô đi giày cao gót, kích động bước đến, mỗi bước đi, chiếc váy hoa trên người bay lên tạo thành một đường cong diu dàng.

Sĩ Thành nói, con gái nên mặc váy đẹp, mới có hương vị của phái nữ; vì anh, trong tủ treo quần áo của cô có gần trăm chiếc váy.

Anh thích nhất sờ tóc dài của cô, hơn nữa thích vành tai và tóc mai chạm vào nhau lúc ngửi mùi hương trên tóc cô; cho nên *‘tóc dài vì quân lưu’, luôn được chăm sóc chu đáo, không dám có chút lười biếng.

* ‘Tóc dài vì quân lưu’: tóc dài được giữ lại vì vua.

Anh không thích mùi mỹ phẩm quá nồng, nói như vậy rất gay mũi, không thoải mái; cô ghi nhớ trong lòng, mỗi ngày chuyên cần bảo dưỡng, dùng gương mặt xinh đẹp thuần khiết nhất nghênh đón anh, ngay cả son môi cũng không dám bôi.

Xác định bản thân không sơ sót gì, cô đi tới địa điểm ước hẹn, mang dáng vẻ hoàn mỹ nhất của mình gặp anh.

Chờ cô, là người đàn ông bản thân mong nhớ ngày đêm, bóng lưng dày rộng cùng khí chất anh tuấn, đứng trong đám người vĩnh viễn xuất sắc, chói mắt như vậy, để cô vừa đến, liền dễ dàng nhìn thấy anh đang đứng dưới đèn đường.

“Sĩ Thành.” Cô nhỏ giọng gọi.

Đường Sĩ Thành quay đầu lại, trông thấy cô, trông mắt đen thoáng qua tia sáng kỳ dị, nâng lên nụ cười tuấn lãng, sải bước đi về phía cô.

Cô đã đổi màu son, mặc bộ âu phục màu lam anh thích nhất, vành tai mang đôi khuyên anh tặng, toàn thân cao thấp không có chỗ nào không phải là hương vị phái nữ khiến người yêu mến, cô đã đem ba chữ “Yêu say đắm” lơ đãng bộc lộ với anh rồi.

Ánh mắt khóa tại trên người cô, đồng thời anh cũng không xem thường những người đàn ông xung quanh đang chú ý đến cô, anh hiểu được những tâm mắt kia đại biểu cho ham muốn, bởi vì anh cũng là đàn ông.

“Rất cuộc chờ được em, đi thôi.” Bàn tay ôm eo cô, vòng ở trong khuỷu tay, hướng chung quanh tuyên cáo, cô là người phụ nữ của anh.

Trở lại cánh tay đã lâu không thấy, nhiệt độ quen thuộc này xuyên thấu qua vật liệu mỏng manh làm ấm cô, cũng bắt được lòng của cô. Cô giống như con cừu nhỏ, nhẹ nhàng đi theo anh.

Anh nói hướng đông, cô sẽ không đi tây, anh nói hướng bắc, cô tuyệt sẽ không đi hướng nam, thủy chung lấy anh là trời, không có bất kỳ dị nghị, tất cả giống như trước kia, giống như.

Trước kia ?

Thiên Tầm như người vừa tỉnh mộng, không đúng nha, bọn họ đã chia tay rồi, không nên thân mật như vậy!

Cô dừng lại, thoát khỏi khuỷu tay của anh, lui ra một bước.

“Sao vậy?” Anh quay đầu lại.

“Chúng ta đã chia tay rồi.” Cô nhẹ nhàng trả lời.

Anh bước lên trước muốn cô kéo về, chưa đụng tay của cô, liền bị né tránh, cô lại lui một bước, không chịu để anh chạm vào.

Đường Sĩ Thành cũng không tức giận, chỉ hơi hơi cau mày, xem hành động của cô như tính khí bốc đồng của bé gái nhỏ, chỉ cần cho cô một chút đường, tin tưởng cô rất nhanh sẽ hết giận.

“Thiên Tầm ngoan, đừng nóng giận, em cũng biết, mấy ngày nay em không ở nhà, anh rất khổ sở cùng tịch mịch.” Anh biết tiểu Thiên Tầm là người thiện lương lại khéo léo, không muốn nhìn thấy anh buồn, nên khi anh nói như vậy, quả nhiên thấy cô lộ vẻ xúc động.

“Em. em biết.”

“Trở về với anh, chúng ta hòa hợp lại đi, àn?”

“Không.”

Cô quả quyết cự tuyệt, làm anh thấy rất bất ngờ.

“Đường tiên sinh, chúng ta đã chia tay rồi, không thể thân mật giống trước kia, hơn nữa em cũng đã nói qua nguyên nhân chia tay.” Cô cúi đầu, nhỏ giọng nói, hai con mắt chỉ dám nhìn mặt đất, không dám nghênh đón ánh mắt anh tuần sức quyến rũ vô biên của Đường Sĩ Thành, chỉ sợ sợ ý một chút lại bị anh giam hãm.

4. Chương 4

Hạ quyết tâm thật lớn nói những lời này, mặc dù trong lòng mâu thuẫn, giãy giụa, nhưng cô sẽ không lùi bước.

Đường Sĩ Thành nhíu mày, Đường tiên sinh? Cách gọi cũng sửa lại? Trước kia cô đều gọi anh là Sĩ Thành, Thành Thành, A Thành, hoặc bướng bỉnh kêu anh Đường Đường. Nhưng bây giờ một tiếng Đường tiên sinh, lập tức dựng lên một bức tường vô hình giữa hai người.

Nét mặt của cô, ánh mắt, thái độ, tản ra đầy kiên trì cùng phòng bị, là biểu tình anh chưa từng thấy qua.

Lòng như bị một trận cuồng phong làm cho rối loạn, nhưng lập tức, lại khôi phục lạnh lùng.

Cô thay đổi khiến anh phải lau mắt mà nhìn, nhưng anh hiểu rõ, cũng tin tưởng cô sẽ không kiên trì được lâu. Lạnh đạm, gò bó cùng lạnh nhạt, căn bản không thích hợp với nụ cười đáng yêu, thân thiết vốn có. Nhưng như vậy, cô cũng rất mê người, đối với anh mà nói đúng là khiêu chiến.

Mặc dù cô cự tuyệt làm nổi lên một chút tự ái của đàn ông, nhưng không quan trọng, cái hôm nay anh có là thời gian, tin rằng chỉ cần qua tối nay, trước mười hai giờ đêm, anh sẽ mang người phụ nữ trước mặt này biến trở lại thành cô gái nhỏ mà anh nói gì nghe đó.

“Thật xin lỗi, nhìn thấy em nên anh không chế không được, đừng nóng giận, chỉ là. . . . Chúng ta vẫn là bạn bè, đúng không?” Anh đặt tay ra phía sau, biểu lộ sẽ không vượt khuôn lần nữa. Phong độ đàn ông này khiến cho tim cô khẽ rung động.

Cô gật đầu.“Ừ.”

“Vậy được rồi, đói bụng chưa!? Chúng ta đi ăn cơm.”

“Vâng.”

Bọn họ sóng vai bước, dọc theo đường đi, Đường Sĩ Thành cũng không chạm vào cô, điều này làm cô cuối cùng cũng yên tâm, tối thiểu không cần lo lắng xuân tâm bị quấy loạn, cách mạng chưa thành công, không thể buông khí giới đầu hàng.

Vì để cho Đường Sĩ Thành nghiêm túc suy tính đến vấn đề kết hôn, cô nhất định phải kiên trì. Vừa rồi không bị dụ dỗ của anh làm dao động là một tiến bộ lớn rồi. Cố gắng lên! Cố gắng lên! Hai tay không nhịn được nắm chặt thành quyền, len lén động viên mình.

Xe Đường Sĩ Thành chạy tới một nhà hàng Pháp có phong cách trang nhã, lúc đi vào phòng ăn, cô không khỏi có chút do dự.

“Nhớ nơi này không? Năm ngoái, vào sinh nhật của em, chúng ta đã cùng dùng bữa tối dưới nền ở đây.”

Cô gật đầu. Sao lại không nhớ chứ? Khi đó anh còn an bài một nghệ sĩ người Pháp vì cô kéo khúc Vi-ô-lông, hại cô cảm động đến đỏ mắt.

Những gì đã trải qua cùng anh, mỗi một góc, mỗi một địa phương, cô một chút cũng không quên đều cất kỹ trong chiếc hộp kí ức quý báu.

Phòng ăn gợi lên cảm giác năm ngoái, nhắc cô nhớ lại Đường Sĩ Thành đã từng đối xử tốt với cô, tại nơi này, anh tỉ mỉ săn sóc cũng thật sâu cảm động lòng cô.

Đường Sĩ Thành đã sớm sắp xếp tốt chỗ ngồi, thực đơn cũng đã chọn, bọn họ vừa đến, món ăn liền được mang lên, canh bí đỏ, trứng cá muối, gan ngỗng đông lạnh, dưa Hامي chín một phần, trên bàn đều là những món cô thích nhất.

Rất rõ ràng, Đường Sĩ Thành muốn xoay chuyển tâm ý của cô, mặc dù anh chưa nói, nhưng hành động đã chứng minh, làm cô khẽ mừng thầm.

“Anh. . . . Hôm nay sao đột nhiên tìm em?” Cô tràn đầy hi vọng nhìn anh, có lẽ anh hối hận, nguyện ý suy tính về chuyện kết hôn cũng không chừng.

Khóe môi nâng lên một nụ cười nhạt.“Bởi vì anh nhớ em.”

Ngoài mặt, cô cố giả vờ trấn định, nhưng trong bụng lại vì câu nói ngọt này mà mừng rỡ.” Sau đó?”

“Anh lo lắng cho em, không biết em có tốt không, nơi ăn chốn ở có vấn đề hay không? Bây giờ em không có công việc, không phải sao?”

Cô cố làm như không quan tâm, thoải mái nói;“Công việc tìm thì có, phương diện ăn ở không thành vấn đề, hiện tại em đang ở chỗ của Mật Nhi, phòng rất lớn, cũng rất thoải mái.”

An Mật Nhi? Thì ra là nam nhân bà kia, trong ấn tượng, cô gái này rất lạnh ngạo, một chút hương vị phụ nữ cũng không có, cùng anh không hợp nhau.

Anh không vui, nhưng không biểu lộ ra.“Hoá ra là như vậy. . . .”

“Anh tìm em, chỉ vì ăn cơm?” Cô không nhịn được hỏi, trong lời nói lộ ra một chút mong đợi.

“Đương nhiên không phải.” Anh lộ ra nụ cười mê người, dụ dỗ nói: “Sau khi cơm nước xong thì đi dạo phố, mua hàng hiệu, xem chiếu bóng, đều tùy em.” giọng anh thành khẩn, nắm lấy tay cô, tỏ vẻ anh đối cô rất hào phóng, thủy chung như một.

“Em vì sao phải bồi anh xem phim, đi dạo phố chứ, em cũng không phải là gì đó của anh!” Thu tay về, cô cúi đầu nhét một ngụm thức ăn vào cái miệng nhỏ nhắn, giọng nói khó nén có chút thất vọng cùng vài phần tức giận.

Đường Sĩ Thành sao lại không hiểu tâm tư của cô. Thật ra thì chỉ cần cô nhu thuận đi theo, anh tuyệt sẽ không bạc đãi, ngoại trừ việc kết hôn anh không cách nào thỏa mãn. Anh cũng không hiểu, kết hôn cần bản cũng không quan trọng, cần gì phải chấp nhất để bị gò bó bởi một trang giấy?

Anh sẽ làm cô hiểu, xem như không có hôn nhân chính thức được pháp luật công nhận, anh vẫn sẽ đối xử tốt với cô như cũ.

Những món mang lên đã được dùng xong, người hầu bàn lập tức dọn đi, thay bằng những thứ khác, tôm hùm sữa, thịt bò sốt sấm banh, thịt cừu Ireland hầm cách thủy, cua nướng bơ,..., ánh mắt của Hàn Thiên Tầm không ngừng phóng đại, mãnh liệt nuốt nước miếng.

“Ăn đi!” Anh cắt một phần vịt nướng, chấm chút tương đặc chế, gấp vào trong chén của cô, đối với lời nói vừa rồi, cũng không lập tức đáp lại.

Thiên Tầm buồn bực. Rất tốt, nếu anh cố ý không trả lời, cô cũng sẽ không vì vậy chịu đi vào khuôn khổ, mới sẽ không bị mấy món ăn này thu mua.

“Ăn no.” Cô dùng khăn tay lau miệng, nói.

Đường Sĩ Thành nhìn bát của cô, còn dư lại rất nhiều “Sao vậy? Những món này không phải em thích ăn sao?”

“Sức ăn của em vốn nhỏ, không ăn được nhiều.” Dù sao chính là không nhận tình của anh, cô cũng có chủ kiến của bản thân.

Đường Sĩ Thành nhìn ở trong mắt, nhưng không nhiều lời, vẫn đối với cô ôn nhu săn sóc: “Được rồi, ăn không vô cũng đừng miễn cưỡng, khiến dạ dày không tốt, anh sẽ đau lòng.”

Hừ!

Cô cố ý không nhìn anh, biểu hiện rất khóe. Nếu là lúc trước, chỉ cần anh hơi quan tâm cùng dịu dàng, cô đều rất đắc ý mà biểu hiện hết ở trên mặt, nhưng bây giờ, cô nhất quyết dùng không phản ứng để đáp lại anh.

Đường Sĩ Thành ngoắc người hầu bàn bên cạnh, anh ta lập tức tiến đến.

“Tính tiền.” Anh nói.

“Đợi chút, để em trả.” Cô mở miệng ngăn cản.

Người hầu bàn sững sốt, bàn tay cầm hóa đơn khựng lại.

Đường Sĩ Thành nhíu mày: “Em?”

“Đúng, em trả, trước kia đều là anh mời, bữa nay nên để em, như vậy mới công bằng.” Cô cũng rất có cốt khí, không muốn chiếm tiện nghi của anh.

Anh không cho là đúng lúc đâu. “Nam nữ cùng dùng bữa, nên để phái nam trả tiền, đây là *‘Thân sĩ Chi lễ’”

(*Thân sĩ chi lễ: lễ tiết của người văn nhân.)

Người hầu bàn bên cạnh gật đầu một cái, anh cũng cho là như vậy.

“Chúng ta bây giờ chỉ là ‘bạn bè’, không lý nào để anh trả.” Cô tỏ rõ thái độ cao ngạo cùng kiên trì.

Người hầu bàn bình tĩnh hiểu ra, ánh mắt quan tâm hướng về phía người đàn ông đang ngồi, ý bảo anh nên cố gắng lên mới được.

Đường Sĩ Thành tuyệt không gấp, thủy chung nở nụ cười, nhàn nhã đối với người hầu bàn gật đầu một cái, anh ta mới có động tác, đem hóa đơn đưa cho cô gái phía đối diện.

Thiên Tầm đưa tay nhận lấy, vừa bắt đầu còn có thể duy trì kiêu ngạo, nhưng khi nhìn thấy con số trên giấy, đồng tử như muốn lồi ra.

Hai vạn?

Cô nháy mắt mấy cái, để thị lực rõ ràng một chút, lại từ hàng đơn vị cẩn thận đếm qua, thật sự là năm con số! Nhìn kỹ đến chi tiết, chỉ là một chai rượu đỏ mà hơn tám ngàn? Có lầm hay không a!

Hai con mắt nghiêng qua nhìn về phía người hầu bàn, cô cố giả bộ trấn định mà cười hỏi: “Đây không có viết sai chứ?”

Về mặt người hầu bàn tươi cười, khom người lễ phép trả lời: “Không có sai, tổng cộng là hai vạn một nghìn đồng.”

Cô thiếu chút nữa hít thở không thông, không ngờ được nhà hàng Pháp này lại đắt đến dọa người như vậy, bởi vì Sĩ Thành chưa bao giờ để cô trả một xu, mà cô cũng không có chú ý tới giá tiền trên thực đơn, mỗi lần đi dùng bữa đều là anh gọi gì, cô liền ăn nấy.

Cô len lén toát mồ hôi lạnh, thời đại bây giờ, có người nào sẽ mang bên mình hai vạn khối tiền mặt a! Trong ví của cô căn bản không có nhiều tiền như vậy, chỉ có một tấm thẻ tín dụng, còn là Sĩ Thành làm cho cô, ngày đó rời khỏi nhà anh cô đã để lại không mang đi.

Lần này đúng là mất mặt! Đây chính là hậu quả của việc trước đó không rõ ràng còn nhất thời xúc động nhanh miệng a.

“Thế nào?” Đường Sĩ Thành quan tâm hỏi, trong mắt không dấu vết nở nụ cười, ngay cả người hầu bàn cũng rất quan tâm nhìn cô.

Trên tay, tờ hóa đơn càng cầm càng cao, càng cầm càng gần, như phủ lên khuôn mặt lúng túng của cô, che lại đôi mắt đẹp đang muốn khóc. Phải làm sao đây? Lời đã nói ra miệng, tựa như bát nước đã đổ đi thì khó hốt lại. Nếu lúc này nói mình không đủ tiền, chẳng phải khiến người khác cười rộ rỡ sao?

Mặt cô hồng đến không biết làm thế nào cho phải.

Đường Sĩ Thành cố nén kích động muốn cười, duy trì phong độ, làm bộ không có việc gì ngồi đợi. Bộ dạng cô gái nhỏ đỏ mặt mồ hôi lạnh tất nhiên đáng yêu, nhưng anh chung quy không nỡ, huống chi nếu đem người đẹp dọa chạy, về sau không dám gặp anh, sẽ không tốt.

Anh lấy ra thẻ bạch kim đưa cho người hầu bàn, anh ta đưa tay nhận lấy, sau đó lễ độ nhìn về phía cô gái.

“Tiểu thư, làm phiền cô.” Người hầu bàn mỉm cười chờ tờ giấy trên tay cô!

Mặc dù không tình nguyện, nhưng không đủ tiền, cô cũng không thể làm gì khác hơn là lúng túng cười một tiếng trả lại hóa đơn.

Đợi người hầu bàn rời đi, cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng chột dạ, chống lại biểu tình cười như không cười của Đường Sĩ Thành, mặt càng thêm không được tự nhiên.

“Hôm nay, em không mang đủ tiền, lần này xem như em mượn, em sẽ sớm trả lại cho anh.”

“Việc này không quan hệ.”

Quan hệ rất lớn a!

“Mặc kệ, em nói sẽ trả chính là sẽ trả, bởi vì hiện tại chúng ta chỉ là bạn bè mà thôi.”

Hai tay anh hơi mở ra, thực đúng là không có cách với cô: “Đều tùy em.”

Nghĩ đến ví tiền phải chảy một lượng máu lớn, cô nhủ thầm không thể lãng phí, cầm dao nĩa, quyết định đem thức ăn còn lại trên bàn giải quyết sạch sẽ, không để thừa chút gì.

“Không phải em nói ăn không được nữa sao?”

“Lãng phí thức ăn sẽ bị trời phạt, hiểu không?” Cô hung hăng trừng anh một cái, trách anh hỏi nhiều.

Anh gật đầu.” Ah” gơ tay ý bảo cô tiếp tục dùng bữa.

Cô chẳng những ăn sạch sê, ngay cả thịt vụn, rau nát cùng điểm tâm ngọt cũng không bỏ qua, lại đột nhiên nghĩ đến, đúng rồi, chai rượu đỏ này đến 8000 khối, cũng phải uống hết mới được. Vấn đề là cô không uống rượu đỏ, mỗi lần dùng cơm, cô chỉ uống cốc-tai hoặc rượu nếp, rượu đỏ đều là anh uống..., cô nhiều lắm là hấp nhẹ vài hộp tương trưng rồi để xuống.

Cô thấy còn đến nửa bình, nhìn nhìn anh, hỏi: “Anh không uống nữa sao?” Ngoài mặt là ý tốt, thật ra thì lo lắng mình uống không được nhiều như vậy.

Anh lắc đầu: “Không uống thêm được, hơn nữa còn phải lái xe, vạn nhất gặp phải *máy đo thì phiền toái.”

*Máy đo độ cồn

Thật ra thì rượu đỏ đắt tiền như vậy, uống không hết có thể mang đi, nhưng anh chưa nói, hứng thú dào dạt chờ cô giải quyết thế nào.

Uống không hết còn gọi làm chi a, thật lãng phí! Cô nói thầm trong lòng.

Nhìn chằm chằm chai rượu đỏ 8000 khối, hiện tại cô không có công việc, ở nhờ nhà Mật Nhi, tiền phải dùng tiết kiệm một chút, không thể lãng phí nha!

Tâm ý đã quyết, muốn đem chai rượu này tiêu diệt gọn, nhưng mà là rượu đỏ nha, uống hết sẽ không có vấn đề chứ!?

“Em muốn uống?” Anh buồn cười hỏi, giọng nói mang chút hoài nghi.

Cô không muốn để anh coi thường, nâng cao cằm: “Không được sao?”

Anh lắc đầu một cái: “Rượu này em không uống được.”

Anh càng nói không được, cô càng phải uống cho anh xem, anh cũng không phải là gì của cô, không thể xen vào chuyện của cô.

Cầm chai rượu rót đầy ly để cao, cô một hơi đem chất lỏng đỏ thắm trút vào trong cổ.

Ah? Uống cũng rất ngon.

Cô cảm thấy ngoài ý muốn, Trong ấn tượng rượu tây vừa cay vừa chát, nhưng rượu đỏ này không cay như các loại khác, mà còn có hương vị ngọt ngào.

Thì ra lại ngon như vậy KIII...AI...!!, không hổ là sản phẩm cao cấp hơn 8000 khối, không thể lãng phí.

“Uống ngon sao?”

“Không tệ.” Cô trả lời, giống như người trong nghề đang thưởng thức rượu, không muốn mất mặt trước anh.

Một ly lại một ly ..., không biết từ lúc nào, cô đã đem nửa bình rượu uống xong, mới thỏa mãn mở miệng.

“Tốt lắm, em ăn no.”

Trong mắt anh nụ cười sâu hơn, thưởng thức hai má nhỏ đỏ hồng của cô, khóe môi nâng lên một nụ cười. Vừa nhìn là biết, số rượu kia đang dần dần phát huy tác dụng.

Thiên Tầm đứng lên trước, rõ ràng chỉ là một động tác đơn giản, nhưng vừa nhấc chân cả người liền lão đảo.

“Cẩn thận.”

Anh đã đoán được từ trước nên vội đưa tay ra, nắm lấy eo thon mềm mại, giống như trong quá khứ, đem thân hình mê người ôm vào ngực, hít mùi thơm dễ chịu trên cơ thể cô, dĩ nhiên, lần này có thêm hương rượu nhàn nhạt.

Thiên Tầm ở trong vòng ôm của anh ổn định thân thể, không bị ngã xuống mà mất thể diện. Vừa đến gần lồng ngực quen thuộc này, một loại hoài niệm theo quá khứ liền tràn tới khiến cô rất tự nhiên dựa vào anh. Nhưng chỉ duy trì mấy giây cô liền thức tỉnh, phát hiện mình thế nhưng lại hành động theo bản năng.

“Cám ơn.” Cô vội kéo ra khoảng cách giữa hai người.

“Nhìn em đi bộ cũng không vững, còn có thể chịu đựng được sao?”

“Em không say, chỉ là không cẩn thận vấp một cái mà thôi.” Để chứng minh mình không có việc gì, cô sai bước đi ra khỏi phòng ăn, biểu lộ nếu chơi suốt đêm cũng không thành vấn đề.

Không say... mới là lạ, anh nhìn cô cả người cũng mờ mịt rồi.

Cô gái ngốc đáng yêu này, rượu đỏ mặc dù không cay, nhưng tác dụng chậm lại rất mạnh, huống chi cô vừa rồi còn uống những thứ rượu trái cây khác, thật là say đến mê người.

Đường Sĩ Thành đi theo phía sau, mặc dù không chạm vào cô, nhưng chỉ cách một cự ly nhỏ, mang theo nụ cười trong mắt, tùy thời chú ý bước chân của cô, chỉ cần cô hơi nghiêng ngã, anh đưa tay là ôm được người đẹp vào ngực, không để cho cô bị thương dù chỉ là một chút.

“Mặt của em thật đỏ, sợ rằng không đi được nữa, anh nghĩ anh nên đưa em về thôi!”

Nghe anh nói phải về, mặt cô liền xịu xuống, miệng nhỏ khê chu ra, lòng tràn đầy bất mãn.

“Anh hi vọng em về sớm như vậy sao? Không muốn thấy em? Muốn đuổi em đi như vậy sao?” Cô đưa ngón trở ra đâm đâm vào ngực anh, không biết vì sao a, tối nay thật là muốn trách anh, đem tất cả uất ức cùng bất mãn phát tiết ra ngoài. Bấy ngày không gặp, khiến cho lòng của cô rất khó chịu.

“Anh sợ em đi không nổi, chẳng còn tinh thần đi dạo phố cùng xem phim, đến lúc đó lại trách anh.” Anh dịu dàng dụ dỗ, lặng lẽ đem đôi tay nhỏ bé nắm chặt, kéo gần khoảng cách của hai người.

“Ai nói em đi không nổi, cho anh biết, là anh hẹn em ra đây, anh phải có trách nhiệm.”

“Được.”

“Em muốn xem phim.”

“Không thành vấn đề.”

“Muốn đi dạo phố.”

“Tất cả tùy em.”

“Đêm nay em không muốn về.”

“Nghe lời em.”

Mắt đen càng sâu, khóe miệng nâng lên một nụ cười ý vị sâu xa.

Rất tốt, anh vốn cũng không tính để cô đi. Tối nay, anh muốn lưu cô lại, ở trong lòng anh.

5. Chương 5

Hàn Thiên Tầm vừa ảo não vừa xấu hổ, cô cứ nhiên lại..... Toàn thân đau nhức đến tê liệt, kết quả sau khi say rượu chính là tử trận ở trên giường. Nếu là giường của Mật Nhi thì còn không sao, nhưng cái chính ở đây là cô lại tử trận ở trên giường lớn của Đường Sĩ Thành.

Cô đỏ mặt, lúng túng ngồi yên, thân thể dưới chăn không một mảnh vải, trên da thịt bóng loáng là những dấu hôn xanh xanh tím tím. Không cần nghĩ cũng biết đêm qua mình đã làm chuyện tốt gì.

Hơn nữa thấy khuôn mặt tươi cười hả hê của người bên gối thì cô càng thêm tức giận.

Buổi sáng sau khi kích tình qua đi, ngênh đón cô chính là xấu hổ cùng không cam lòng, bởi vì cô lại lần nữa khuất phục trong lòng ngực của Đường Sĩ Thành.

“Chào buổi sáng.” Đường Sĩ Thành nhẹ giọng nói, tinh thần mười phần phấn chấn, cho thấy tâm tình của anh đang tốt vô cùng.

Cô liếc anh một cái, âm thầm than thở.

Nam nữ triền miên vốn là việc anh tình tôi nguyện, cô cũng không ngoại lệ, muốn trách, chỉ trách chính mình ý chí không đủ, còn bị thăm phát hiện bản thân thực không muốn tỉnh lại. Khó có được một giấc ngủ thoải mái như vậy a, trải qua bảy ngày cô đơn khó chịu, tối hôm qua cô ngủ đến an ổn, ngọt ngào.

Bởi vì chiếc giường này là cỡ nào quen thuộc, cả cái chăn mềm mại thơm ngát vẫn giống trong quá khứ, còn có lồng ngực bền chắc, có tiếng tim đập ôn hòa thân quen này.

Thất bại, ảm ức, là tâm tình của cô giờ phút này.

Cô dùng chân quần chặt thân thể không mảnh vải của chính mình, hướng mép giường bò đến.

Chưa chạm được cạnh giường, sau lưng, một bàn tay nắm được một góc của chiếc chăn, dùng sức một cái, kéo cô trở về.

“Đi đâu?” một luồng khí nóng hướng tai cô thổi đến.

“Nhà vệ sinh.” Cô trả lời qua loa, lại lần nữa muốn hướng mép giường bò đi.

“Gạt người.” lực đạo tăng thêm một chút đem cô kéo trở về trực tiếp giam vào trong khủy tay.

“Đi nhà vệ sinh thì nói đi nhà vệ sinh, em lừa anh làm chi?” Cô tức giận nói.

“Bởi vì mặt của em hiện rõ dáng vẻ muốn chạy trốn.”

“Em muốn trốn, tối thiểu cũng phải mặc quần áo đã, việc lỏa thể mà chạy em làm không được.” Mặc dù đưa lưng về phía anh, nhưng cô biết anh đang cười, bởi vì lưng cô dán vào ngực của anh, có thể cảm giác được bắp thịt rắn chắc kia bởi vì cười mà phập phồng.

Cánh tay có lực của anh vòng tại hông cô, đường nét rắn chắc, là kết quả của việc thường xuyên tập luyện. Người đàn ông này mặc dù diện mạo lịch sự, nhưng cô vô cùng hiểu, bỏ đi quần áo anh cường tráng cỡ nào, vừa cuồng dã lại dũng mãnh, tựa như đêm qua.

Lỗ tai của cô nóng lên, không muốn bị anh phát hiện, thử giãy giụa.

“Buông tay á..., em cũng không phải là sushi, kéo chăn mềm của em làm chi a.”

“Ai bảo em đem mình bao lại giống như sushi, lại càng thêm ngon miệng đến mê người.” Dấu hôn ấm áp hạ xuống tai nhỏ mẫn cảm, cùng với gáy ngọc bóng loáng, những sợi râu mới mọc theo đó làm cho cô một hồi tê ngứa.

Nếu như là quá khứ, cô sẽ ngênh hợp anh, nhưng bây giờ, cô chỉ muốn làm trái lại, bởi vì không cam lòng bị anh “ăn” suốt đêm.

“Anh không phải luôn luôn ghét ăn sushi nhất sao?”

“Anh ghét là miếng cá sống, còn sushi thì không sao cả.”

“Buông em ra á..., em muốn đi nhà vệ sinh a!” Cô đem chân nắm chặt, không cho phép anh vượt rào một bước, cũng sợ chính mình một phút không cẩn thận lại trầm luân.

“Xin cứ tự nhiên.” Anh cười cười, buông ra hông của cô.

Anh vừa buông tay, cô lập tức hướng mép giường bò đến, lần này, mặc dù không bị anh đùa giỡn kéo về lần nữa, nhưng vẫn đi không được, bởi vì bàn tay của anh vẫn đang nắm một góc chăn .

Cô quay đầu lại tức giận trừng anh, anh chỉ là nâng lên khóe môi, ném trở về cho cô một nụ cười ưu nhã đầy xấu xa .

Nhìn dáng vẻ, cô không nghĩ anh sẽ buông tay, mà cô cũng không ngờ đến nổi lần nữa bò đến bên cạnh anh kháng nghị, vậy khác nào thả dê vào miệng cạp.

Được rồi, chỉ trách cô không uống được rượu còn cật mạnh, đã lên giường của người ta, hối hận cũng không kịp nữa. Quần áo đêm qua cởi ra không biết bị vứt đi đâu, nhìn từng món trải trên sàn nhà dọc theo phòng khách đến đây, tám phần là sau khi vào cửa liền bắt đầu cởi.

Đêm qua anh như thế nào ăn cô, cô lại như thế nào đáp lại anh, sau khi tỉnh rượu, ý thức khôi phục, những hình ảnh kia cũng theo đó mà thêm phần rõ rệt.

Đường Sĩ Thành rõ ràng muốn cô lỏa thể xuống giường, thật khiến cho người ta tức giận.

“Em không phải muốn đi nhà vệ sinh sao?”

“Anh kéo chăn của em, em đi thế nào.” Cô tức giận nói.

Anh lắc đầu, sửa lại: “Là chăn của anh.” nụ cười trên miệng, như cũ không giảm phần ưu nhã.

Cô cong môi lên oán tròng anh “Trước kia sao lại không phát hiện anh - cái người này hư hỏng như vậy.”

Mây rậm nâng lên, ngữ điệu êm ái cố ý nhắc nhở cô: “Trước kia em chưa từng làm trái ý anh.”

Không khí mờ ám lại lúng túng tràn ngập giữa hai người, giống như một dây đàn bị kéo căng, ai cũng không chịu yếu thế, muốn đối phương nhún nhường.

Lúc trước, sau khi cùng anh yêu yêu, cô luôn có thói quen mặc quần áo vào, hoặc là trùm lên một cái áo khoác mới dám đi lại ở trong phòng, thứ nhất cô xấu hổ, thứ hai cô không có thói quen lỏa thể.

Nhưng cứ tiếp tục giằng co như vậy cũng không phải là biện pháp, không mặc quần áo cũng không chỉ mình cô, phần lớn thân thể của anh cũng lộ ra bên ngoài, anh đều không để ý bày ra tiền vốn của chính mình rồi, cô còn xấu hổ cái gì?

Nghĩ thông suốt, cô cũng không sợ hãi nữa, buông ra chiếc chăn trên người, hào phóng xuống giường, đường cong xinh đẹp hiển lộ trong ánh sáng rực rỡ từ cửa sổ chiếu vào, soi rọi lên da thịt óng ánh trong suốt của cô.

Không đếm xỉa đến ánh mắt chăm chú của anh, cô ung dung nhặt lên áo lót, ảo não phát hiện, nó cư nhiên đã bị xé rách! Tối hôm qua kịch liệt đến vậy sao?

Cô luôn luôn bảo dưỡng rất tốt, vóc người mỹ lệ nhìn như mảnh khảnh, thật ra thì chỗ nào nên đầy đặn tuyệt không thiếu một phân, ôm vào trong ngực, đối với đàn ông có bao nhiêu hấp dẫn, Đường Sĩ Thành rõ ràng nhất.

Trăm ngàn năm qua, đường cong xinh đẹp rung động lòng người của phụ nữ, luôn khiến đàn ông nhìn mãi không chán, thức tỉnh dục vọng trong máu của họ.

Đường Sĩ Thành vừa thưởng thức thân thể của cô, vừa cảm thấy có chút mê hoặc, cô khỏa thân đã nhìn không dưới mấy trăm lần, nhưng cô hôm nay cùng trước kia có chút bất đồng, tựa hồ nhiều hơn một loại. sức quyến rũ anh không nói ra được.

Khi anh ý thức được thì phía dưới chiếc chăn lại có phản ứng.

Hàn Thiên Tầm xếp xong quần áo tán loạn trên đất, đặt lên bàn trang điểm, trực tiếp vào phòng tắm rửa mặt, từ đầu đến cuối luôn ngẩng đầu ưỡn ngực, đối với đạo ánh mắt thiêu đốt người kia làm như không thấy.

Mở vòi hoa sen, để nước lạnh xối xuống toàn thân làm cho đầu óc cô thanh tỉnh rất nhiều.

Mục đích của việc chia tay là để cho Đường Sĩ Thành nóng lòng, để cho anh thay đổi tâm ý cưới cô, nhưng bây giờ, xem ra, cô vẫn nằm ở trong lòng bàn tay anh, vô số vết hôn trên người càng khiến cô cảm thấy xấu hổ với quyết tâm của mình.

Trong phòng tắm ánh đèn đèn đưa, bóng dáng cao lớn chiếu ra ở trên tường, cùng với bóng hình nhỏ nhắn của cô chất chồng lên nhau.

Thiên Tầm sửng sốt, quay đầu lại, Đường Sĩ Thành đã ở phía sau, phòng tắm to lớn lập tức trở nên chật chội.

Tim cô đập nhanh hơn, không ngờ tới anh sẽ đi vào, ánh mắt chuyên chú nóng rực hiện ra dục hỏa, trong lòng cô liền rõ ràng, không thể nào, anh còn muốn.

“Để anh phục vụ em.” Anh khàn khàn nói, thuận tay đem cửa phòng tắm đóng lại, cầm lên sữa tắm trên kệ đồ một ít ra lòng bàn tay.

“Không cần, em tự mình làm được rồi.” Cô vội vã cự tuyệt, giọng nói luống cuống mà hốt hoảng, bởi vì Đường Sĩ Thành chưa từng đi vào lúc cô đang tắm, chớ nói chi đến chuyện giúp cô. tắm?

“Em giống như đang rất khẩn trương?”

“Em không có, chỉ là không quen thôi.”

“Thân thể của em, mọi chỗ anh đều đã nhìn kỹ rồi, còn xấu hổ sao?” trong giọng nói từ tính khàn khàn lộ ra ý vị ranh mãnh nồng hậu.

“Không giống nhau.”

“Không giống cái gì?” Nhìn bộ dáng kia của cô, rõ ràng đang khẩn trương, nhưng lại cố ra vẻ bình tĩnh, vẻ mặt quật cường rất mê người, cũng vô cùng thú vị, việc này không đại biểu cho Thiên Tầm lúc trước nói gì nghe đó không tốt, mà là cô có thêm một chút cá tính, cũng thật sâu hấp dẫn anh.

Dĩ nhiên không giống nhau, chuyện thân mật của họ luôn luôn diễn ra trên giường dưới ánh đèn mờ mờ, không khí lãng mạn, đối đến một nơi khác, tình cảnh lại bất đồng.

Trong phòng tắm, đèn sáng rực, nhìn thấy rõ ràng như thế, mà anh lại cao lớn đến vậy, mặc dù đang lỏa thể, nhưng hơi thở cường tráng vẫn tỏa ra sức quyến rũ dã tính nguyên thủy của đàn ông.

Càng làm người ta sợ hãi chính là, anh lại muốn “phục vụ” cô, nhìn ánh mắt nguy hiểm kia, nghĩ cũng biết, nội dung của việc phục vụ này, có bao nhiêu hình ảnh hạn chế người xem, cô mới sẽ không ngu ngốc đồng ý!

Đường Sĩ Thành dĩ nhiên không dễ bị cự tuyệt như vậy, trong tay cầm miếng bông tắm trơn mềm, trực tiếp công kích lên eo, khiến cô khẽ hô “Dừng á, em tự mình tắm, cũng không phải là đứa bé ba tuổi.”

“Không quan hệ, anh rất vui lòng.” Anh ở sau lưng ôm cô, để cho hai tay mình phục vụ cô dễ dàng hơn, nhưng đồng thời lại phát hiện da thịt người đẹp lạnh như băng, khiến chân mày anh nhíu chặt.

“Em không thích hợp tắm nước lạnh.”

“Mới không phải!”

Cô phản bác, không chịu thừa nhận anh nói đúng, cô luôn luôn sợ lạnh, cho dù là mùa hè, cô cũng sẽ tắm nước nóng, không cách nào chịu được cảm giác buốt giá thấu xương do nước lạnh xối lên da thịt, vừa rồi tắm nước lạnh, là vì để cho bản thân thanh tỉnh.

Nhưng kỳ thật, bởi vì nước lạnh cô bị kích thích đến da gà cũng nổi hết lên rồi.

Kết giao ba năm, đây là lần đầu hai người cùng tắm, Đường Sĩ Thành phát hiện mình rất ưa thích dùng phương thức này cùng cô da thịt thân cận, lúc trước sao không nghĩ tới đây? Thật là thật là đáng tiếc, phản ứng luống cuống của người đẹp khiến anh thật vui vẻ, không nghĩ đến việc đổi địa điểm, dục vọng đang dâng lên trong cơ thể rừng rực như lửa.

Sữa tắm trước ngực cô vẩy ra khóa bọt màu trắng, của cô rất tròn khi được anh xoa bóp thêm đứng thẳng, nhiệt độ cũng ấm dần lên trong ngực anh.

Không phản kháng được anh, cô cố sức chịu đựng không rên rỉ ra tiếng, ngón tay mang theo chút thô ráp môn trớn da thịt như tuyết của cô, lưu lại từng trận run rẩy.

Thật đáng ghét! Giúp cô tắm gì chứ, căn bản là cố ý!

Cô cố gắng bình ổn hơi thở hỗn loạn vì tình dục, giận mình sao lại luôn bị anh ảnh hưởng, chịu sự chi phối của anh?

Tại sao mỗi lần đều là cô bị làm cho khao khát khó nhịn, chỉ có thể bị động chờ anh ban cho?

Không! Cô không cam lòng, cô muốn thay đổi quy tắc trò chơi.

Ý niệm vừa động, cô đột nhiên xoay người đối mặt với anh, đối bị động thành chủ động.

“Đến lượt em tới giúp anh, như vậy mới công bằng.” Cô dịu dàng nói, lấy ra chút sữa tắm, hai tay dán lên ngực của anh, vẽ ra khóa bọt trắng như màu sữa tươi.

Đường Sĩ Thành không phản đối, cho đến bây giờ đều là anh nắm trong tay quyền chủ đạo, cô gái nhỏ từ trước đến giờ luôn nhu thuận tiếp nhận, lần này hai người đổi vị trí, ngược lại có cảm giác rất mới mẻ.

Việc lấy lòng anh tuyệt đối không làm khó được cô, bởi vì cô luôn quan sát kỹ, cũng biết bộ vị nào của anh miễn cảm nhất.

Bàn tay trắng nõn, mềm mại nhẹ nhàng mơn trớn lồng ngực cứng rắn của anh, mười ngón tay linh hoạt trên thân anh chà sát ra một khối lại một khối bọt trắng, từ cổ của anh, ngực của anh, đi tới hông của anh, ngay cả bộ phận miễn cảm nhất giữa hai chân cũng không bỏ qua.

Trong lúc cô chà sát, đồng thời, rất tròn trước ngực cũng ở trên người anh dán sát vũ động, như mèo con hưởng lão hổ làm nũng, mềm mại giống kẹo đường, xoa bóp ra một điệu múa mắt hờn, từng bước từng bước chinh phục lí trí vẫn đang kiêu ngạo của anh.

Đột nhiên, anh cố sức bắt lấy tay của cô, cô ngạc nhiên ngẩng mặt lên, lập tức tiến vào hai con ngươi sâu thẳm.

“Em đi đâu học được?” Đường Sĩ Thành cau mày, không ngờ được kỹ xảo vuốt ve của cô gái nhỏ lợi hại đến vậy, kết giao ba năm, tại sao anh không phát hiện, lại càng không tin chỉ mới tách ra mấy ngày, cô lại có tiến bộ thần tốc.

Cô nhìn thấy lồng ngực anh phập phồng, từ từ tăng nhanh, hô hấp nặng nề, trong mắt dục hỏa đang cháy rực, hiểu được mình thành công khiến anh mất khống chế.

Người đàn ông tự tin quá mức này a, luôn cho là có thể nắm trong tay tất cả, trước kia cô không có chủ động như vậy, là bởi vì biết anh thích làm người thống trị, bởi vì thương anh, cho nên phối hợp với ý thích của anh, làm một cô gái nhỏ nhu thuận, ngoan ngoãn mặc cho anh ‘ta cần ta cứ lấy’.

Hiện tại cô trở nên chủ động, ngược lại anh còn chất vấn cô? Xem ra, cô đã khiến anh hoảng sợ, trong lòng dấy lên cảm giác thắng lợi mãnh liệt.

“Em vốn đã biết, là anh chưa cho em cơ hội biểu hiện mà thôi.” Cô ngênh đón ánh mắt giận dữ của anh, trong con ngươi phát ra một chút mỉa mai.

Đường Sĩ Thành im lặng thật lâu, sững sờ mà nhìn cô chăm chú, giống như đã lạc mê cung, lại như là đang nghiên cứu cái gì.

Hàn Thiên Tầm mới không cho anh thời gian nghiên cứu !

“Không thích sao? Vậy thì thôi.” Thu tay lại, làm bộ muốn rời khỏi.

Cô vừa có động tác, giây kế tiếp đã bị một đôi tay khí phách có lực ôm trở về, thân thể mềm mại đụng vào lồng ngực rắn chắc.

“Tiếp tục.” Anh ra lệnh, thanh âm khàn khàn trầm thấp .

Cô cố giả vờ lạnh lùng, hết sức che giấu nụ cười trong mắt.

Hãy chờ xem, lần này, do cô chủ đạo, cô sẽ làm anh biết, mình có thể là cô gái nhỏ bị động, cũng có thể là nữ vương nhiệt tình đầy hấp dẫn.

6. Chương 6

Tiếp tục đốt, dùng liệt hỏa của cô đốt anh thành củi khô.

Trở lại chỗ ở của An Mật Nhi, Thiên Tầm lặng lẽ mở cửa phòng khách, giờ cao túi xách rón rén bước vào, lại rón rén đóng cửa, sau đó tựa như ăn trộm, nhìn đông nhìn tây, mới vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Thật tốt quá! Mật Nhi không có ở đây!

Cô uốn ngực, nghênh ngang hướng phòng ngủ đi đến, nhưng mới đạp được vài bước, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra.

“Thiên Tầm!”

A! Không thể nào?

Hàn Thiên Tầm bị dọa thiếu chút nữa nhảy dựng, cả người cứng đờ, quay đầu liền nhìn thấy biểu tình phùng mang trợn mắt của An Mật Nhi, trong bụng thâm kêu hồng hét.

“Tối hôm qua cậu đi đâu? Điện thoại không gọi, cả đêm không về, mình còn tưởng cậu bị người ta bắt cóc rồi!” An Mật Nhi bước nhanh lên trước, hướng cô ép hỏi.

Thiên Tầm chột dạ lui về phía sau, ha ha cười làm lành “Thì ra cậu ở đây à?”

“Còn cười! Làm mình lo chết đi được, nếu cậu còn không trở lại mình sẽ phải báo cảnh sát —— đi? Cổ cậu làm sao vậy?” ánh mắt sắc bén của An Mật Nhi khóa tại cổ của cô, phát hiện có một vết đỏ khả nghi.

Thiên Tầm lấy tay vuốt vuốt tóc, giả bộ ngu. “Cái gì à?”

“Cổ cậu hồng hồng.”

“Có sao?”

Cô càng tránh, An Mật Nhi lại càng thấy khả nghi, định trực tiếp đưa tay đem tóc dài vạch ra, nhìn cẩn thận.

“A —— không cần ——” Thiên Tầm vội ngăn cản, đáng tiếc động tác quá chậm, không bằng thân thủ nhanh nhẹn của An Mật Nhi.

Núp dưới tóc dài, trên cái cổ tuyết trắng, đều là cảnh quan “muôn tía nghìn hồng”, Mật Nhi đầu tiên là trợn to mắt, tiếp đến nhìn chăm chú về phía cô, mắt chậm rãi nhắm lại.

“Đêm qua bị muỗi chích, thật là ngứa đó!” Thiên Tầm làm bộ gãi gãi cổ, đáng tiếc chứng cứ quá nhiều, căn bản không cách nào giấu giếm.

Mật Nhi không để dáng vẻ giả vờ ngớ ngẩn của cô lừa đảo, trực tiếp hỏi: “Cậu qua đêm cùng anh ta?”

“Không có.”

Thật là mở mắt nói dối!

An Mật Nhi không khách khí chút nào trực tiếp vạch trần lời nói dối của cô. “Đến nửa tháng cũng không nhận được, mình thấy cậu không còn cứu được nữa, đời này nhất định bị Đường Sĩ Thành ăn đến xương cũng không còn!”

“Không! Mình sẽ không!” Thiên Tầm ngẩng cao cằm tự tin nói.

“Còn nói, cậu không biết mình bị ăn triệt để thế nào sao? Làm phiền cậu cởi hết đi soi gương, xem xem bản thân bị ăn ra sao.”

Mặt Thiên Tầm đỏ rần, cô tự biết đuối lý, cũng khó trách Mật Nhi tức giận, ban đầu là mình khóc sướt mướt chạy tới chỗ Mật Nhi, còn mỗi ngày thề thốt nói không tiếp tục dây dưa cùng Đường Sĩ Thành, kết quả lại phá vỡ lời thề, cả đêm không về.

Dưới ánh mắt chỉ trích của bạn tốt, Thiên Tầm lúng túng cười làm lành, liếc thần sắc lạnh như băng của Mật Nhi, đưa tay kéo kéo vạt áo cô, giả tính trẻ con theo sát cô làm nũng.

“Mật Nhi.”

“Thôi đi, giả bộ đáng thương cũng vô dụng, cả đêm cậu không về, biết mình có bao nhiêu lo lắng sao?” An Mật Nhi lạnh nhạt nói, so sánh với Thiên Tầm mềm mại, cô thuộc về hình tượng lý trí tỉnh táo.

Thiên Tầm chợt bừng tỉnh hiểu ra. “Hôm nay, cậu không đi làm, không phải là bởi vì mình chứ?”

“Cậu cả đêm không trở lại, mình làm gì còn tâm tư đi ra ngoài làm việc!”

Thiên Tầm cảm động ôm lấy Mật Nhi, đáng thương nhận sai ”Thật xin lỗi mà. . . .mình không nói trước cho cậu là không đúng, nhưng cậu phải tin tưởng mình, mình tuyệt không để cho Đường Sĩ Thành ăn hết , trừ phi anh ấy cầu hôn với mình, nếu không mình tuyệt đối sẽ không liên hệ với anh ấy nữa, lần này là thật, mình đã giác ngộ rồi!

An Mật Nhi hừ một tiếng.“Tốt nhất là như vậy, nếu không ngày nào đó tâm can bể nát khóc ngã ở ven đường, mình cũng sẽ không để ý tới cậu.”

Thiên Tầm hiểu lời này của Mật Nhi là nói lẫy, nếu cô thật khóc ngã ở ven đường, người nghĩa khí như Mật Nhi tuyệt sẽ không bỏ mặc .

Một đầu tóc ngắn, lời nói, cử chỉ đều mang khí khái không kém đàn ông như Mật Nhi, luôn ăn mặc cá tính, thoát nhìn tựa hồ không có hương vị phụ nữ, nhưng Thiên Tầm so với ai khác rõ hơn hết, dưới một thân T shirt cùng quần dài này, Mật Nhi cất giấu một thân hình cực kì nóng bỏng, chỉ là cô không thích chưng diện mà thôi.

“Cậu yên tâm, mình sẽ không tan nát cõi lòng, cũng sẽ không bị Đường Sĩ Thành ăn hết, bởi vì mình quyết định mở rộng tầm mắt, sáng lập sự nghiệp cho bản thân. Mình sẽ đi tìm việc.”

An Mật Nhi nhướn mày, hoài nghi: “Cậu muốn tìm việc làm?”

Thiên Tầm nghiêm túc nói;“Mình không thể cứ tiếp tục đợi, miệng ăn núi lở, làm một con sâu gạo vô dụng nữa! Trước kia có Sĩ Thành nuôi, cho nên mình chỉ là si ngốc chờ anh, xem anh là trời . Để thay đổi tình trạng này, mình muốn đi ra ngoài, khiến Sĩ Thành hiểu rõ, không có anh, mình vẫn có thể sống rất tốt, không phải cái gì cũng không làm được.”

An Mật Nhi tán thưởng gật gật đầu “Lời này còn giống tiếng người, như vậy cậu định tìm công việc gì?”

“Cái gì cũng được, chỉ cần nuôi sống bản thân mình thì đều có thể thử.”

Mật Nhi lặng lẽ nhìn khuôn mặt ngây thơ mê người của cô gái nhỏ, chỉ cần tùy tiện nháy mắt một cái, cũng sẽ không cần thận giết chết một người đàn ông, trong miệng lẩm bẩm nói thầm: “Cậu đi ra ngoài đừng để bị đại dã lang nào khác ăn sạch cũng không tệ rồi.”

“Cái gì?”

“Không có việc gì, để ình suy nghĩ một chút, về phía công việc, mình có thể giúp cậu.” Nói đến đây, trong đầu An Mật Nhi lóe lên ý tưởng “Có rồi, có một công việc rất thích hợp với cậu.”

Thiên Tầm mừng rỡ hỏi: “Có thật không? Mau nói ình biết là công việc gì?”

“Mình có một người bạn tên A Mỹ, là nhà thiết kế áo cưới, vừa đúng lúc thiếu nhân thủ!”

“Thật tốt quá!” Thiên Tầm hưng phấn đi lên ôm cô, cảm kích nói: “Cám ơn cậu, Mật Nhi!”

“Ừ.Mình chỉ nói là người ta thiếu nhân thủ, còn chưa nói người ta muốn dùng cậu!”

“Yên tâm! Chỉ cần là chuyện Mật Nhi nói được ra miệng, thì nhất định sẽ thành công.”

“Mình đâu phải là thần a!”

“Mình tin tưởng cậu, bởi vì cậu là An Mật Nhi nha, là người bạn tốt lợi hại nhất, ưu tú nhất mà mình biết!”
Lời này một chút cũng không phải chỉ là khen tặng, Thiên Tầm xác thực đối với người bạn tốt này của cô sùng bái đến cúi đầu sát đất.

Mật Nhi cái gì cũng làm được, năng lực tốt, lại thông minh, lúc còn ở đại học là một sinh viên ưu tú, ra xã hội, khi người khác vẫn còn *sáng chín chiều nằm ở các công ty làm nhân viên lãnh lương mỗi tháng thì cô đã khai phá một mảnh trời riêng ình trong giới nhiếp ảnh, dựa vào độ bén nhạy cùng mỹ cảm, trở thành một nhiếp ảnh gia mà rất nhiều ngôi sao lớn muốn chỉ định. Nhìn lại mình, không có sở trường lại không biết mục tiêu ở đâu, cũng may điều kiện bản thân không tệ, để cô thi đấu phần nghiệp vụ nữ tiếp viên hàng không.

(* Sáng chín chiều năm: sáng 9 giờ chiều 5 giờ. Đây là giờ làm việc ở Trung Quốc.)

Nhưng là công việc nữ tiếp viên hàng không này nhìn như rất mỹ lệ, thật ra lại không tích lũy được chút kinh nghiệm xã hội gì, huống chi đã ba năm cô không đi ra ngoài làm việc, trong khoảng thời gian ngắn cũng không hiểu được phải làm cái gì, cho nên sự giúp đỡ của Mật Nhi, không khác nào cho cô một chiếc đèn sáng trong bóng tối.

Vóc người thon dài của An Mật Nhi so với Thiên Tầm 1m6 ước chừng cao hơn một cái đầu, ôm Mật Nhi, Thiên Tầm giống như một con gấu koala ôm cây lуга.

An Mật Nhi vỗ vỗ đầu gấu koala, trấn an cô gái dễ dàng hưng phấn này.

“Đúng, đúng, đừng quá hưng phấn, cẩn thận vui mừng quá mức, đến lúc đó người ta không dùng cậu, lại thất vọng giống như Ngày tận thế.”

“Hi hi, không có biện pháp, mình là cao hứng nha, người ta cũng không cách nào bảo trì bình thần giống người nào đó, mình muốn có thể giống như cậu, cầm giữ được hỉ nộ ái ố của bản thân.”

“Không cần, là chính bản thân cậu thì tốt rồi, đây là đặc sắc của Hàn Thiên Tầm.”

“Có thật không? Mình như vậy rất tốt?”

“Dĩ nhiên.” Như vậy mới nói, xem ti vi, xem chiếu bóng, nhìn phim bộ, cũng không thú vị bằng nhìn biểu tình của cô gái nhỏ Hàn Thiên Tầm này, chỉ là khóc cũng đã có hơn một trăm loại, kích thích cho cô rất nhiều linh cảm.

Thân là một nhiếp ảnh gia ưu tú, cần các loại kích thích trên cảm quan, cô trời sinh lý trí tinh táo, không giống Thiên Tầm tràn đầy cảm tính, nhìn kịch vui sẽ cười to, nhìn bi kịch sẽ khóc đến chết đi sống lại, nếu như thấy người ta bị loạn súng bắn chết, còn có thể không tự chủ ôm thân thể, giống như bị trúng đạn chính là mình. Thiên Tầm tình cảm rất phong phú, ngay cả khi không cẩn thận giết chết một con côn trùng, cũng thở dài đến mấy ngày, buồn cười là còn theo sát thi cốt liên tiếp nói xin lỗi, ở chung với một người bạn như vậy, vừa đúng có thể đền bù thiếu sót của cô.

Nhưng nếu Thiên Tầm đè nén hỉ nộ ái ố của mình, vậy thì không dễ đùa rồi.

“Tóm lại, cậu chính là cậu, không cần để ý ánh mắt của người khác, cũng đừng cố làm thay đổi mình để phù hợp người khác, biết không?”

“Ừ, biết.”

Nhìn, đầu óc hồn nhiên ngây ngốc đến cỡ nào a!

“Mật Nhi.”

“Chuyện gì?”

“Tại sao cậu không phải là đàn ông?”

“Tại sao mình phải là đàn ông?”

“Nếu như cậu là đàn ông, mình nhất định sẽ coi trọng cậu, yêu cậu, như vậy mình liền có thể không cần khổ sở vì tình, trực tiếp gả cho cậu.”

“Nếu như mà mình là đàn ông, mình nhất định không thể nào cưới cậu.”

“Ah? Tại sao?”

“Nếu như mình cưới cậu, liền đến lượt mình chịu khổ, hiểu chưa?”

“ ”

“Không hiểu đúng không, nhìn biểu tình há mồm ngẩn người của cậu là biết, mà cậu cũng không cần phải hiểu, bởi vì mình tuyệt sẽ không là đàn ông, cho nên cậu nghĩ đến bể đầu cũng chỉ là lãng phí thời gian, biết không?”

“Biết.” Gấu koala ngoan ngoãn gật đầu.

“Rất tốt, trẻ con là dễ dạy.”

7. Chương 7

“Vị này là Sam-my, ông chủ của văn phòng thiết kế áo cưới Duy Mỹ.”

Sau khi được Mật Nhi giới thiệu, Thiên Tầm trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm đối phương, bởi vì cô không nghĩ tới, có đàn ông đáng đáp so với phụ nữ còn xinh đẹp hơn.

Người đàn ông gọi Sam-my là một chàng trai có vẻ đẹp anh tuấn trộn lẫn giữa Trung Quốc và phương Tây, thân cao hơn 1m7, tóc dài màu đen pha chút nâu sáng, râu xuống vai rộng, rất có hình tượng: màu da trắng nõn, ngũ quan tinh tế, lông mày thon dài, mũi thẳng, môi mỏng xinh đẹp, cùng với ánh mắt thâm thúy màu xanh dương đang tử tế quan sát cô, nhìn từ mọi góc độ đều thấy xuất sắc vô cùng.

“Anh mạnh khỏe. . . .” Cô thân mật vươn tay, không nghĩ tới vừa giơ lên, liền lập tức rơi vào một bàn tay ấm áp hữu lực.

Đối phương đột nhiên đem tay cô kéo cao đến trước mặt, ánh mắt sắc bén màu xanh dương nhìn rất cẩn thận, thay vì nói là đang cùng cô bắt tay, không bằng nói anh đang nghiên cứu tay của cô.

Động tác đột ngột này khiến Thiên Tầm sợ hết hồn, ánh mắt lo lắng nhìn sang Mật Nhi đang đứng một bên, tìm kiếm sự giúp đỡ.

An Mật Nhi nhìn cô cười cười, biểu thị cô không cần khẩn trương, giống như việc này đã nằm trong dự liệu, rất bình thường.

Thiên Tầm biết nếu có nguy hiểm hoặc là không thích hợp, Mật Nhi sẽ là người đầu tiên bảo vệ cô, nếu Mật Nhi cảm thấy không sao, đối phương lại là bằng hữu của cô ấy, đưa tay cho người ta nhìn một chút, cũng không có vấn đề gì chứ?

Chỉ là. . . . Người này rốt cuộc đang nhìn cái gì a? Tay của cô lại không có gì đặc biệt, ngược lại tay của đối phương làm cô phải mở rộng tầm mắt, không nghĩ tới tay của đàn ông cũng có thể trắng nõn thon dài như vậy, trên ngón vô danh mang một chiếc nhẫn bạch kim khảm Lam bảo thạch, màu sắc mượt mà, cùng một dạng với đôi mắt màu xanh dương của chủ nhân nó, vừa thần bí lại tao nhã.

Đối phương nhìn chằm chằm tay của cô một lúc lâu, ánh mắt kia rất quái lạ, thật giống như hâm mộ, rồi lại có chút khinh thường.

Nam tử hừ lạnh một tiếng, buông tay cô ra, cái gì cũng không nói, bắt đầu đi quanh cô, đem cô từ trên xuống dưới nhìn cẩn thận, trái chằm chằm phải ngắm ngẫm, từ đầu đến chân tỉ mỉ quan sát một lần, ánh mắt kia giống như đang bình phẩm một thứ hàng hóa, thật sắc bén, chỉ kém không có tỏa sáng thôi.

Khi đối phương mở miệng thì cũng là hướng về phía Mật Nhi, giọng nói còn ả ả mang theo oán trách.

“Mật Nhi, cô không có chuyện làm hay sao mà lại mang một người xấu xí tới đây a!”

Thình lình, tim của Hàn Thiên Tầm bị hai chữ xấu xí chém một đao.

Cô ghen hòng nhìn trần trời, lại không hiểu được hướng về phía Mật Nhi, trên mặt viết đầy chất vấn, mình xấu chỗ nào a?

Mật Nhi khí định thần nhàn, không nhanh không chậm nói với Sam-my: “Cô ấy là thí sinh thích hợp nhất, có thể giúp anh quảng cáo mặt bằng trên tạp chí.”

“Tôi không muốn, nhìn cô ấy sẽ làm bị thương đôi mắt của tôi!”

Những lời này còn độc hơn, trực tiếp rắc muối trên miệng vết thương của cô.

An Mật Nhi không chút bận tâm, chỉ là lạnh lùng trả lời: “Nếu như anh vẫn muốn tôi chụp ảnh thì phải dùng cô ấy.”

Sammy đưa ngón trỏ ra, nhắm thẳng vào mặt của Thiên Tầm, không khách khí phê bình.

“Cô ấy dáng dấp không cao, lại không trải qua huấn luyện, so với những người mẫu chuyên nghiệp kém quá nhiều, tại sao nhất định không phải quả bí đao lùn này thì không thể!”

Hơi không chú ý, lại có thêm ba chữ bí đao lùn lén bắn tới, ngay giữa trán của cô.

Thiên Tầm hít sâu một hơi, trên khuôn mặt diễm lệ hiện lên một nụ cười khách khí, khẽ hắng giọng.

“Khụ. thực xin lỗi, Sam—my tiên sinh.”

Hai người đồng thời xoay đầu lại, chấm dứt tranh chấp, Sam—my cao ngạo liếc nhìn cô.

Thiên Tầm không chút nào sợ hãi khí thế của anh ta, ngẩng đầu lên, ưỡn ngực, từng chữ từng chữ trả lời anh.

“Tôi không đủ cao, cũng không phải là xinh đẹp nhất, nhưng cũng không phải xấu xí, bí đao lùn, xin đừng dùng mấy chữ này vũ nhục tôi.”

Sam—my xoay người lại, cầm nhắc lên thật cao, hai tay chống nạnh, vẻ mặt ngạo nghễ nhìn cô.

“Nếu không cô nghĩ cô thế nào?”

Thiên Tầm giữ vững lễ phép trả lời: “Đừng hiểu lầm, tôi không phải đến tìm anh để gây gổ, chẳng qua là cảm thấy, người dáng dấp đẹp mắt giống như anh, lại làm việc trong ngành nghề hạnh phúc này, phải là người độ lượng rộng rãi cùng khí chất cao quý mới đúng, chứ không phải vừa mở miệng ra là mắng người.”

Câu nói này, khiến thần sắc vốn cao ngạo của Sam—my có biến hóa.

“Cô. cảm thấy tôi đẹp mắt?”

Thiên Tầm đành hoảng gật đầu, cũng không sợ nói thật chọc sẽ giận anh.

“Anh không chỉ có bộ dạng xinh xắn, so với phụ nữ còn đẹp hơn, phàm là người nào lần đầu gặp anh, đều sẽ bị vẻ bề ngoài tuấn mỹ của anh dọa đến, có thể nói khiến người ta thất vọng chính là anh nói chuyện cay nghiệt, đối xử với người khác không thân thiện, uống cho anh là chuyên gia thiết kế áo cưới!”

Cô đã có sự chuẩn bị tâm lý, biết rõ mình cần phần công việc này, làm như vậy là cắt đứt đường đi của chính mình, nhưng ‘sĩ khả sát bất khả nhục’, cô còn chưa nghèo đến nỗi để bị người chế nhạo.

Vốn tưởng rằng lời nói ra, sẽ chọc giận đối phương, nhưng ngược lại, người đàn ông này giận quá hóa cười.

“Không nhìn ra cái người này tuy xấu xí, nhưng mắt thẩm mỹ lại rất tốt a!” Sam—my vừa sờ sờ cằm, vừa quan sát cô, nhìn cô bằng đôi mắt màu xanh dương, bắt đầu có hảo cảm đối với cô.

Thiên Tầm không nhịn được lui về phía sau một bước, hoàn toàn bị làm cho hồ đồ, đây đâu phải là lời người này nên đáp chứ? Nghe không ra là khen hay chê, cũng nhìn không ra là giận hay vui, lúc nên giận thì không giận, lúc không nên cười lại cười, thật sự khiến người ta khó hiểu, lại làm cô có chút sợ hãi.

“Anh định làm gì?” Cô phòng bị nhìn chằm chằm vào anh, cũng không biết người này có chỗ nào không bình thường, lại cứ nhìn cô như vậy.

Anh đột nhiên ném ra một câu, không phải nói với cô, mà là với Mật Nhi. “Tốt, thử một chút đi!” Mật Nhi hài lòng nâng lên khóe môi. “Tôi biết anh sẽ đồng ý.” “Không phải là nể mặt cô sao.” “Anh nhất định sẽ hài lòng.” “Hy vọng, tôi mỗi mắt mong chờ.” “Yên tâm đi, kỹ thuật của tôi đã khi nào khiến anh thất vọng chứ?” Sam—my hừ lạnh. “Chỉ hy vọng như thế.” Thiên Tầm nhìn hai người, hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì. “Tôi còn có việc, không thể tiếp đãi hai vị nữa.” Nói xong, Sam—my tự mình đi khỏi phòng tiếp khách. Thiên Tầm nhân lúc này hỏi Mật Nhi. “Rất cục các người đang nói cái gì a?” “Cậu đã trúng tuyển rồi.” “Ah?” “Bắt đầu từ ngày mai, cậu chính là người mẫu của công ty thiết kế áo cưới Duy Mỹ” Thiên Tầm im bật, lại đột nhiên thét chói tai. “Vậy ư? ! Có thật không? Làm sao có thể? Mới vừa rồi anh ta rõ ràng.”

“Anh ta là như vậy đấy, cậu quen được là tốt thôi.” Mật Nhi bưng ly cà phê trên bàn lên, rất nhàn hạ thoải mái thưởng thức.

Thiên Tầm vẻ mặt đau khổ nói: “Thói quen? Mình căn bản phản ứng không kịp nữa đây! Còn tưởng rằng sẽ bị đuổi ra khỏi cửa!”

Thật không hiểu nổi người nọ đang suy nghĩ gì, chẳng lẽ những người làm nghệ thuật cùng thiết kế, tính khí cũng sẽ cổ quái như vậy?

Cửa phòng khách đột nhiên bị mở ra, vẻ mặt tuấn mỹ cao ngạo của Sam—my lại xuất hiện.

“Quên nhắc, nhớ gọi cái đồ xấu xí kia ngày mai ăn mặc thích hợp một chút, không cho phép bộ dạng quá tầm thường, tránh đập vỡ chiêu bài của tôi.” Dứt lời, cửa lần nữa đóng lại.

Thiên Tầm sững sờ, miệng mở rộng thật lâu không thốt ra được một chữ, một lát sau, mới phát hỏa chất vấn Mật Nhi.

“Mình rốt cuộc chọc giận anh ta chỗ nào?”

An Mật Nhi vẫn như cũ duy trì thói quen khí định thần nhàn, khẽ nhấp một ngụm cà phê không nhanh không chậm trả lời.

“Bởi vì anh ta ghen tỵ đáng ghét xinh đẹp của cậu.”

Vẫn luôn muốn trở thành một bà chủ gia đình, Thiên Tầm chưa từng nghĩ tới việc sẽ đi làm người mẫu, nhưng vì tìm một công việc có ý nghĩa dời đi sự chú ý của mình, cô nguyện ý cố gắng thử.

“Sớm a...” Buổi sáng Thiên Tầm sẽ đến phòng chụp ảnh trình diện, bởi vì ba mẹ từ nhỏ đã dạy làm người phải có lễ phép, vì vậy cô luôn mỉm cười, bất kể biết hay không biết, gặp người liền chào hỏi.

“Chào buổi sáng.” Mấy cô gái ngồi trước bàn trang điểm, quay đầu nhìn cô, chưa nói tới ánh mắt lạnh hay nóng, đối với cô nhìn lên nhìn xuống đánh giá.

“Xin hỏi Mật Nhi ở đâu?”

Lời nói vừa thốt ra, các cô gái dùng ánh mắt đánh giá, tùy tiện quan sát cô, giống như câu hỏi của cô có chút thất lễ.

“Cô là ai?” Đối phương hỏi.

Cô thật cao hứng, ngày thứ nhất đi làm liền có người hỏi tên của cô, đây là khởi đầu cho sự quen biết, vì vậy cô thân thiện tự giới thiệu mình.

“Tôi tên là Hàn Thiên Tầm, cô thì sao?” Vươn tay, chờ một lời đáp kết nối hữu nghị.

Chỉ là, người ta cũng không có đưa tay đáp lại, còn quái dị mà nhìn chằm chằm vào cô.

“Tôi hỏi, cô tới nơi này làm cái gì? Nơi này chỉ có nhân viên làm việc cùng người mẫu mới có thể đi vào.”

“Tôi biết a!” Cô gật đầu.

Mấy cô gái bưng tỉnh hiểu ra.“Ách? Là tiểu muội phụ tá chụp ảnh mới tới?”

“Không phải, tôi là người mẫu.”

Cô mới nói ra miệng, những cô gái kia đầu tiên là vẻ mặt sững sốt, tiếp đó là phì cười, giống như cô đang kể một câu chuyện tiểu lâm.

“Cô gái nhỏ, cô nhầm rồi, nơi này của chúng tôi là phòng chụp ảnh cho người mẫu chuyên nghiệp, không phải là phòng chụp bình thường.” giọng nói lãnh ngạo, mang theo bộ dáng hả hê ‘mắt chó nhìn người’.

“Tôi không phải tới đây phụ giúp chụp ảnh, mà là tới để chụp ảnh cưới.”

“Vậy cô lại càng không nên tới nơi này, nên đến tiệm áo cưới đối diện mới đúng.”

Cô rất có kiên nhẫn giải thích cho những người phụ nữ này“Tôi không phải tới giúp chụp ảnh, cũng không phải chụp hình cưới, mà là làm việc, tôi chụp ảnh cho tập san trên tạp chí.”

Yên lặng.

Những nếp nhăn trên mặt khi cười của những người phụ nữ kia cứng lại, dùng ánh mắt hoài nghi quan sát cô.

“Cô sẽ không phải là người mẫu mà Sam-my tuyên bố quảng cáo mặt bằng đó chứ?”

“Đúng a!” Cô không phải đã sớm nói rồi a ?

“Cái gì!”

Không riêng đối phương giật mình, cô cũng bị dọa sợ, bởi vì không hiểu mình nói sai cái gì, có cần thiết biểu lộ kinh hách đến vậy sao?

“Làm sao có thể? !”

“Cô lùn như vậy, 1m60 cũng chưa tới đi!”

Hừ! Cô cảm thấy đỉnh đầu bị trúng vài mũi tên, người mẫu nói chuyện đều trực tiếp như vậy sao? Thái độ cao ngạo không thân thiện.

Nhưng cô cũng không vì vậy mà tức giận, vẫn từ tốn trả lời họ.

“Ngượng ngùng, tôi vừa đúng 1m60.” Cô thật lùn như vậy sao a?

“Cô là người thuộc công ty nào?”

“Tôi không thuộc công ty nào cả.”

“Cô cũng không có người đại diện?”

“Không có.”

“Cô vào ngành này đã bao lâu?”

“Hôm nay là ngày đầu tiên.”

“Cái gì? !”

Thiên Tâm vô tội đưa hai tay bịt lỗ tai, chỉ sợ bị tiếng kêu chói tai của mấy người phụ nữ ày làm cho điếc, từng người họ đều cao giống như cây gậy trúc, trên mặt trang điểm nhìn thấy vừa xinh đẹp vừa lạnh lùng, đứng giữa họ, cô như một người lùn bị vây trong khu rừng rậm rạp, hơn nữa chẳng biết tại sao họ thoát nhìn rất mất hứng, thái độ cũng không thân thiện, thật giống như cô đã đụng chạm đến họ.

“Các cô ở bên đó gào cái quỷ gì vậy?”

“Sam-my!”

Mấy người phụ nữ nhìn lên thấy Sam-my, mắt đều sáng, từng nữ vương cao ngạo liền biến thành cô gái nhỏ ỏn ẻn, nũng nịu, tất cả đều dồn lại một chỗ, giống như tiếp kiến Quốc vương vây quanh anh ta.

“Oa. Sam-my, hôm nay anh rất đẹp trai đó.”

“Đúng nha, tại sao mỗi lần gặp anh, cũng đều làm cho người ta không rời mắt được, anh tuần đến thật là quá đáng đi!”

“Anh lại mặc quần áo mới rồi, phàm là thời trang mùa xuân, anh mặc thật không giống so với người khác!”

Thật buồn nôn.

Thiên Tâm thiếu chút nữa không nhận được muốn phủ xuống một thân nổi đầy da gà, rõ ràng mới vừa rồi còn lạnh lung giống như băng sơn, lập tức liền thay đổi thành thú bông nhiệt tình như lửa, còn dùng giọng điệu ỏn ẻn đến tận xương đó nói chuyện, cơ hồ làm tê dại màng nhĩ của cô.

Đối với những lời khen tặng, ca ngợi của những người phụ nữ quanh mình, khuôn mặt Sammy cũng không hiện lên vẻ cao hứng, ngược lại ánh mắt lộ ra tia không vui, người trong cuộc không phát hiện, nhưng người đứng ngoài xem lại sáng suốt, Thiên Tâm chú ý thấy, kỳ quái, sao lại có người không thích được ca ngợi?

Hôm nay Sam—my vẫn mặc một bộ quần áo thời thượng, áo sơ mi làm bằng tơ cùng quần dài màu đen, phối hợp cùng đường viền vàng óng trên vai, tạo cảm giác nhu hòa, hơi thở thần bí cùng một cổ khí chất phản nghịch khó nắm giữ, so sánh với những người đàn ông bình thường bây giờ thật bất đồng, vẻ tuấn mỹ ấy khiến người khác không muốn nhìn anh cũng khó.

Cô chỉ là lấy ánh mắt tán thưởng thuần túy nhìn anh.

Đang lúc cô yên lặng thưởng thức thì thành linh chống lại một cặp mắt lạnh, cô vội dời đi tầm mắt, giả bộ như đang nhìn chỗ khác.

“Này, xấu xí.”

“” Lại nữa rồi, xem như không nghe thấy.

“1m6 tôi đang gọi cô.” Một bóng dáng cao lớn thon dài, trực tiếp đứng ở trước mặt cô.

8. Chương 8

Mặc dù rất không muốn để ý đến, nhưng nhìn ở thân phận ông chủ của anh ta, Thiên Tầm không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn thẳng anh.

“Cái gì 160, tôi tên là Hàn Thiên Tầm.” Cô tức giận nói.

Một người mẫu tò mò hỏi: “Sammy, anh biết cô ta?”

“Cô ấy là người mẫu mặt bằng quý này tôi chọn.”

“Cái gì? !”

Lại một hồi thét chói tai, không sao, cô đã quen.

“Thế nào, có vấn đề sao?” Nói cũng kỳ quái, đôi mắt lạnh của Sammy vừa quét tới, những người mẫu kia lại lập tức biến thành những chú thú bông nhát gan, vội khoát tay.

“Không có, không có, chỉ là tò mò mà thôi.”

Lúc này, ngược lại Thiên Tầm có thêm vài phần kính trọng đối với Sammy, người này tựa hồ có uy danh rất lớn, những người mẫu kia cũng không dám chọc anh ta, hắc! Thật là tuyệt, anh ta lợi hại như vậy sao?

Ánh mắt Sammy lại trở về trên người cô, làm cô không tự chủ đề phòng.

“Cô cảm thấy thế nào?”

“Cái gì? Cái gì?” Cô không hiểu.

“Cách ăn mặt của tôi, cô có ý kiến gì không?”

Hỏi cô? Thật là một người kỳ quái, nhưng mà nếu người ta đã hỏi, liền theo tình hình thực tế mà trả lời thôi.

“Rất đẹp, nhưng mà.”

“Nhưng mà cái gì?” Đôi mắt màu xanh dương thoáng qua một tia sáng bén nhọn.

“Có chút ảo lả, nếu như nhìn từ sau lưng, tôi còn tưởng rằng anh là phụ nữ đấy!”

Chung quanh có người hút không khí, cũng có người cười trộm, giống như đang trách cứ miệng của không tốt, tóm lại tất cả mọi người đang chờ nhìn kịch hay, có người muốn tai vạ ập đến sao!

Ngoài dự liệu của mọi người, khoe môi Sam—my cứ nhiên cong lên nụ cười.

“Nói chuyện với cô thật là thắng thần a, 160.”

“Tôi chỉ là theo tình hình thực tế nói ra cảm giác của mình thôi, anh cũng không thích nghe lời nói láo.” Cô hừ nói, trong bụng nói thầm, cũng không phải là phạm nhân bị đánh số, cứ nhiên gọi cô 160, thôi, so với bị gọi xấu xí thì cũng tốt hơn rồi.

Sammy cười đến thật vui vẻ, nhìn ra được tâm tình của anh rất tốt.

“Thiên Tầm!” An Mật Nhi từ phòng chụp ảnh đi ra, nhìn lên thấy Thiên Tầm liền chống nạnh trách cứ. “Không phải bảo cậu không được đến trễ, đã tới cũng không nhanh chóng đi vào, còn ở đây rề rà cái gì! Tất cả mọi người đang đợi cậu có biết hay không!”

“A. Đúng, đúng! Minh đi !” Cô vội lên tiếng, vừa khẩn trương lại vừa hưng phấn, cũng không có cơ hội giải thích thật ra mình là đến đúng giờ, căn bản không trễ. “Đều là anh làm hại á!” liếc ngang Sam—my một cái, liền vội vã hướng chỗ Mật Nhi chạy đi.

Sammy lắc đầu một cái, thì thầm trong miệng: “160 chính là 160, chân ngắn, chạy cũng chậm.” Lơ đãng nhìn xuống liếc một cái, phát hiện trên ghế sa lon để một chiếc túi xách của phụ nữ. “Mơ mơ hồ hồ, ngay cả túi xách cũng không cầm đi, thiệt là.”

Khéo chính là, anh vừa cầm túi xách lên, điện thoại trong túi cũng vừa lúc vang lên.

Trong phòng chụp ảnh cầm mở máy, anh do dự một chút, ngần kéo bên ngoài tìm được điện thoại di động, nhấn nút trả lời.

“Uy.”

Điện thoại di động đầu kia, là một mảnh yên lặng.

“Uy? Uy?”

Anh lại hô vài một tiếng, nhận được, cũng là thanh âm điện thoại bị ngắt.

Sammy cau mày nhìn chằm chằm điện thoại di động, Ai! Uống công anh tốt bụng giúp một tay, kết quả chỉ là một cuộc điện thoại nhầm chán, vô vị.

Có lẽ là gọi nhầm số đi!

Thanh âm của đàn ông.

Đầu dây bên kia, không có tiếng trả lời như chuông bạc của giai nhân mà là giọng nói của một người đàn ông.

Đường Sĩ Thành trầm mặc, trên khuôn mặt luôn có vẻ bình tĩnh, bao phủ một tầng băng sương.

Tại sao do đàn ông nghe?

Trong lòng mơ hồ hiện lên những đợt sóng chưa bao giờ có, anh không thể không thừa nhận, cuộc điện thoại này làm rối loạn sự tin tưởng của anh.

Anh cho là tất cả đều nắm trong lòng bàn tay, thủy chung đem lời chia tay của Thiên Tầm nói thành sự cầu kính, giận dữ của cô gái nhỏ, tin chắc cô sớm muộn cũng sẽ ngoan ngoãn trở lại bên cạnh anh, làm một tình nhân an phận.

Nhưng bây giờ, anh dao động.

Đây cũng là nguyên nhân anh cái gì cũng không nói, liền trực tiếp cắt đứt điện thoại.

“Đường luật sư, khách hàng đến.” Thư ký đi tới cạnh cửa, lên tiếng nhắc nhở.

“Được, đã biết.” Anh thu lại tâm tư, đồng thời đứng lên, giao phó thư ký đem văn kiện trên bàn mang tới phòng họp.

Hiện tại có hội nghị quan trọng, anh phải tạm thời đem chuyện của Thiên Tầm để xuống, khi nào có thời gian sẽ chậm rãi điều tra.

Anh cho là mình có thể công tư rõ ràng, sẽ không để tâm tình của mình ảnh hưởng đến công việc, song lần này, anh lại không làm được.

Cả quá trình hội nghị diễn ra, Đường Sĩ Thành đều lâm vào buồn bực mà ngay cả chính anh cũng không phát hiện.

“Đường luật sư.”

Anh cần phải làm rõ chuyện gì xảy ra, nguy cơ đang tới, anh không thể không nhìn thẳng vào vấn đề của Thiên Tầm.

“Đường luật sư.”

Kinh nghiệm nói cho anh biết, phải hành động ngay mới được, người đàn ông nhận điện thoại là ai? Anh phát hiện mình chẳng những vô cùng để ý, mà còn rất buồn bực.

“Đường luật sư!”

Bên tai vang lên tiếng gọi nhanh chóng kéo về thần trí của anh, người gọi anh, là luật sư thực tập kiêm phụ tá bên cạnh, mà những luật sư khác, cũng đang chú ý nhìn chăm chăm vào anh.

Nguy rồi! Bây giờ đang họp, anh cư nhiên thất thần, tình huống này trong quá khứ có lẽ chưa từng có.

“Bây giờ đang thảo luận vụ kiện của công ty Đông Lâm.” Phụ tá nhỏ giọng nhắc nhở anh.

Đường Sĩ Thành thu lại tâm tư, trở lại sự trầm ổn lão luyện thường ngày, thân là một luật sư ưu tú, không thể để cho chuyện riêng ảnh hưởng đến công việc, công ty Đông Lâm là một khách hàng lớn, ngày mốt sẽ mở phiên tòa rồi, cần toàn lực ứng phó đánh thắng trận này.

Anh đứng lên đi tới trước bàn, ra hiệu cho phụ tá phát hình chiếu lên, chuyên tâm ở trên công tác, trời sanh tính tình luật sư không chịu thua nói cho anh biết chỉ có kẻ thắng cuộc mới có thể có được tất cả.

Chờ sau khi kết thúc phiên tòa, anh sẽ đi giải quyết vấn đề của Thiên Tầm.

9. Chương 9

Đường Sĩ Thành cầm đầu đoàn luật sư, thành công đánh một trận đại thắng, điều này không chỉ làm tăng thêm danh tiếng cho luật sư Sự Vụ Sở và cá nhân anh mà còn đại biểu cho việc nắm tiếp theo công ty Đông Lâm sẽ tiếp tục cùng Sự Vụ Sở ký hợp đồng, lần này thắng trận, khiến cho anh danh lợi song thu.

Đường Sĩ Thành tâm tình vô cùng tốt, trên phiên tòa thắng kiện, Hội Đồng Quản Trị Đông Lâm vì cảm tạ sự vất vả của đoàn luật sư, đặc biệt bao cả hội trường của khách sạn năm sao Đại Thủ Bút để mở dạ tiệc ăn mừng.

Anh lái xe, cách dạ tiệc còn hơn hai giờ, thời khắc ăn mừng đáng giá này, anh hi vọng cô gái nhỏ của mình có thể cùng chia sẻ vui sướng, vì vậy lập tức gọi điện thoại cho Thiên Tầm.

Điện thoại di động vang lên thật lâu, ước chừng kéo dài vài đến vài chục tiếng chuông, vẫn không có người nào nghe máy, liền được chuyển trực tiếp vào hộp thư thoại.

Anh biết rõ, màn hình điện thoại của Thiên Tầm là hình của anh, hơn nữa số của anh được đặt chuông riêng biệt, mỗi khi anh gọi cho cô, không dài hơn ba tiếng, Thiên Tầm sẽ bắt máy, đáp lại là giọng nói tràn đầy chờ mong cùng vui sướng, cho thấy tâm tư của cô tất cả đều đặt ở trên người anh, mà anh cũng xem đó là chuyện đương nhiên.

Nhưng hôm nay, điện thoại di động kêu nửa ngày vẫn không có ai bắt, trong lòng anh có chút tư vị nói không ra lời. Thật không quen, còn có loại tâm tình mất mát không từng xuất hiện trong quá khứ, theo ấn tượng, ba năm nay cùng Thiên Tầm kết giao, anh chưa từng phải chờ đợi qua.

Đè xuống phím gọi lại, vang lên tiếng chuông thứ tám thì điện thoại cuối cùng có người tiếp.

“Ừ?” thanh âm êm ái, dễ nghe truyền đến, tiếng nói của cô luôn luôn nhu hòa như vậy.

“Là anh.”

“Người nào?”

“Thiên Tầm.”

“A! Là Sĩ Thành sao?”

Cô gái nhỏ cư nhiên không lập tức nhận biết là anh gọi?

Đường Sĩ Thành mi tâm nhíu lại, anh hiểu Thiên Tầm không phải là loại người có tâm cơ cố ý đùa bỡn này, chẳng lẽ cô đem tiếng chuông dành riêng cho anh hủy bỏ? Hơn nữa đầu điện thoại bên kia truyền đến thanh âm âm ỹ, điều này chứng tỏ cô không phải đang ở một mình.

“Em đang ở đâu?”

“Em hiện tại —— đang sấy tóc ——”

Ở thẩm mỹ viện.

Anh cười thầm, mặc dù cô luôn không trả lời trọng điểm, nhưng chỉ cần một chút đầu mối, anh liền hiểu rõ cô muốn nói gì.

“Vừa đúng, sấy xong tóc, buổi tối anh dẫn em đi nhà hàng cao cấp dùng cơm.” Tối nay anh rất khát vọng được nhìn thấy cô, rất hoài niệm kích thích lần đó ở trong phòng tắm của hai người.

Trải qua đêm hôm đó, anh cho là giữa hai người đã không tồn tại vấn đề, càng thêm muốn thuyết phục cô lại trở lại nhà của anh, trong cuộc sống thiếu cô, rất nhiều việc cũng theo đó liền....

“Ah? Không được đâu, em hôm nay không rảnh.”

“Em có hẹn?”

“Không phải, em có việc.”

Thì ra là như vậy, anh yên tâm, cũng không muốn qua cô tìm hiểu việc đó là gì .

“Vậy anh chờ, sau khi tan sở anh sẽ đến đón em .”

“Anh đón em? Không được đâu, em không xác định được khi nào có thể tan làm, đừng chờ em, anh tự mình đi ăn đi!”

Cô bảo anh tự mình đi ăn ?

Mây rậm nhíu lại, những lời này, bình thường đều là anh nói với cô, sao mới chẳng bao lâu, liền biến thành lời kịch cô nói với anh đây?

Anh đang muốn hỏi cô làm là công việc gì, vì sao ngay cả lúc tan tầm cũng không rõ, đúng lúc này, trong điện thoại di động lại truyền đến thanh âm của một người đàn ông khác.

“Đã nói với cô bao nhiêu lần, ở trong phòng điện thoại di động phải nhớ tắt máy!”

“Có quan hệ gì, còn chưa đến phiên tôi mà.”

“Không được là không được!”

Đường Sĩ Thành sửng sốt, cô không phải đang ở thẩm mỹ viện? Phòng? Phòng gì? Sao lại có đàn ông ở bên cạnh?

“Anh ta là ai?” Không suy nghĩ nhiều, anh liền thốt ra, giọng nói căng thẳng, nhưng Thiên Tầm không có nghe rõ, bởi vì thanh âm chung quanh quá ồn, cộng thêm bên cạnh có người đang gào thét.

“Anh thật quá bá đạo, ai nha, đáng ghét!” Nghe giống như là hai người đang ầm ĩ, không thấy được xảy ra chuyện gì, càng gia tăng mập mờ trong đó, một lát sau, chủ nhân điện thoại rốt cuộc tựa hồ có thời gian để

ý đến anh, hơn nữa còn là lấy tay bao lại điện thoại, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi. Sĩ Thành, em phải tắt máy.”

“ Vậy sao? Hôm nào hẹn em bữa khác vậy.”

“Ừ, được, bye bye.”

Đồ! Điện thoại di động bị cắt đứt, không có bất kỳ dấu hiệu lưu luyến nào, thì đã dập máy rồi.

Sắc mặt Đường Sĩ Thành hết sức khó coi, giống như thua một vụ kiện, nửa mặt đen lại, tâm tình trở nên hết sức nặng nề, anh không thể không thừa nhận, giai nhân cự tuyệt làm tâm tình của anh chịu ảnh hưởng lớn, đối với dạ tiệc mừng công tối nay, hoàn toàn mất hết hăng hái.

Anh không cách nào không để ý thân phận của người đàn ông trong điện thoại kia, nghe giọng điệu, Thiên Tầm tựa hồ cùng anh ta rất quen.

Có lẽ chỉ là đồng nghiệp trên công việc của cô, nhưng từ thanh âm đùa giỡn của hai người mà phán đoán, trực giác nhạy cảm nói cho anh biết, có người đang mơ ước cô gái nhỏ của anh.

Bàn tay cầm tay lái nổi đầy gân xanh, khó có thể kiềm chế được cảm xúc, khiến đường nét trên khuôn mặt anh tuần trở nên lạnh lùng, hai khóa chân mày cũng tự nhiên nhíu chặt, chỉ vì lần đầu tiên Thiên Tầm vì một người đàn ông khác, ngắt điện thoại của anh.

Trước đó, anh tin tưởng lòng của Thiên Tầm vẫn còn ở trên người anh, nhưng sau cuộc điện thoại vừa rồi, anh không dám bảo đảm.

Kể từ sau khi cô dọn đi đến bây giờ, hai người chỉ gặp mặt một lần, một mặt bởi vì anh bận, mặt khác là vì không thềm để ý, cho nên cũng không tích cực chủ động nắm giữ hành tung của cô.

Có lẽ, số lần anh và giai nhân gặp mặt nên nhiều lên một chút.

Trong đầu có một thanh âm cảnh cáo anh, đây là thời điểm nên tích cực rồi.

Tắt điện thoại di động, Thiên Tầm vốn tưởng rằng đã đến phiên mình chụp ảnh, kết quả vừa hỏi đến, Mật Nhi còn đang bận, người mẫu trước đó còn chưa có chụp xong đâu, cô tức giận trợn mắt mà nhìn Sam—my một cái.

“Tôi chọc anh chỗ nào à? Nói chuyện điện thoại cũng muốn quản, anh rất không có lễ phép đấy!” Mới vừa rồi, lúc nói chuyện điện thoại thì thợ trang điểm đang giúp cô làm tóc, thanh âm nghe thấy đã không được rõ lắm rồi, lại thêm Sam—my hôm nay không biết bị điên cái gì, dám đến ồn ào cô, còn lừa gạt cô nói đến phiên cô chụp hình.

Sam—my hừ lạnh.“Đây là thái độ nói chuyện đối với ông chủ?”

“Vậy cũng xin anh có bộ dáng giống như ông chủ đi được không? Làm hư tâm tình của tôi, như vậy sao còn có hăng hái đi chụp ảnh a!” Người này thật sự rất tùy hứng, cũng không biết vì sao a, rõ ràng người mẫu không chỉ mỗi mình cô, người này lại luôn kiếm cô gây phiền toái.

Mật Nhi nói, Sam—my cố ý tìm cô gây phiền toái, là bởi vì ghen tỵ vẻ đẹp của cô.

Nào có đàn ông nào lại đi ghen tỵ với phụ nữ xinh đẹp a! Cô dĩ nhiên không tin là thật, chỉ xem như Mật Nhi tùy tiện nói một chút để an ủi cô thôi.

“Mới vừa rồi là điện thoại của ai?”

Cô liếc Sam—my một cái, cúi mắt, không muốn làm cho cảm giác cô đơn lộ ra ngoài.“Một người bạn.”

Sam—my nhíu mày.“Bạn trai?”

Cô không có trả lời, ngược lại trả cho anh một câu.“Ai cần anh lo.”

“Xem vẻ mặt của cô, cũng biết là bạn trai.”

“Vẻ mặt tôi thế nào?”

“Một bộ dáng chưa thỏa mãn dục vọng.”

Cô mở to mắt trừng trở về, vội vàng phản bác: “Tôi nào có à?” Nói chưa dứt lời, cả khuôn mặt cô đã đỏ bừng.

Cái tên xú gia hỏa này! Nói chuyện nhất định phải trực tiếp như vậy sao? Hơn nữa người này thật là kỳ quái, luôn ở bên người cô đảo quanh, mỗi lần anh vừa tiếp cận cô, những ánh mắt ghen tỵ liền quét tới, hại cô cả hỏa khí cũng bốc lên rồi.

“Anh không có việc gì làm hay sao mà cứ quẩn lấy tôi?”

“Tôi thích nói chuyện với cô không được sao?”

Câu nói đầu tiên khiến cho cô sững sờ tại chỗ đến quên nổi đóá, không ngờ được anh ta đáp lại không chút quanh co lòng vòng như vậy.

Đôi mắt màu xanh dương thật là đẹp, giống như Lam Bảo Thạch sáng chói trong suốt, bị nhìn đã lâu, để cho anh thấy hai gò má đỏ hồng, bị thiêu đốt đến nóng , theo bản năng cả người liền thận trọng lên , vốn là cùng anh sóng vai mà ngồi, bởi vì loại không khí mập mờ này, cô lặng lẽ nhích ra một chút.

Chân mày Sam—my nhăn chặt hơn.“Mới vừa rồi là chưa thỏa mãn dự vọng, sao bây giờ lại lộ ra vẻ mặt động tình?”

“Tôi nào có? !” Mặt cô đỏ hơn, còn có chút đề phòng cùng không được tự nhiên.

Sam—my đột nhiên tỉnh ngộ.“Cô chẳng lẽ cho là tôi đối với cô có ý gì sao?”

Hô hấp của cô cứng lại, nghi ngờ liếc anh, nhút nhát nhỏ giọng hỏi: “Không phải sao?”

Không khí đột nhiên lạnh xuống, bốn mắt nhìn nhau, tràn ngập một cỗ hơi thở quỷ dị.

“Cô nghĩ thật hay a!”

Ah?

“Coi như thế giới bị hủy diệt, tôi cũng sẽ không chọn 160 như cô!”

Một đạo thấy máu, gợn gàng!

Thiên Tầm thấy may mắn vì trái tim mình đủ mạnh, mới không bị lời nói của anh độc chết, chỉ là cũng bởi vì Sam—my đủ thẳng thắn, mới khiến cho hiểu lầm lập tức được cởi bỏ.

Cùng người này nói chuyện, không cẩn thận sẽ tự rước lấy nhục.

“Bởi vì anh luôn cố ý đùa tôi, người mẫu nhiều như vậy, cũng không thấy anh đi tìm người khác tranh cãi, mới vừa rồi còn nói mập mờ như vậy, tôi đương nhiên có thể hiểu lầm a!” Cô cảm thấy mình mới oan !

“Là tự cô thích nằm mơ, sao lại trách người khác a? !”

Muốn cùng người này phân rõ phải trái, ba cái miệng cũng đấu không lại anh.

Cô rất bất đắc dĩ nói xin lỗi.“Dạ dạ dạ, là tôi không đúng, là tôi thật có vinh hạnh, mới khiến anh thích cùng tôi nói chuyện, được chưa!” Cô nên trực tiếp nhận thức xui xẻo thì tốt hơn, trách bị anh mắng đến đầu đầy nước miếng.

Khóe miệng Sam—my nâng lên nụ cười, biểu lộ anh hài lòng.

Ông trời a! Cô đã trêu ai ghẹo ai, không có việc gì lại chọc tới quái nhân kia.

Cô không muốn chọc anh, nhưng Sam—my cũng không muốn đem vấn đề điện thoại cứ như vậy dừng lại.

“Vừa rồi cô nói chuyện điện thoại, cả người và vẻ mặt đều không cùng một dạng, nói liên tục, thanh âm cũng rất dịu dàng, đối phương nhất định là người đặc biệt, đúng không?”

10. Chương 10

Cô không phủ nhận, cũng không thừa nhận, chỉ là có chút xấu hổ, nghĩ tới Sĩ Thành, trên khuôn mặt dịu dàng lộ nét buồn nhàn nhạt.

“Là bạn trai của cô?”

“Đúng vậy!” Cô cũng lười phải phủ nhận, chỉ bồi thêm một câu. “Nhưng đã chia tay.”

Sam—my bưng tỉnh “Hoá ra là như vậy, thế nào? Tình cảm của các người không tốt sao?”

Thiên Tầm thở dài. “Chuyện tình cảm này, thật khó nói cho đúng a!” Cô tránh, vốn tưởng rằng Sam—my sẽ tiếp tục trêu chọc cô, nhưng không ngờ, anh chỉ nhàn nhạt trả lại một câu.

“Tôi hiểu.”

Cô kinh ngạc giương mắt. “Anh hiểu?”

“Dĩ nhiên, tôi cũng đã từng yêu nên biết, yêu nhau lại không thể đi chung với nhau là chuyện rất khổ sở.” mấy chữ cuối cùng toát ra vẻ chua xót cùng sâu bi, trên khuôn mặt anh lúc này, những đường nét trở nên mềm mại, hiện lên trong mắt cô, lại có loại cảm giác đẹp đến mê người.

Thật ra thì tình yêu chẳng phân biệt đẹp xấu, không liên quan đến thân phận, cũng không phải dáng dấp xinh đẹp nhất, anh tuấn nhất hoặc giá trị con người cao là có thể thắng được trong tình yêu, nếu không Nicole Kidman và Tom Cruise cũng sẽ không ly hôn, công chúa Diana của Vương quốc Anh và Thái tử Charles cũng sẽ không trở thành người lạ.

Chỉ là, cô vẫn nhận không được muốn nói ra.

“Rất khó tin tưởng có người lại cự tuyệt anh.”

Tuấn mâu bởi vì lời nói của cô mà thoáng qua một tia tia sáng kỳ dị. “Phải không?”

“Bởi vì anh rất có sức quyến rũ.” Đây là lời thật tâm của cô, chứ không phải chỉ là để an ủi.

Sam—my im lặng, bạc môi giương lên nụ cười như ánh mặt trời, bàn tay dùng sức hướng lưng cô vỗ vỗ.

“Nói chuyện với cô thật thú vị, so với những người mẫu khác chỉ biết nịnh hót thật sự tốt hơn nhiều.” Lời này vừa nói ra, tất cả những người mẫu vốn đang chăm chú nhìn bọn họ đều chợt dạ lúng túng hạ mắt, vội trang điểm lại trang điểm lại, lấy tóc lấy tóc, mà Sam—my lại hoàn toàn không biết xấu hổ, rất rõ ràng là anh cố ý nói cho những người khác nghe.

Thiên Tầm không nhận được cười trộm, cảm thấy người này thật xấu xa, nhưng bình tĩnh mà xem xét, anh cũng rất có ý tứ, mặc dù miệng có chút độc, nhưng người cũng không tồi, cô đột nhiên nghĩ đến, chỉ cần Sam—my ngồi ở bên cạnh cô, những người mẫu khác sẽ không dám đến làm phiền, chẳng lẽ Sam—my là vì bảo vệ cô?

“Thiên Tầm, tới lượt cậu!” cửa phòng chụp ảnh mở ra, Mật Nhi hướng cô kêu to, như nam nhân bà .

“Hù chết người, người phụ nữ này không thể dịu dàng một chút sao?” Sam—my khẽ lầu bầu, trên khuôn mặt hiện lên vẻ không chịu được.

Nhưng Thiên Tầm đã sớm thành thói quen, cô đứng dậy, nhấc váy cười, nở nụ cười ngọt ngào, kích động hướng phòng chụp ảnh chạy đến.

“Mình tới đây!”

Sáng chủ nhật, Thiên Tầm rất kinh ngạc, bởi vì cô không nghĩ tới, người bình thường lúc này vẫn còn đang ngủ nướng sẽ đến tìm cô.

“Sĩ Thành?” Vừa mở cửa, cô liền ngây ngốc.

“Chào buổi sáng.” Tựa như ngày trước vậy, anh rất tự nhiên lấy tay nâng đầu cô hướng đến mặt của mình, làn môi ấm áp rơi giữa hai cánh hoa đỏ tươi, trên đầu cái lưới thơm tho của cô.

Không hề chuẩn bị, môi của cô liền bị anh nếm thử.

“Đừng như vậy.” Cô vội đẩy anh ra, thật may là Mật Nhi cũng có thói quen ngủ nướng, mới không bị bắt gặp. Cô không dám nhìn thẳng vào mắt của anh, cúi đầu nói: “Chúng ta đã chia tay. Hiện tại chỉ là bạn bè, anh không thể làm như vậy với em.”

“Chúng ta không có chia tay.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, thật khó tin khi nghe những lời này từ miệng của anh.

“Nếu như chúng ta đã chia tay, cũng sẽ không có lần kích tình trong phòng tắm kia.” Như dự liệu, hai gò má xinh đẹp của cô lập tức hiện lên hai đám mây đỏ ửng.

“Lần đó là là”

“Là minh chứng cho việc chúng ta yêu nhau.”

Cô cắn môi, vô dĩ tính phản bác, cô có thể kiên trì muốn chia tay, nhưng không cách nào phủ nhận sự thật vẫn còn thích anh.

“Nếu chúng ta yêu nhau, vậy không có lý nào phải chia tay.”

“Không!” Cô lắc đầu. “Nếu như anh không tính đến việc kết hôn, em sẽ không ở cùng một chỗ với anh nữa.”

“Em làm thật?” giọng nói anh vốn dĩ lộ vẻ tươi cười, nhưng vì biểu tình của cô mà trở nên nghiêm túc.

Cô dùng sức gật đầu. “Làm thật!”

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của cô, tâm Đường Sĩ Thành căng thẳng, nhưng trên mặt không biểu hiện ra, thái độ của cô tựa hồ ít đi vài phần do dự như lúc trước, trong quãng thời gian hai người không ở cùng một chỗ này, cô tựa hồ có chút thay đổi, trở nên. Không hề lệ thuộc vào anh nữa.

Cổ đề phần cảm giác sốt ruột này sâu xuống trong nội tâm, anh tràn đầy tự tin với chính mình, tin tưởng chỉ cần hảo hảo trấn an, giai nhân sẽ hồi tâm chuyển ý. Nhưng cô gái nhỏ này càng ngày càng có chủ kiến, anh lại không thấy vui, cô càng độc lập, đại biểu khả năng mất đi cô càng cao.

Được rồi, coi như là anh ích kỉ đi, không muốn kết hôn lại muốn giữ chặt lấy cô, bởi vì thiếu cô, anh cảm thấy thật không quen.

Anh đột nhiên lướt qua cô, một câu hỏi cũng không có, rất tự nhiên đi vào trong nhà.

“A. anh không thể đi vào nha!” Cô nhỏ giọng hô, vội bước theo sau.

“Tại sao? Nếu là bạn bè, cũng không đến nỗi ngay cả uống ly cà phê cũng không được chứ?”

“Có chút không tiện a!”

“Em có người đàn ông khác?” Anh đột nhiên giận tái mặt, trong tròng mắt đen cất giấu phần nộ, cắn răng thẳng.

“Em không có!” Cô vội nghiêm mặt phủ nhận.

Lo lắng trong hắc mâu thu lại, mỉm cười. “Vậy thì tốt.” Nói xong liền hướng phòng khách đi tới.

Mấy giây sau Thiên Tầm mới hậu tri hậu giác mà nghĩ đến chỗ không đúng của vấn đề, sao cô lại phải giải thích với anh a? Nam chưa cưới, nữ chưa gả, sau khi chia tay, căn bản cô không cần phụ trách gì với anh nha!

“Không cần rót nước, cũng không cần trà, cho anh một ly cà phê là được rồi.” thân thể tuần láng trực tiếp ngồi vào chiếc ghế sofa trong phòng khách, giống như đang ở trong nhà mình thanh thản tự tại, mỗi ngày anh đều nhớ đến cà phê do cô pha, hiện tại rốt cuộc có thể uống được rồi.

“Không được, muốn uống cà phê, chính mình tự đi mua.” Cô lôi kéo cánh tay anh, cố gắng đưa người khách không mời mà đến này đi khỏi, nếu như bị Mật Nhi nhìn thấy liền thảm rồi.

Mày rậm vô tội xiết chặt, bắt mẫn việc cô đuổi người. “Sao em lại tuyệt tình như vậy?”

“Hừ, nhỏ giọng một chút.”

Anh mới muốn hỏi tại sao, trong phòng lúc này lại truyền đến vài thanh âm, là từ phòng của Mật Nhi.

“Nguy rồi!” Cô vừa đẩy anh vừa nhỏ giọng thúc giục: “Bạn em dậy rồi, anh mau đi đi.”

“Cũng không phải là người không quen!”

“Nếu để Mật Nhi thấy anh, cô ấy sẽ không vui!”

Anh thật bất mẫn, bắt đầu từ khi nào cô quan tâm người khác còn nhiều hơn so với anh? Đến mức này, anh cũng sẽ không để bị đuổi đi dễ dàng như vậy, hơn nữa, hôm nay, anh nhất định phải uống được cà phê do giai nhân pha.

Xoay người, anh hướng phòng ăn đi tới.

“A, anh đi đâu?”

“Tìm cà phê.”

Cô vừa vội vừa sợ, đuổi lên trước, giọng nói cơ hồ mang theo tia cầu khẩn. “Anh đừng đi loạn nha!”

Cửa phòng mở ra, An Mật Nhi còn buồn ngủ ngáp. “Thiên Tầm.”

“Ách. Chào buổi sáng, Mật Nhi.”

“Cậu ở đây nói chuyện với ai vậy?” mái tóc ngắn rối tung như một ổ rơm, đôi mắt nhập nhèm vì buồn ngủ trông giống mèo Garfield, mặc áo ngủ trung tính, An Mật Nhi giống như du hồn đi ra ngoài, mặt vẻ mặt thiếu ngủ hỏi cô.

“Thật xin lỗi, làm ồn đến cậu sao? Vừa rồi là mình nói chuyện điện thoại.” Cô mỉm cười, đứng bên cạnh quầy rượu, cố làm bộ trấn định trả lời Mật Nhi.

“Nhưng là, hình như mình nghe được thanh âm của đàn ông?”

“Đó? Đó nhất định là TV, thật xin lỗi, vừa rồi chắc do mình mở tiếng quá lớn.”

“. Không sao.” An Mật Nhi gãi gãi mái tóc ngắn lộn xộn như đồng rơm, mơ mơ màng màng, vào nhà vệ sinh của cô.

Cửa vừa đóng, nụ cười treo trên khóe miệng của Thiên Tầm lập tức biến mất, thật may, vừa rồi động tác cô khá nhanh, kịp thời đem Đường Sĩ Thành đẩy mạnh vào học tủ dưới quầy rượu ở phòng bếp.

Phòng bếp của Mật Nhi được thiết kế theo kiểu phương Tây, có đặt một quầy rượu, mà không gian bên dưới miễn cưỡng cũng có thể chứa đựng được thân thể cao lớn của anh.

Cô ngồi xổm người xuống, nhỏ giọng cảnh cáo Đường Sĩ Thành. “Anh đi mau, thừa dịp này mau đi đi.”

“Không muốn.”

“Anh không thể bá đạo như vậy.”

Bị người đẹp cứng rắn nhét vào không gian nhỏ hẹp dưới quầy rượu, anh đã cực kỳ khó chịu rồi, lại còn muốn anh lén lút lút chạy đi như tên trộm, đường đường một đại luật sư như anh biết để mặt mũi vào đâu? Chẳng những không vớt được chút ưu đãi, còn ăn không được phần ích lợi nào .

Anh xịu mặt, thái độ cực kì không vui biểu hiện rất rõ ràng, ở lý một chỗ không định đi.

“Xem như em cầu xin anh á!” đôi tay thon dài của cô chập vào nhau tạo thành tư thế nhờ cậy.

Anh vẫn không chịu, mặt trầm xuống, rõ ràng là đang tức giận.

Người này sao lại bướng bỉnh giống đứa bé vậy, làm cô vừa bực mình vừa buồn cười, bởi vì trong cảm nhận của cô Đường Sĩ Thành là một người đàn ông thành thực, đầy phong độ, chưa từng có biểu hiện giống như bây giờ.

“Được rồi, em pha cà phê cho anh, uống xong liền đi, được không?” Cô không có biện pháp nào khác, đành nhường anh một bước vậy.

Chân mày xiết chặt đến đủ để gấp chết vài con con muỗi, cuối cùng cũng giãn ra.

“Được.” Anh muốn đi ra, lại bị cô nhét trở về như món đồ bị bỏ đi.

“Trốn ở chỗ này, không cho phép lên tiếng, nếu như bị bạn em phát hiện, em sẽ không để ý tới anh nữa, cũng sẽ không pha cà phê cho anh uống.”

Anh muốn kháng nghị, đúng lúc này tiếng xả nước ở nhà vệ sinh truyền đến, tiếp đó cửa cũng mở ra, Thiên Tầm làm bộ đang sờ đông sờ tây, chuẩn bị dụng cụ pha cà phê, khiến anh đến cơ hội kháng nghị cũng không có, mặc dù thật không tình nguyện, nhưng vì cà phê, anh không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ẩn nấp, giữ vững phẩm chất im lặng tốt nhất của bản thân.

“Thiên Tầm, sao cậu lại dậy sớm vậy?” Mật Nhi hỏi.

“Mình luôn thức dậy từ sớm, là do cậu ngủ rất say, cho nên không biết.”

Không sai, Thiên Tầm luôn luôn dậy sớm, Đường Sĩ Thành nhớ lại những ngày ngọt ngào trước kia của hai người, cô luôn muốn dậy sớm chuẩn bị bữa sáng tình yêu cho anh.

“Cậu đứng ở đây làm gì?”

“Mình pha cà phê.”

“Vậy, thuận tiện giúp mình pha một ly đi!”

“A. cậu muốn uống?”

“Đúng vậy, thế nào?”

“Mình nghĩ là cậu muốn ngủ tiếp để hồi phục thể lực”

“Không, lát nữa tám giờ rưỡi có cuộc họp báo của một vị nhiếp ảnh gia nổi tiếng người Pháp, mình muốn đi xem một chút.”

Không thể nào!

“.” Đường Sĩ Thành sắc mặt rất khó coi, điều này không phải đại biểu cho việc anh phải tiếp tục trốn dưới quầy rượu sao?

“A. Như vậy a.” Thiên Tầm lặng lẽ nhìn xuống, cô có thể cảm giác được người trốn ở dưới đang cực kỳ khó chịu, cô lẽ lười, im lặng cười trộm, trong lòng có loại cảm giác sáng khoái không nói ra lời.

Đường Sĩ Thành đành phải tiếp tục ẩn nấp như vậy, không thể lộ ra ngoài ánh sáng, như rùa đen trốn trong vỏ bọc không thể đi ra, chuyện gì cũng không thể làm, chỉ có thể im lặng.

Nghe hai cô gái, người một câu ta một câu nói chuyện phiếm, anh càng trốn càng thấy khó chịu, cô gái nhỏ này cứ nhiên cứ như vậy mà trò chuyện giết thì giờ, còn rất vui vẻ, hoàn toàn quên sự tồn tại của anh.

Tầm mắt của anh rủ xuống, vừa vịn rơi vào một cặp chân trần, khéo léo tinh xảo, vừa trắng vừa non mịn, khiến anh nhớ lại, lúc hai người thân thiết anh đã từng tình quái hôn chân của cô, khiến cô ngứa đến cười khanh khách, phải cầu xin anh tha thứ mới thôi.

Hôm nay, đôi chân đẹp này đang ở trước mắt anh, trên người cô mặc váy ngủ liền thân, dài đến bắp đùi, dán chặt vào cái mông nhỏ, lộ ra một phần đường cong xinh đẹp.

Trong mắt anh xuất hiện dục hỏa, bên môi nâng lên nụ cười tà khí yếu ớt.

Rất tốt, anh đã tìm được chuyện để làm trong lúc nhàm chán rồi.

11. Chương 11

Toàn thân Thiên Tầm run lên, thở ra một ngụm khí lạnh.

“Sao vậy?” Mật Nhi hỏi.

“Ách, không có gì, mình chỉ hít thở sâu một chút mà thôi.” mặt cô lộ ra nụ cười mỉm, cổ tự trấn định, trong bụng lại không ngừng kêu khổ, bởi vì có một bàn tay xấu xa đang trêu chọc vùng đùi nhạy cảm của cô.

Cô đứng ở trước quầy rượu, bình tĩnh đem cà phê nóng đã được pha tốt đổ vào ly thủy tinh, mà Mật Nhi thì ngồi ở một đầu khác của quầy rượu, ánh mắt chuyên chú vào TV, hoàn toàn không phát hiện phía dưới đang ẩn dấu một người đàn ông.

Cô muốn dời đi trận địa, nhưng người dưới quầy rượu không để cho cô như ý, bàn tay đang vuốt ve bắp đùi dịu dàng lướt qua da thịt, cảm giác cô có ý đồ muốn trốn đi, lập tức nắm chặt, kiềm chế bắp chân của cô, còn uy hiếp kéo vạt áo của cô, ngụ ý nếu như cô mạnh mẽ tránh ra, như vậy, anh không thể bảo đảm sẽ không kéo hư áo ngủ của cô.

Tên bại hoại này!

Cô không nhận được nói thầm trong bụng, anh rõ ràng biết cô không dám để Mật Nhi phát hiện, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn mặc anh định đoạt.

Da thịt mềm mại như nước của cô không chút ngoài ý muốn nâng lên nóng bỏng điên cuồng sâu trong nội tâm anh, đường cong bắp chân khi được ngón tay anh an ủi trở nên căng thẳng, cho thấy đối với cô anh vẫn có lực ảnh hưởng rất lớn.

Loại cảm giác như vụng trộm này rất kích thích, cô hoàn toàn bị anh nắm trong tay, anh sao lại không nhân cơ hội này cố tình làm bậy đây?

Nghiêng người tiến lên, làn môi ấm áp, nhẹ nhàng gặm cắn da thịt của cô.

Thiên Tầm sẩy tay, không cẩn thận làm rơi thìa đường phèn đang mức lên trên bàn, phát ra tiếng vang.

Mật Nhi quay đầu lại, liếc cô.

“Tay trơn một chút, ngưng ngưng.” Cô vừa dùng khăn lau lau, vừa xấu hổ nói.

Cũng may Mật Nhi lơ đãng, cộng thêm lực chú ý lực đặt trên tivi, cho nên không phát hiện cô có cái gì không đúng.

Cô cố gắng để bình thản nhìn rất bình thường, nhưng đồng thời không thể phủ nhận, cô không cách nào kháng cự sự trêu đùa của anh, biết rõ không nên như vậy, nhưng lại không tự chủ được bị nhiệt năng của bàn tay cùng những nụ hôn đang rơi xuống làm cho toàn thân nóng lên.

Bàn tay không an phận chạy dọc đến bên đùi, da thịt mịn màng nhạy cảm tình tường cảm nhận được từng vết chai, kích thích một trận lại một trận tê ngứa khó nhịn, làm tim cô đập một lần so với một lần kịch liệt hơn.

Khi bàn tay nhiệt năng đi tới mềm mại, non mịn giữa hai chân thì cô vô dụng thầm kêu một tiếng.

“À? Cậu gọi mình sao?” Mật Nhi quay đầu lại hỏi.

“Phải Cà phê của cậu xong rồi.” cổ họng cô khô khốc nói.

“Cám ơn, ah? Mặt của cậu sao lại hồng hồng vậy?”

“Cà phê nóng, nên mình hơi khó chịu” Vì để Mật Nhi tin tưởng, cô còn cố ý lấy tay quạt quạt.

Mật Nhi không nghi ngờ gì, bưng cà phê hớp một ngụm, ánh mắt lại bị tiết mục hấp dẫn trên TV kéo đi.

“Mật Nhi.”

“Hả?”

“Chương trình này diễn ra bao lâu?”

“Một giờ.”

Thiên Tầm trong bụng kêu khổ thấu trời, điều này bày tỏ cô phải nhẫn nại một giờ nữa.

Nội dung của chương trình là những cuộc phỏng vấn các nhiếp ảnh gia giỏi nhất trên thế giới, giới thiệu những tác phẩm nổi tiếng của họ, cũng trình bày quá trình hình thành tác phẩm, từ lấy cảnh như thế nào, chọn hình ảnh, đến việc dùng phương thức đặc biệt nào chế tạo ra một phiên bản hiệu quả, công bố một chút các bí quyết người khác không biết, cùng xem qua những bước tiến cực khổ trên con đường đạt đến sự nghiệp của họ.

Mật Nhi nhìn đến xuất thần, bội phục hít sâu một hơi, phát ra tiếng than nhẹ.

“Oa. Thật là lợi hại, kỹ thuật thật giỏi.”

“Đúng nha. Ừ.” Cô cũng giống như Mật Nhi, hô hấp càng thêm nhanh.

“Không hổ là bậc thầy, kỹ xảo đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa khiến toàn thân mình như sôi trào.”

“Ừ.” Cô cũng nghĩ vậy. Không chỉ nóng, còn sắp bị thiêu chết rồi.

Cô cố sức chịu đựng không rên rỉ ra tiếng, còn phải làm bộ bình tĩnh vô sự uống cà phê, may mắn thanh âm TV khá lớn, đè át tiếng thở dốc rối loạn của cô.

Theo từng động tác dưới váy, bàn tay không cầm ly của cô cũng càng nắm càng chặt, những ngón tay với * đường vân quen thuộc, cách lớp vải hành hạ bộ phận mẫn cảm nhất, cũng yếu ớt nhất của cô.

(* đường vân: Đường vân tay)

Cô dùng sức siết chặt quả đấm, hàm răng đem môi dưới cắn đến đỏ tươi, phải dựa vào cái bàn chống đỡ, chân mới không mềm nhũn.

Ah? Đợi chút, anh đang làm gì?

Trời ạ! Anh đang cởi quần lót của cô! Không cần. đáng ghét.

A? Anh anh anh — còn dùng miệng trực tiếp hôn cô — cô —

Oh. Không.

Ô ô ô ô ô, cô thật là muốn khóc, người đàn ông ghê tởm này! Nhất định là mượn dịp trả thù việc cô mang anh nhét vào dưới quần rượt.

Không phân rõ đây là ngọt ngào hay thống khổ, người đàn ông làm người ta vừa yêu vừa hận này, đang vô tình châm lửa trong cơ thể cô.

Một giây kế tiếp, cô cảm thấy có dị vật xâm nhập vào cảnh quan yếu ớt giữa hai chân, cô vội vàng dùng tay bịt miệng, để đề phòng mình không cẩn thận kêu thành tiếng. Trời ạ! Còn tưởng rằng ba tấc lưỡi của anh chỉ lợi hại trên tòa án, thì ra là dùng tại “Địa phương” khác cũng rất cao tay.

Trên trán cô tiết ra đổ mồ hôi, nửa người dưới như sắp bị hòa tan, đột nhiên cảm thấy mình giống như nữ chính dâm đang trong phim A phiến, bọn họ từ trước đến giờ chỉ hoan ái phía sau cánh cửa đóng kín trong phòng ngủ, tất cả theo công thức hóa tiến hành, vuốt ve, triền miên, kích tình, sau đó kiệt sức.

Một lần duy nhất tự biểu diễn, là lần trong phòng tắm kia, nhưng vẫn chỉ có hai người bọn họ, không giống hiện tại, chẳng những ở trong nhà người khác, còn ở trước mặt người ta, lén lén lút lút làm loại chuyện này. loại chuyện này.

Oh. Cô thật sự rất muốn kêu cứu mạng, trong ấn tượng cũng chưa từng thấy anh có hành vi phóng dâm như vậy, thật là trời đánh a, cô rất muốn trối anh lại để anh không thể làm gì nữa.

Thời gian giống như trôi đi rất chậm, mỗi phút mỗi giây đều thật dài, cô phải tốn sức của chín trâu hai hổ mới có thể ổn định ly cà phê trên tay, không để cho nó đổ ra ngoài .

Đi vào.

Ra ngoài.

Lại đi vào.

Trở ra.

Tay của cô, không ngừng run lấy lấy.

Một canh giờ sau, chương trình kết thúc, mạng nhỏ của cô cũng sắp không giữ được rồi.

An Mật Nhi thở dài một hơi, mặc dù buổi phỏng vấn đã hết, nhưng cảm giác rung động này vẫn còn đọng lại dư vị như trước.

Xem ra muốn tiến vào quốc tế, trở thành nhiếp ảnh gia tài ba, những kỹ xảo cô cần học vẫn còn rất nhiều.

Cô quay người, định đem sổ cà phê còn dư uống hết, lại bị gương mặt hoa lê dẫm mưa trước mắt làm cho ngớ ngẩn.

“Cậu làm sao vậy?” Cô sợ hết hồn, bởi vì cả khuôn mặt của Thiên Tầm đều hồng thắm, hốc mắt vừa ướm vừa đỏ.

“Mình, mình khổ sở chứ sao.”

“Khổ sở cái gì?”

“Mình muốn nói đến tên Đường Sĩ Thành xấu xa kia, luôn hành hạ mình, thật đáng ghét!”

Mật Nhi bình tĩnh hiểu ra, an ủi cô nhóc đáng thương vì tình mà khổ này.

“Đứa ngốc, nghĩ đến tên phụ tình đó làm cái gì?”

Phụ tình? Đường Sĩ Thành cau mày, anh phụ tình hồi nào chứ ? Người nói chia tay cũng không phải là anh.

“Mình cũng không muốn vậy, nhưng có biện pháp gì đây.” Quả thật có khổ khó than, cô vừa nói, vừa từng ngậm từng ngậm thở dốc, An Mật Nhi nghĩ rằng vì cô khóc nức nở cho nên hô hấp mới tương đối gấp gáp như vậy .

“Cậu khóc cũng vậy thôi, đối với loại đàn ông chỉ muốn hưởng thụ quyền lợi lại không chịu phụ trách đó, khuyên cậu nên chết tâm sớm đi!”

Thì ra là có quân sư ở bên cạnh giật giây, không trách được, Đường Sĩ Thành rốt cuộc hiểu rõ nguyên nhân Thiên Tầm đột nhiên muốn chia tay, nam nhân bà này, chết tiệt! thật nhiều chuyện!

Mật Nhi không ngại phiền phức, lên tiếng nhắc nhở “Nên nhớ, đàn ông đều rất tự trọng, cậu càng theo anh ta, anh ta càng không cảm thấy cậu quan trọng, đừng cho anh ta có cơ hội mà nắm chặt cậu trong tay.”

Không còn kịp rồi! Cô. Hiện tại đã bị anh nhân cơ hội mà trói chặt !

“Lau nước mắt đi, đừng khóc nữa, nhìn mặt của cậu xem, giận đến đỏ hồng rồi, nhưng nói thật, cậu khóc trông rất đẹp mắt nha.” An Mật Nhi đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội nói: “Chờ mình một chút!” Nói xong, vội vàng hướng phòng mình chạy đi.

Thừa dịp này, rốt cuộc Thiên Tầm có cơ hội lấy hơi, cố hết sức đuổi đi người đàn ông xấu xa đang nương nhờ trong váy của cô, muốn nhanh chóng đẩy anh đi.

“Đừng làm rộn!” Cô lấy thanh âm chỉ có hai người mới nghe được cầu khẩn anh. “Anh đi mau đi.”

“Không muốn.”

“Xem như em cầu xin anh mà ——”

“Được.” Anh càng ra sức sờ nắn chân cô, khiến cô vừa thẹn vừa giận.

“Em không phải cầu xin anh việc này!”

Đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay, cô thật muốn đánh người, thế nhưng đối với loại người rất không biết xấu hổ này, cô không biết nên khóc hay là nên. Ách. Hưởng thụ.

“Đến đây, Thiên Tầm!”

Nghe được thanh âm của Mật Nhi, cô bị dọa sợ, nhanh chóng đứng thẳng người, khi nhìn thấy chiếc máy chụp hình chuyên nghiệp trong tay Mật Nhi thì không nhận được muốn khóc thét.

“Không phải chứ. cậu muốn chụp mình?”

“Cậu nên biết, nhiếp ảnh gia rất thích chụp hình, nhất là lúc thấy hình ảnh đẹp sẽ ngứa tay, biểu tình bây giờ của cậu. Ừ, phải hình dung như thế nào đây? Có một loại sức quyến rũ hấp dẫn mười phần đối với đàn ông, gợi ý ình rất nhiều linh cảm.”

“Mình không muốn.”

“Bình tĩnh đi, không phải cậu đã sớm quen việc làm người mẫu ình rồi hả ? Không cần phải tạo dáng đặc biệt gì, cứ tự nhiên là tốt rồi.”

“Đừng mà, Mật Nhi.” Cô mắc cỡ muốn chết, vội vàng lấy tay che kín mặt.

Tách —— tách —— máy ảnh không ngừng được bấm, Mật Nhi dùng ánh mắt lợi hại của mình, nắm bắt thần thái ngượng ngùng vừa muốn ngênh đón lại vừa muốn cự tuyệt của Thiên Tầm, mặc dù không hiểu rõ vì sao cô ấy lại có loại vẻ mặt này, nhưng cô biết, đây sẽ nhân vật làm nên kiệt tác cho bức ảnh của mình.

Ô ô ô. Tại sao có thể như vậy a.

Vào giờ phút này Thiên Tầm chợt dạ muốn chết, chỉ có thể vừa xấu hổ lại vừa run sợ mặc cho Mật Nhi chụp từng bộ dạng diêm dâm đáng yêu vì chịu sự dày vò do dục hỏa của mình.

“A, phim rồi à ? Mới chụp được có hai mươi mấy bức mà thôi.”

Đối với Thiên Tầm mà nói, là hai mươi mấy chứng cứ làm việc trái với lương tâm.

“Cậu chờ một chút, mình về phòng lấy phim, hình như còn một cuộn.” Nói xong, lại vội vã chạy về phòng.

Đây là cơ hội cuối cùng để đuổi người, Thiên Tầm quyết định phải thật cứng rắn, lần này cho dù dùng phương pháp gì cũng phải bắt anh rời khỏi

Cô cố sức thoát thân, dưới tình thế cấp bách, một cước nâng lên, hướng mặt Đường Sĩ Thành đá tới.

“Ừm!” Anh rên lên một tiếng, ôm lỗ mũi, vẻ mặt khổ sở.

Cô cũng không để ý nhiều như vậy, kéo anh, một tay đem anh đẩy ra ngoài cửa, trong khoảnh khắc Mật Nhi vừa bước ra thì kịp thời đóng cửa lại.

“Ah? Sao cậu nhìn có vẻ rất khẩn trương vậy?”

“Không có, mình mình mệt quá, mình muốn ngủ tiếp một lát!” Nói xong, cũng không quản Mật Nhi đang kêu, vội vàng chạy vào phòng, khóa cửa lại.

“Hà. Hà.” cô cố gắng hít thở như bị thiếu dưỡng khí, cổ nuốt nước miếng, gắng sức làm dịu yết hầu khô khan

12. Chương 12

Vừa rồi thật là nguy hiểm!

Lưng Thiên Tầm dán vào cửa, khe vuốt vuốt trái tim đang nhảy nhót kịch liệt, nghĩ tới những chuyện Sĩ Thành vừa làm với cô, liền cảm thấy xấu hổ muốn chết.

Thật may là, cô thuận lợi đuổi anh đi, nhưng ngay sau đó, cô phát hiện có cái gì không đúng.

Móng của mình sao lại cảm thấy lạnh lạnh? Chẳng lẽ.

Cô cúi đầu, nhấc váy ngủ lên, bí thắm phát hiện ——

Quần lót nhỏ bằng tơ của cô, vẫn còn ở trên tay Đường Sĩ Thành!

“Đây, tiền lương của cô, cầm đi.”

Sam—my đem phong bì giao cho Hàn Thiên Tầm, mặc dù không dày, không cảm thấy nặng, nhưng lại có cảm giác hết sức chân thực.

Kiểm tiền ngoại trừ khiến người ta cảm thấy thú vị cùng cố gắng, còn là một cách tự khẳng định giá trị bản thân.

“Oa! Có đến một vạn khối nha!” Cô cảm động hôn lên phần tiền lương của mình.

“Mới một vạn khối, liền cao hứng đến vậy?”

“Dĩ nhiên, tôi đã ba năm không đi làm, kiếm được phần tiền lương này, làm cho người ta rất có cảm giác thành tựu, hơn nữa chỉ mới làm người mẫu ở phòng chụp ảnh một ngày mà đã nhận được thù lao một vạn khối, tôi cảm thấy rất thỏa mãn.”

“Đây là phần cô nên được, cô rất chuyên nghiệp, có thái độ hợp tác tốt, mặc dù không trải qua huấn luyện, nhưng lại rất ăn ảnh, có bị mắng cũng sẽ không tức giận, rất tốt.” Khó trách Mặt Nhi muốn anh dùng cô.

Cô ngoài ý muốn nhìn anh. “Ách. . . . Chỉ vì như vậy?”

“Dĩ nhiên, lời của tôi cô còn nghi ngờ?” mặt anh lộ vẻ không vui.

Mặt Thiên Tầm vẫn hiện rõ biểu tình không thể tin. “Tôi chỉ cảm thấy rất kinh ngạc việc anh lại khen ngợi tôi.”

“Tại sao không? Tôi chính là một người rất hiền lành.”

Nghe lời này muốn cho trán người ta không nổi gân cũng rất khó, anh còn bảo mình hiền lành, ban đầu người nào động một chút là mắng cô xấu xí, cười cô là quả bí đao lùn? Người này cũng nhanh quên quá đi! Mà thôi! Cô cũng không phải người hay thù dai, hơn nữa, bữa ăn hôm nay còn do Sam—my mời khách, cô càng sẽ không so đo cùng anh.

“Thật không ngờ anh mời tôi ăn cơm!”

“Không được sao?”

Ánh mắt của cô lập tức híp thành hình bán nguyệt, khóe miệng chứa đầy nụ cười làm lạnh, đối với lời nói của Sam—my đã sớm quen, cũng không để ý nhiều.

“Dĩ nhiên được, đây là vinh hạnh của tôi.”

Ngoài mặt, Sammy tỏ vẻ lạnh lùng nhưng thật ra cũng bị tâm trạng vui vẻ của cô lây nhiễm, khóe miệng treo một nụ cười như có như không, cảm thấy tò mò với lời nói vừa rồi của cô.

“Cô vừa nói đã ba năm không đi làm, tại sao?” Cô có trình độ bậc đại học, đáng người cũng khá đẹp, hơn nữa còn rất trẻ, sao có thể không tìm được việc làm?

Thiên Tầm nhún nhún vai. “Bởi vì trước đây tôi ở cùng với bạn trai, anh ấy nuôi tôi, tôi giúp anh ấy xử lý việc nhà, phục vụ anh, tự nhiên sẽ không ra ngoài đi tìm việc.”

“Vậy không phải giống một bà chủ gia đình ư? Tại sao không dứt khoát kết hôn luôn đi?”

‘Kết hôn’? Hai chữ này khiến nội tâm của cô ần ần đau, khuôn mặt tràn đầy tươi cười cùng phần chân, trong nháy mắt phủ đầy một tầng mây đen.

“Tôi muốn, nhưng anh ấy không muốn.”

Sam—my bưng tỉnh hiểu ra.

“Cho nên cô chuyển khỏi chỗ ở của anh ta, nghĩ một mình ‘tự lực cánh sinh’?”

“Đây chỉ là một trong những nguyên nhân, quan trọng hơn là, chỉ cần tôi còn ở lại chỗ của anh ấy một ngày, quan hệ của hai chúng tôi sẽ không có cách nào cải biến, chỉ có rời đi, tôi mới có phần thắng, tôi muốn để cho anh hiểu, cuộc sống của một người cùng cuộc sống của hai người là không giống nhau, như vậy anh mới hiểu được chỗ tốt của tôi, thay đổi tâm ý mà cưới tôi.”

“Thì ra là như vậy.”

“Anh thì sao?”

“Tôi?” Anh cau mày, sao tự dưng lại lôi anh vào.

“Tâm tình của anh không tốt đúng không? Mặc dù anh chưa nói, nhưng tôi có thể nhìn ra được.”

Anh chỉ hừ một tiếng, cái gì cũng không nói, nhưng cô lập tức hiểu vì sao, hóa ra do tâm tình của người này không tốt, cho nên mới phải tìm cô ăn cơm cùng, hi vọng có người bồi anh, lại còn mạnh miệng không chịu thừa nhận. Ai! Thật là quật cường đến khiến người ta vừa tức giận lại vừa buồn cười.

“Nguyện ý nói tôi nghe một chút sao?”

“Không muốn.”

Lập tức bị dội nước lạnh thẳng thừng rồi, không sao, cô đã có sức miễn dịch, tự ái bị anh chà đạp cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, ăn cơm ăn cơm!

“Là vấn đề tình cảm.”

“Ah?” Cô ngẩng mặt lên, hai má phình phình chất đầy thức ăn, cố gắng nuốt xuống bụng xong, mới hưng chí bưng bưng hỏi: “Anh nói cái gì?”

“Không có.” Anh quay mặt, hừ nhẹ.

“.” Cô cố gắng, rất cố gắng, dùng trông mắt trắng dã trừng anh, rõ ràng muốn nói, rồi lại úp úp mở mở.

Người đáng thương cũng có chỗ đáng hận, người đáng hận sẽ có chỗ đáng đánh đòn, cô cố gắng hít sâu, mới có thể đè xuống kích động muốn đánh người. Cô hiểu rõ, anh có thể không nói, nhưng cô không thể không hỏi, nếu không cái người bốc đồng này, nhất định sẽ mang thù rất dai!

Vì vậy, cô chớp chớp mắt chờ đợi, dùng giọng nói khấp khểnh, hai tay tạo thành hình chữ thập, bày ra khuôn mặt tươi cười lấy lòng ở cảnh giới tu vi cao nhất.

“Van cầu anh, nói cho tôi biết đi, anh không nói, tôi sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, mặt ủ mày chau, toàn thân đều không thoải mái.” Thuận tiện nặn ra chút nước mắt, khiến hai con ngươi long lanh, rất giống thật.

Sam—my quét qua biểu tình đáng thương của cô một cái, mới lười biếng, ban ân, mà nói: “Được rồi, xem cô có thành ý như vậy, nói cho cô biết cũng không sao.”

“Cám ơn.” Thật là cám ơn trời đất!

Sam—my thở dài, khuôn mặt tuần mỹ đầy vẻ u sầu, trong khoảng thời gian ngắn thật có cảm giác thê mỹ động lòng người.

“Thật ra thì tôi cũng giống cô, có người yêu, đối phương bởi vì một chút ánh mắt thê tục, không chịu kết hôn cùng tôi.”

“Di? Thật?”

Cô hiểu ra, khó trách anh biết cảm giác khổ sở khi yêu nhau lại không thể ở chung với nhau, lúc trước, thỉnh thoảng còn bắt gặp bộ dáng u sầu nặng nề của anh, thì ra là khổ sở vì tình.

“Chúng tôi có quá nhiều khó khăn phải vượt qua, đáng tiếc dũng khí của đối phương không đủ, không chịu cùng tôi đối mặt với chúng.” Sam—my thở dài nói.

Rất khó nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy tình cảm của Sam—my, anh nhìn xa xa, ánh mắt mất đi tiêu cự, anh như vậy, khiến người ta không nhận được cũng cảm thấy bị thương.

Thiên Tầm đồng tình nắm tay anh.“Xem ra chúng ta ‘đồng bệnh tương liên’, mặc dù có lòng, lại không nhận được sự đáp lại của đối phương.”

“Tình yêu chính là như vậy, không phải có thể luôn êm đẹp trải qua.” Trái một câu cảm thán.

“Trong phương diện tình cảm sẽ có một bên luôn bị tổn thương nặng hơn.” Phải một câu oán than.

“Vì sao tình yêu luôn không thể theo ý người?” trái bi phần .

“Nếu như có thể theo ý người, sao chúng ta phải ngồi ở chỗ này bị thương oán thán a!” phải góp thêm một câu.

Nói xong, hai người không hẹn mà cùng bất đắc dĩ thở dài thở ngắn, an ủi vết thương cho nhau, nhớ lại chỉ thêm phiền muộn, bởi vì bọn họ cùng là những người thất tình, bị nhau cảm động, còn là những người bị thương đầy tinh tảo.

Đang lúc cô cảm thấy gặp được tri kỷ, có thể than vãn tình yêu đau khổ bao nhiêu, vừa đúng thời điểm hai hàng nước mắt nước mũi chảy dài, không nghĩ đến, may mắn thế nào lại gặp người đàn ông khiến cô lưu luyến si mê —— Đường Sĩ Thành.

Bóng dáng khoác tây trang trắng thơm, từ khi đi vào nhà hàng nhĩ trí này, liền liếc nhìn cô, dĩ nhiên, cũng đem cảnh tượng cô cùng người ta ước hẹn thu vào trong mắt, trong tích tắc con người đen bắn ra tia sáng lạnh lẽo.

Đường Sĩ Thành không phải đi một mình, mà là cùng khách hàng vào đây dùng bữa, thuận tiện thảo luận công việc.

Vô tình gặp nhau ở chỗ này, cô cũng thật bất ngờ, nhưng dù vậy, nhìn thấy anh, phản ứng đầu tiên của cô luôn là rung động , cộng thêm những chuyện anh làm trong quây rượu với cô ngày hôm qua, bây giờ nhớ lại, còn khiến toàn thân cô nóng lên.

Vốn cho là anh sẽ chào hỏi cô, ai ngờ nhận được , lại là một đạo ánh mắt rét lạnh.

Đường Sĩ Thành quay mặt sang chỗ khác, cùng một nhóm người, dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, đi vào một gian phòng cao cấp.

Hàn Thiên Tầm khó nén sự thất vọng trong nội tâm, ánh mắt lạnh lùng này đông cứng suy nghĩ của cô, đem tim của cô treo ngược lên cao.

Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh giống như một người xa lạ, ngay cả cười một cái cũng không làm, chẳng lẽ anh còn đang tức giận chuyện ngày hôm qua cô đá anh ra cửa?

“Sao vậy?” Sam—my nhận thấy sự khác thường của cô.

“Không có gì.”

“Thật không? Cô nhìn giống như đột nhiên mất hồn mất vía .”

“Đừng hỏi nữa..., ăn đi!” Cô cúi mặt, vùi đầu “Khổ ăn” , nhưng thật khó nuốt nổi, tất cả suy nghĩ đều dừng lại ở ánh mắt không mang theo một tia nhiệt độ của Đường Sĩ Thành.

Lòng thấp thỏm lo lắng, không ngừng trầm xuống.

13. Chương 13

Lúc Thiên Tầm trở về nhà thì đã là hơn một giờ đêm.

“Cám ơn anh đã đưa tôi về.” sau khi xuống xe, cô nhìn Sam—my nói.

“Đi ngủ sớm một chút, tránh cho đôi mắt có quầng thâm, lại trở nên xấu xí.”

Cô làm mặt quỷ với Sam—my. “Biết rồi!” Thiệt là, không biết ai trẻ như vậy mới cho cô về, lại còn không chút xấu hổ dạy dỗ cô.

Xoay người, đang muốn đi về cửa nhà trọ, cô đột nhiên nhớ ra mình quên lấy túi xách, vội quay lại.

“Sam—my! Chờ một chút!”

“Có việc gì?”

Đầu Thiên Tầm cúi vào trong cửa sổ xe, mặt cười cười.” Tôi quên cầm túi xách!”

Cạnh dãy nhà trọ, ở chỗ kín đầu hẻm, một đôi mắt sáng rực trong bóng tối lóe lên lửa giận hừng hực, thẳng hướng thiêu đốt đôi nam nữ mập mờ.

Đường Sĩ Thành ở đây đã lâu, trong ngọn gió đêm lạnh lùng, nhẩn nại chờ bóng dáng giai nhân.

Đợi được, lại là một màn khiến người ta nóng giận.

Thiên Tầm ngồi xe của người đàn ông kia trở về, chiếc Cadillac cao quý màu đen phát sáng dưới ánh đèn đường, tại lúc nửa đêm mật mờ này, một người phụ nữ bước xuống từ chiếc xe của người đàn ông, đã nói rõ quan hệ của hai người không tầm thường, hơn nữa cô xuống xe, nhưng vẫn không nở đi.

Từ góc độ này nhìn lại, chỉ nhìn thấy nửa người dưới của cô, chiếc mông tròn xinh đẹp đầy khêu gợi lộ ra bên ngoài, đùi thon mê người dưới váy ngắn, cùng với đôi giày cao gót màu đỏ: mà nửa người trên của cô, là đưa vào trong cửa sổ ở phía ghế lái, động tác mập mờ như vậy, người không có kinh nghiệm cũng có thể đoán ra bọn họ đang làm gì!

Nổi giận!

Cầm Đường Sĩ Thành căng chặt, trong mắt lóe ra hàn phong nguy hiểm, điều thuốc chưa hút bị năm ngón tay nắm chặt bóp tắt, cho dù bị tàn thuốc nóng bỏng thiêu đốt lòng bàn tay, anh cũng không cảm thấy đau .

Tròng mắt đen sâu không thấy đáy, trừ hai người kia, cái gì cũng không nhìn không rõ.

Trong quá khứ, đối với những người phụ nữ từng kết giao, khi chia tay, anh vẫn có thể bình tâm tĩnh khí chúc phúc đối phương, thống khoái chấm dứt. Vậy mà, chính mắt thấy được Thiên Tầm ngã vào lòng ngực của người đàn ông khác, nội tâm rung lên như muốn xé rách sự kiêu ngạo cùng tỉnh táo của anh từ trước đến giờ.

Anh từng thắng vô số vụ kiện, gặp qua đủ loại trường hợp, cho dù phải đối mặt với bất kỳ sự việc khó khăn đầy tính khiêu chiến nào, anh vẫn đều có thể nhẹ nhàng giải quyết; nhưng bây giờ, anh chỉ cảm thấy lửa giận bốc lên từ sâu trong nội tâm đang xâm lấn lý trí của mình.

Sự quan tâm của anh đối với cô, so với bản thân tưởng tượng lớn hơn rất nhiều.

Sam—my tìm được chiếc túi xách nằm ở phía sau ghế ngồi.

“Cầm đi, tiểu mợ hồ!”

“Hi hi, thật ngại, Thanks!”

“Đừng quên ngày mốt phải chụp ảnh.”

“Yên tâm, tôi là người có trách nhiệm trong công việc rất cao đó! Trước khi ngủ sẽ nhớ mát xa mặt, mỗi ngày, 24h chăm chỉ làm bảo dưỡng, được chưa?”

“Rất tốt, đi đây.”

Cô rời khỏi cửa sổ, đứng bên đường vẫy tay với anh, mắt nhìn thấy chiếc xe đã đi xa, vừa cúi đầu tìm chìa khóa trong túi, vừa đi về phía cửa chính, hoàn toàn không chú ý tới bên cạnh có người.

Đứng ở trước cửa, đang định cầm thẻ từ mở khóa thì bất ngờ bị một bàn tay nắm chặt, cô hoảng sợ vội ngẩng đầu, miệng mở to chuẩn bị cất lên tiếng hét chói tai, may mắn kịp thời thấy rõ người tới, cô vội đem tiếng kêu vừa tràn tới cổ họng, hóa thành thở phào nhẹ nhõm.

“Thì ra là anh.”

“Đi!” Không nói gì, anh bá đạo lôi kéo cô, rời khỏi cửa chính.

“Đi đâu?”

Anh không trả lời, sắc mặt khó coi giống như ăn phải mười cân thuốc nổ.

”Chậm một chút —— Sĩ Thành, chân em đau ——“ cả ngày mang giày cao gót, chân của cô sớm đã không chịu nổi, ê ẩm phát đau, bị anh lôi đi nhanh như vậy, vết thương nặng thêm, hại cô lão đảo, không ngờ nhào cũng đã rất gắng sức.

Anh đang giận cái gì chứ? Cô cũng không chọc anh. Nhớ tới hình ảnh lạnh lùng của anh lúc chiều, cộng thêm hành động hiện tại, một cổ uất ức xông lên tim, khiến lòng cô chua xót.

Đường Sĩ Thành không đếm xỉa đến kháng nghị của cô, kiềm chế cổ tay trắng mịn, mở cửa xe, để cho cô ngồi vào trước, mình thì lên ghế lái, đóng cửa lại, tra ổ khóa.

“Sĩ Thành, anh rốt cuộc ——” tức cái gì? Ba chữ này còn chưa kịp thốt ra, liền bị anh kéo lên trước, nóng giận cắn nuốt.

Nụ hôn của anh, tràn đầy sự chiếm giữ, bá đạo mà mãnh liệt. Giờ khắc này, anh rốt cuộc đã xác định được tâm ý của mình, thừa nhận sự thật anh vẫn luôn chống cự.

Anh không cách nào buông cô ra!

Trong nhà thiếu cô, cái gì cũng không thoải mái!

Về nhà không còn là chuyện vui sướng nữa!

Ăn cái gì cũng biến thành tẻ nhạt, vô vị!

Trên công việc, những nỗ lực không có người chia sẻ!

Đối với tương lai cũng ít đi vài phần mong đợi!

Tóm lại, không có cô bên người, anh làm chuyện gì cũng đều không còn cảm thấy hứng thú! Hơn nữa tình huống có khuynh hướng càng thêm nghiêm trọng, điều này khiến anh phải đối mặt với thực tế, Thiên Tâm không giống những người phụ nữ trước kia.

Anh không cách nào khống chế sự ảnh hưởng từ cô, bởi vì cô đã chinh phục trái tim của anh.

Anh đã quen có cô làm bạn, không thể tiếp nhận bất kì một ai khác.

Cô gái này thành công mang cho anh cảm giác ngọt ngào đến nghiện, không cách nào buông tay.

Thiên Tâm gần như không thở nổi, rất nhiều nghi ngờ, nhưng cô không có cơ hội hỏi, anh mãnh liệt hôn cô, dường như muốn chứng minh điều gì, lại giống như đang phát tiết gì đó, đối với con người lí tính từ trước đến giờ của anh mà nói, là lần đầu tiên mất khống chế.

Cô gần như hôn mê, toàn thân mềm nhũn, mặc dù rất muốn biết anh tức giận cái gì, nhưng không sao, nụ hôn này, đã tiêu trừ đi ảm ức trong lòng cô.

Anh. vẫn đanghôn cô.

Cho đến khi dục vọng như đợt hạn hán đã lâu được cơn mưa làm dịu, Đường Sĩ Thành mới kết thúc nụ hôn nóng bỏng kéo dài này, nhìn chăm chăm cô, trong tròng mắt dục hỏa vẫn chưa tắt, thấy cánh môi sưng đỏ của cô, lưu lại dấu ấn của mình, lúc này mới cam tâm bỏ qua.

“Vì sao muộn như vậy mới về?” ngữ điệu lại hỏi phục sự tỉnh táo, cùng chính anh mấy phút trước hoàn toàn bất đồng, khiến người ta kinh ngạc không hiểu, hoài nghi người mất tự chủ vừa rồi có phải là anh không?

“Ừ. Cùng bạn ăn cơm.” Cô thở hổn hển, nhẹ nhàng đáp, vừa rồi bị nụ hôn nóng bỏng công kích, khiến đầu óc cô trống rỗng, nhịp tim vẫn chưa ổn định lại!

“Nhất định là bạn rất thân, mới có thể ăn lâu như vậy.” Trong mắt anh lửa ghen đang điên cuồng thiêu đốt, nhưng vẻ mặt lại không tiết lộ nửa phần cảm xúc, ngữ điệu ôn hòa êm ái, càng khiến người nghe không hề phòng bị, trong giọng nói khàn khàn mang theo nhu tình tựa như thổi miên, làm cho người ta không tự chủ buông lỏng.

“Cũng được, chúng em nói chuyện rất hợp ý, trẻ như vậy, là bởi vì sau đó lại đi hát KaraokeTV, nên bây giờ mới về”

“Một nhóm người đi hát, trẻ như thế cũng là rất bình thường.”

“Không có..., chỉ... hai người mà thôi.”

Sâu trong con người đen nổi lên một ngọn lửa như gió lốc mang theo ánh sáng sắc bén, cô nam quả nữ ở chung một phòng, rất khó khiến người ta không nghi ngờ?

“Chỉ hai người? Không cảm thấy nhàm chán sao?”

“Phần lớn là bạn của em hát, em chỉ phụ họa, bởi tâm tình anh ấy không tốt, nên em theo giúp anh ấy mà thôi, dù sao em cũng không giành được Microphone, không thể làm gì khác hơn là ngồi nghe, hướng chỉ chỗ đó thức ăn không tệ, ăn thật ngon.” Cô thành thật thuật hành trình hôm nay, chỉnh lại quần áo bị hành động cuồng dã vừa rồi của anh kéo lệch.

Cô có cảm giác, tối nay Sĩ Thành không giống bình thường, hình như có chuyện gì sắp xảy ra.

Anh. có chuyện muốn nói với cô sao? Lòng như con nai nhỏ chạy loạn.

Đường Sĩ Thành cẩn thận quan sát biểu tình của Thiên Tầm, giọng nói bình thường, vẻ mặt cũng không chột dạ, nếu như thật sự cùng người đàn ông kia xảy ra chuyện mập mờ gì, cô không thể gạt được anh, bởi vì cô không giỏi nói dối, nếu cô nói dối con người sẽ đảo tới đảo lui, còn không tự chủ nắm chặt tay, bí mật này, chỉ có anh biết.

Cô vẫn là cô gái nhỏ mà anh yêu thích nhất, không có tâm cơ, không giỏi nói dối, đây cũng là lý do vì sao anh không muốn xa rời cô, trong cuộc sống luật sư luôn dùng “Não” quá nhiều, ở cùng với cô, anh có thể hoàn toàn buông lỏng.

Lo lắng nặng nề trong lòng, phút chốc tiêu trừ, anh thoải mái rồi, nhưng cái này cũng không biểu thị cho việc hoàn toàn không đề phòng.

“Vì sao trẻ như vậy anh vẫn còn ở đây?” Cô không nhận được hỏi, giọng nói toát ra ý dò xét.

“Anh muốn gặp em.”

“Vậy anh cũng không thể vừa thấy mặt, không giải thích gì đã lôi kéo em lên xe, còn hôn người ta, em bây giờ không phải là bạn gái của anh, anh không thể thích làm gì em thì làm.” Cô thu hồi bàn tay bị anh cầm, biểu thị rõ ràng, cô không thuộc quyền sở hữu của anh.

“Em không phải cũng rất thích sao?” Mặc dù dưới cơn thịnh nộ hôn cô, nhưng anh vẫn rất rõ ràng, cô không hề phản kháng, còn rất say mê.

Cô xấu hổ, hai gò má nhuộm đỏ, không nhận được tức giận nói: “Em có thích hay không không liên quan đến anh, còn nữa, xin mời anh giải thích, buổi trưa lúc ở nhà hàng vì sao anh nghiêm mặt như người xa lạ vậy? Còn có vừa rồi vì sao anh tức giận?”

“Tức giận? Ai nói?”

“Còn trợn mắt nói dối, ai cũng thấy được.”

“Anh không tức giận, chỉ rất lo lắng, bởi vì em vẫn chưa về, cho nên khi nhìn thấy em thì mới chịu đựng không được dùng sức hơi mạnh, anh hôn em bị thương rồi hả?”

Mỗi khi anh lấy ánh mắt thâm tình dịu dàng nhìn cô thì cô sẽ mềm lòng, gậy gố cũng phải có đối tượng, nếu không biết cùng ai âm ỉ. Cô cố tránh ánh mắt nóng rực của anh, nhắc nhở mình phải giữ vững nguyên tắc, nếu không mọi cố gắng đều sẽ uổng phí.

Điều cô muốn nghe, cũng không phải những lời nói nhu tình mật ý bên ngoài, cái cô cần chính là lời hứa của anh, trước khi anh nguyện ý cho cô cam kết, cô sẽ không khuất phục.

“Thiên Tâm, chuyển chỗ được không?”

Cô kinh ngạc giương mắt, ánh mắt mong đợi nhìn anh. “Anh nói là. . . .”

“Anh thừa nhận một ngày không có em, cuộc sống như mất đi niềm vui; sáng sớm không uống được cà phê em pha, cả ngày anh đều cảm thấy không thoải mái; khuya về nhà, không có em mỉm cười nghênh đón, trong nhà một chút sức sống cũng không có, anh nhớ những ngày có em trước kia, anh muốn em trở lại.”

Hắc, anh rốt cuộc biết tầm quan trọng của cô rồi!

Tim cô đập nhanh hơn, nhưng cố gắng khắc chế không quá hưng phấn, cố ý bĩu môi, nhìn như không quan tâm, không để sự đắc ý trong lòng biểu hiện ra mặt.

“Trở về? Em cũng không phải là gì của anh, lấy tư cách gì trở về ‘nhà anh’?”

“Em là của người phụ nữ của anh.”

14. Chương 14

Người phụ nữ của anh? Không phải vợ?

“Em không muốn làm một người không danh không phận.” Cô nghênh đón ánh mắt của anh, thanh minh lần nữa.

“Anh yêu em, Thiên Tâm, trừ hôn nhân, cái gì anh cũng có thể cho em, dù cho không kết hôn, cũng không đại biểu sự thương yêu của anh giành cho em sẽ thiếu đi phần nào.” Bàn tay nhẹ nhàng bao trùm lên mu bàn tay cô.

Cô không thể tin nhìn anh. “Nếu cái gì anh cũng có thể cho em, vì sao duy chỉ có danh phận là không thể, chẳng lẽ anh nghĩ rằng em không phải là một người vợ tốt?”

“Việc này không liên quan đến chuyện em có phải là một người vợ tốt hay không, chúng ta ở cùng một chỗ vui vẻ như vậy, vì sao em luôn chấp nhất với vấn đề danh phận? Bây giờ tỷ lệ ly hôn cao như vậy, đồng nghiệp của anh ngày ngày xử lý những vụ kiện ly hôn, anh đã thấy qua nhiều rồi, kết hôn sẽ chỉ làm cuộc sống của hai người trở nên phức tạp hơn, thật ra thì không có hôn nhân, chúng ta vẫn có thể trải qua cuộc sống giống như vợ chồng, không phải sao?”

Thân phận luật sư, khiến cho anh nhìn qua rất nhiều phương diện thực tế của xã hội cùng những mặt trái của con người, trước đó, tránh xa nguy hiểm, là thái độ đối với cuộc sống của anh, cũng là bước đường đến với thành công trong sự nghiệp mà anh lựa chọn, điều này đã là nhượng bộ lớn nhất của anh rồi, đời này anh chưa từng làm ra cam kết như vậy đối với bất kỳ một người phụ nữ nào khác, Thiên Tâm là người thứ nhất, cũng là người duy nhất.

“Chẳng lẽ. . . .anh không có lòng tin đối với em?”

“Không phải, hôm nay cho dù là bất kỳ một người phụ nữ nào khác, tính toán không kết hôn trong lòng anh vẫn sẽ không thay đổi, nếu như em sợ không có bảo đảm, anh có thể đem nhà ở sang tên qua cho em.”

Đúng rồi, vấn đề ở đây là cách nhìn về việc hôn nhân của hai người bọn họ hoàn toàn bất đồng.

Cô ước mơ cuộc sống vợ chồng, còn anh chỉ muốn ở chung cả đời.

Người đàn ông này căn bản không hiểu, hôn nhân không phải chỉ là một tờ giấy hôn thú mà thôi, nó là một biểu trưng cho lời thề, bày tỏ sự nguyện ý dưới ánh mặt trời, khiến mọi người hiểu được, bọn họ lựa chọn

nhau làm bạn trong cuộc sống, sẽ yêu đối phương cả đời, chăm sóc đối phương cả đời, không xa không rời, dù đường đời có mưa to gió lớn, cũng sẽ dắt tay đối phương đi đến cuối cùng.

Đây mới là hôn nhân chân chính, người đàn ông này căn bản không hiểu!

Cô không phải muốn lấy hôn nhân làm sợi dây trói chặt anh, nhưng nếu sau mấy năm yêu nhau, anh chán ghét, quyết định kết thúc cuộc sống hôn nhân, cô tuyệt sẽ không níu giữ, dĩ nhiên, lấy cá tính của anh, chắc hẳn sẽ tặng cô một số tiền kha khá để làm phí bồi thường.

Nhưng những thứ này, cô căn bản không quan tâm, cũng không cần, cái mà cô thật sự để ý là, anh không biết ý nghĩa của việc hai người cùng nhau sinh hoạt ở đâu. Nếu khi duyên phận đi tới cuối cùng, lúc đó lòng cô đã bể tan từng mảnh, biết phải dọn dẹp thế nào?

“Thiên Tầm?” Anh ngơ ngẩn, chỉ vì cặp mắt sáng kia rơi xuống những giọt nước mắt không một lời báo trước, khiến trong khoảng thời gian ngắn anh không kịp ứng phó.

Anh vươn tay, muốn vuốt ve gương mặt của cô, không ngờ bị cô khống chút cảm kích hất ra.

Thiên Tầm hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm vào anh.

“Em hiện tại trình trọng cảnh cáo anh, môi của em cùng thân thể của em, chỉ để cho người đàn ông sẽ lấy em, em không muốn gặp lại anh nữa!”

Mở cửa, cô đi xuống xe, không quay đầu lại, cũng không cho anh cơ hội bắt được tay của cô, dứt khoát mà kiên quyết đi vào cửa chính, ở trước mặt anh, đóng sầm lại.

Đường Sĩ Thành đứng ở ngoài cửa, ngây người một lúc lâu, cửa đóng lại thiếu chút nữa đụng trúng mũi của anh.

Anh đã nói sai cái gì?

Anh cho cô một khu nhà cao cấp, thưởng thức một cuộc sống thoải mái, lãng mạn, vui vẻ.

Như vậy không tốt sao? Cô còn có gì bất mãn?

Anh chưa từng có kinh nghiệm vấn hồi người bạn gái đã chia tay, vì cô phá lệ, mặt dày mày dạn quán lấy cô, bị nhét vào dưới bàn, như ăn trộm lén lút lút lút, còn bị đá ra cửa !

Anh lại là một luật sư có tiếng, những chuyện này nếu bị truyền ra ngoài, khẳng định sẽ bị đồng nghiệp của anh cười đến rụng răng.

Anh còn mở miệng cầu xin cô trở lại, ngay cả những lời nói yêu thương buồn nôn rất ít thổ lộ cũng đều đem ra hết, chỉ thiếu không có cầu hôn với cô thôi, vẫn không được sao?

Trừ danh phận, những thứ nên cho cô, một chút anh cũng không keo kiệt.

Nắm chặt hai tay, anh cũng tức giận, bởi vì lúc nhìn thấy cô và một gã đàn ông khác cùng dùng cơm ở nhà hàng, tay của cô đặt lên tay của đối phương thì anh liền rối loạn.

Không chút suy nghĩ bỏ qua bữa tiệc quan trọng, bỏ lại khách hàng lớn, chỉ vì muốn làm rõ quan hệ của người đàn ông kia cùng cô là thế nào. Đi ra khỏi phòng, lại phát hiện bọn họ không có ở đây, anh vội chạy ra khỏi nhà hàng truy tìm bóng dáng của cô, cũng gọi điện thoại cho cô cả đêm nhưng không được, cuối cùng, khốn khổ ngồi chờ ở chỗ này cả một buổi tối.

Anh làm như vậy là vì cái gì?

Thế nhưng cô dùng giọng điệu giống như đang cảnh cáo sắc lang không cho phép anh gặp mặt cô, bắt anh đứng ngoài cửa?

Đủ rồi!

Anh xoay người, sải bước đi lên xe, tức giận dùng sức đóng cửa lại, sự kiên nhẫn của anh cũng có hạn, nếu đây là quyết định của cô, dựa vào phong độ tôn trọng phái nữ của một người đàn ông chân chính, anh sẽ không “quấy rầy” cô nữa, cũng sẽ không ‘dùng mặt nóng đi áp lên cái mông lạnh’.

Phụ nữ không thể quá cứng chiều, đã làm hư liên bắt đầu tùy hứng. Chờ một thời gian sau, khi cô phát hiện anh không hề để ý tới cô nữa thì dần dần sẽ mất kiên nhẫn chạy về tìm anh, anh tin tưởng điều này, bởi vì Thiên Tầm còn yêu anh rất sâu, nụ hôn vừa rồi, chính là chứng cứ xác thực nhất.

Nổ máy, khởi động xe, anh đạp chân ga, lấy tốc độ cao nhanh chóng lái xe rời đi.

Anh tin tưởng chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, cô sẽ thỏa hiệp, chỉ là trong đầu thế nào cũng đuổi không được, lệ quang trong mắt trước khi cô rời đi.

Mặc chiếc váy lụa trắng, tóc búi cao, tạo hình rất thơ mộng, trên mặt cũng được trang điểm hoàn mỹ, điều bất đồng duy nhất, là thái độ của người mẫu.

Xuyên qua ống kính, ánh mắt của An Nật Nhi trở nên sắc bén mà chuyên nghiệp, có thể nắm bắt được cảm giác chính xác, là điều kiện để trở thành một nhiếp ảnh gia ưu tú, đồng dạng, cảm xúc cùng biểu hiện của người mẫu, cũng là những điều nhiếp ảnh gia phải nắm bắt đúng lúc và hướng dẫn.

“Ngừng!”

Cô giơ tay lên, ra lệnh cho những nhân viên làm việc tại hiện trường tạm ngừng, ngoắc ngoắc tay với Thiên Tầm, ý bảo cô tới đây.

Nhấc chiếc áo cưới lên, Thiên Tầm đi trên đôi giày cao gót màu trắng, hướng về phía Mật Nhi.

“Sao vậy?”

“Cảm giác không đúng.”

“Cái gì?”

“Lòng cậu không yên.”

Thiên Tầm vội kêu oan: “Nào có, mình rất nghiêm túc.” Cô đã rất rất cố gắng để làm cho tốt công việc của mình.

Mật Nhi nhú mày: “Đúng nha, rất nghiêm túc cười gượng.”

Thiên Tầm cứng họng, Mật Nhi không chỉ có ánh mắt sắc bén, ngay cả nói chuyện cũng nói trúng tim đen, khiến cho cô không cách nào phản bác, nụ cười giả vờ trên gương mặt cũng không thể tiếp tục.

Mật Nhi phân phó mọi người nghỉ ngơi mười phút, kéo Thiên Tầm đến phòng hóa trang, khi chỉ còn lại hai người bọn họ rồi, mới hỏi rõ ràng nguyên do bên trong.

“Tốt, hiện tại nói ỉn biết chuyện gì xảy ra, chuyện gì khiến cậu không vui?”

“Không có việc gì.” Cô tránh.

Không nói? Tốt!

“Vậy mình thông báo ọi người, hôm nay không chụp.”

“A. Tại sao? Mình không thật không có việc gì mà.”

“Thật không có việc gì?” ánh mắt Mật Nhi liếc qua, không khách khí chỉ ra vấn đề: “Về mặt cậu cứng ngắc, mắt vô hồn, chụp ra rồi bảo mình làm sao cầm đi gặp người, mặc dù cậu chưa từng trải qua huấn luyện chính quy, nhưng mình coi trọng chính là vẻ tự nhiên cùng đơn thuần chưa qua huấn luyện của cậu, ở trước ống kính của mình, chỉ có thể hiện ra vẻ mặt tốt nhất, chụp hình cũng không phải chỉ cần uốn éo trước ống kính, giả vờ giả vịt là được rồi, nếu không ai cũng có thể làm.”

Thiên Tầm á khẩu không trả lời được, còn bị dạy dỗ đến chột dạ.

“Nét mặt của mình. thật rất cứng ngắc?”

“Thật giống nét mặt giả vờ của Michael Jackson.”

Sự bình luận này thật đúng là không chút nể tình nói trúng tim đen của cô, Thiên Tầm khẽ cắn môi dưới, cúi đầu: “Thật xin lỗi, mình. đúng thật là tâm tình không tốt.”

Mật Nhi thở dài, Thiên Tầm trời sanh đã có tình cảm phong phú, không trải qua huấn luyện, không hiểu được cách đem tình cảm cùng công việc phân tách rõ ràng.

“Là chuyện liên quan đến Đường Sĩ Thành?”

Cô quay mặt: “Đừng nhắc tới người đó.”

An Mật Nhi cảm thấy rất bất ngờ, thật khó nhìn đến cá tính như vậy của Thiên Tầm, trong quá khứ mỗi lần nhắc tới Đường Sĩ Thành, cô không giống một cô vợ nhỏ, thì là giống một cô gái nhỏ, mặc dù không hiểu được chuyện gì đã xảy ra giữa Thiên Tầm và anh ta, nhưng đây là hiện tượng tốt, nói không chừng vì vậy cô ấy sẽ có cơ hội gặp được một người đàn ông tốt hơn. Thật ra đã có không ít người khác phải hướng cô hỏi thăm chuyện về Thiên Tầm.

“Được rồi, không đề cập tới vấn đề này nữa, nhưng cậu có thể tạm thời quên mất anh ta, chuyên tâm chụp hình sao?”

“Có thể!”

Nghĩ đến người đàn ông kia miệng nói yêu cô, lại chết cũng không chịu cưới cô, cô liền tức giận. Cô cũng là người có cốt khí, không phải không có anh ta chuyện gì cũng không làm được, nếu còn không tỉnh lại, thật rất xin lỗi chính mình, lấy lửa giận hóa thành năng lượng, ý chí chiến đấu của cô đang điên cuồng thiêu đốt, vận sức chờ phát động.

Hai cánh tay Mật Nhi để ngang trước ngực, nhắc nhở cô “Không chỉ miệng nói là xong, phải làm được mới tính.”

“Yên tâm, lần này nhất định mình có thể, nếu không mình sẽ không lấy tiền công, đi, bắt đầu làm việc thôi!” Nói xong nhắc chiếc váy dài, tự mình hướng phòng chụp ảnh sắp bước đi đến.

Cô quyết định, dùng sự bận rộn để quên những chuyện không vui, tốt nhất bận đến đâu không có thời gian rảnh để suy nghĩ đến người đàn ông đáng ghét kia, đem bóng dáng của anh đuổi khỏi lòng cô.

Nói đến bận rộn, chính là không thể quá rảnh rỗi, mà nói đến rảnh rỗi, cô liền nghĩ đến Sam-my. Mỗi lần chụp hình, Sam-my đều sẽ tới giám sát, dù sao anh là người thiết kế áo cưới, nên đương nhiên sẽ tới quan tâm hiệu quả trang phục của mình, đồng thời không quên tìm cô châm chọc kiểm tra khiếm khuyết, khiến lúc nghỉ ngơi cô cũng không được rảnh là một trong những vui thú của anh, nhưng hôm nay lại không nhìn thấy bóng dáng của người này.

Rõ ràng là anh ta nhắc nhở cô đừng quên hôm nay phải chụp hình, mình lại lười biếng không tới.

“Sam-my không đến?” Cô hỏi Mật Nhi.

“Hôm nay anh ta sẽ không đến.”

“Ah. . . .” Cô không nhận được, trong lòng có chút thất vọng.

“Không phải cậu có tình cảm với anh ta chứ?”

“Cái gì?” vừa bắt đầu Thiên Tầm còn không hiểu vấn đề của Mật Nhi, nhưng chỉ chớp lát sau hiểu ý, vội vàng kêu oan “Mới không có, mình cùng anh ta chỉ là nói chuyện rất hợp ý, chính là cảm giác giống như giữa anh em, mặc dù anh ấy rất anh tuấn, nhưng mình cũng không bị điện giật ..., cậu đừng nghĩ lung tung!”

Mật Nhi yên tâm: “Vậy thì tốt.”

Hai mắt Thiên Tầm đột nhiên tỏa sáng, bừng tỉnh hiểu ra.

“Hắc, sao cậu lại quan tâm như vậy? Chẳng lẽ cậu đối với anh ấy. . . .”

“Không thể nào.” ba chữ tùy tiện thốt ra, liền trực tiếp đem lời nói của Thiên Tầm bác bỏ.

“Thật?”

Trên mặt Mật Nhi không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu lúng túng nào, thật giống như đang trả lời một chuyện rất bình thường.

“Mình cùng anh ta là không thể nào.”

“Tại sao? Hai người là bạn tốt, còn là đồng nghiệp tốt mà.” Thật ra thì đáng đáp Mật Nhi rất đẹp, chỉ là không thích ăn mặc thôi, luôn là một cái quần jean cộng thêm một cái áo T shirt rộng, có cảm giác trung tính, thái độ lại không dây dưa dài dòng, làm cho người ta cảm thấy cô rất có cá tính.

Nếu như cô chịu ăn mặc, tuyệt đối sẽ làm người ta kinh ngạc vạn phần.

Mật Nhi chỉ bình thản trả lời: “Về sau cậu sẽ biết.”

Biết? Biết cái gì?

Nghe tựa hồ có nội tình! Đứa nhỏ tò mò nghĩ muốn hỏi nữa, nhưng An Mật Nhi lại không có nhiều thời gian rảnh rỗi theo giúp cô mài răng.

“Đến! Mọi người vào vị trí!” cô ra lệnh một tiếng, toàn bộ nhân viên, không ai dám trì hoãn.

Trong công việc, An Mật Nhi luôn có một cỗ uy nghiêm không người nào dám xem thường, vừa cầm máy chụp hình, vẻ mặt liền khác trước, mười phần tập trung, khiến những người khác cũng bất tri bất giác bị cô ảnh hưởng, làm việc chuyên chú hơn, nhưng.

“Muốn cậu diễn cảm giác rung động của một cô dâu sắp cưới, không phải phát xuân!” Mật Nhi mắng. Thiên Tầm khóc không ra nước mắt, nụ cười cứng ngắc, có một người bạn nghiêm túc, nói cũng không lựa lời, lại hay dọa người không biết là tốt hay là xấu đây. “Rất tốt! Chính là như vậy, giống như lần đầu tiên lên giường! Good! Làm rất khá!”

15. Chương 15

Biết được mấy ngày nay Sam—my không xuất hiện, là bởi vì bị cảm, bệnh liệt giường, căn cứ vào tình cảm bạn bè, Thiên Tầm đương nhiên muốn đi thăm, cũng tiện thể xem thử có thể giúp được gì cho anh.

Đình. Đông.

Chuông cửa đã được nhấn nhiều lần, nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì.

“Không có nhà sao? Hay là ngủ thiếp đi nên không nghe thấy?” Thiên Tầm lo âu hỏi; “Chuông cửa kêu nửa ngày cũng không phản ứng, có phải do bệnh quá nặng nên dẫn đến hôn mê hay không?” Cô và Mật Nhi cầm theo trái cây cùng hoa, đến thăm Sam—my, nhưng đứng đã lâu vẫn không thấy ai ra mở cửa, khiến cho cô rất lo lắng.

Thiên Tầm cố gắng nhấn chuông thêm vài lần, nhưng trong nhà vẫn an tĩnh không một chút tiếng động, cô càng nghĩ càng cảm thấy không ổn.

“Không được, đề phòng *vạn nhất, mình vẫn nên đi gọi nhân viên quản lý, để anh ta tìm người tới mở cửa.” Cô vội vã xoay người muốn đi, lại bị Mật Nhi kéo về.

(*Trong câu ‘không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất’: chỉ những việc có thể bất ngờ xảy ra khó dự phòng được.)

“Không cần, mình có chìa khóa.”

“Thật?”

Trong lúc Thiên Tầm còn đang lưỡng lự, An Mật Nhi không nhanh không chậm vươn tay, tìm được một thẻ khóa dự phòng trong bồn hoa bên cạnh cửa, đặt qua ổ khóa cảm ứng, cửa liền mở ra.

“Vào đi!”

“Thì ra là có thể dự phòng.” Thiên Tầm lầm bầm.

Vừa vào cửa, một cổ không khí trầm lắng âm u xông lên mặt, khiến người ta có cảm giác buồn bực, khó chịu.

“Ai nha? Sao lại không mở màn cửa sổ, như vậy không khí sẽ không tốt, khỏi bệnh được mới là lạ!” Thiên Tầm vừa vào trong nhà, bản tính bà chủ gia đình liền lộ rõ, rất tự động đem toàn bộ rèm kéo ra, mở cửa sổ, phút chốc, trong phòng sáng choang, không khí trong lành cũng tràn vào, xua đi cảm giác buồn bực khó hiểu.

Mật Nhi nhìn đông nhìn tây, rất nhanh tìm được bệnh nhân Sammy đang nằm thoi thóp trên sofa trong phòng khách.

Cô đi lên trước, phát hiện anh nhắm hai mắt, sắc mặt tái nhợt, không chút nhúc nhích.

“” Cô quan sát một lát, không lên tiếng gọi anh, cũng không đưa tay đẩy anh, mà là giơ chân lên, đụng một đồng gì đó nhìn giống như thi thể.

“Cô đừng quá đáng.” gương mặt tuấn mỹ tái nhợt, chậm rãi mở ra một đôi mắt trờng người.

“Ồ, anh còn sống à?”

“Nói nhảm.”

“Vậy thì tốt.” Cô vui mừng gật đầu. “Không mua hoa cúc thật đúng.”

“” hơi sức để anh mắng mấy câu thô tục cũng không còn, chỉ có thể dùng đôi mắt xem thường trờng cô.

“A! Sam—my! Anh có khỏe không? Trời ơi. Sắc mặt anh tái quá. không thoải mái chỗ nào, mau nói cho tôi biết!” Thiên Tầm vội đi tới bên cạnh anh, xem xem trán anh, sờ sờ mặt của anh, kiểm tra thử có phát sốt hay không.

Rất tốt, cuối cùng có người còn chút nhân tính, ai. vẫn là Thiên Tầm thiện lương.

” Trên dưới toàn thân đều không thoải mái, khó chịu muốn chết.” Anh suy yếu oán trách.

“Đã đi bác sĩ chưa?”

“Anh ta mỗi lần bị cảm, không bệnh mười ngày nửa tháng sẽ không khỏi.” Mật Nhi nhàn nhạt nói, không ngạc nhiên giống Thiên Tầm, bởi vì cô cùng Sam—my là bạn bè đã lâu, đối với tình hình này của anh, cô biết nhưng không thể trách.

“Vậy sao?” Thiên Tầm nghi ngờ ngẩng đầu nhìn cô, lại quay sang Sam—my như muốn chứng thực.

“Nếu như đến ngày thứ mười sáu, các cô còn không thấy tôi xuất hiện, thì tới giúp nhặt xác đi.” Anh xoa mặt, giận dữ không nhìn họ.

Giận rồi à ?

Thiên Tầm không nhịn được muốn cười, hiện tại cô thấy rất yên tâm, tính tình còn có thể đùa giỡn, tùy hứng liền chứng tỏ anh không có vấn đề gì nghiêm trọng, cô giống như dỗ đứa bé an ủi anh.

“Mới sẽ không, anh ngã bệnh, tôi cùng Mật Nhi lo lắng gần chết, vừa rồi nhấn chuông không thấy ai ra mở, còn muốn tìm người phá cửa đó !”

Anh hừ một tiếng, tính khí khó chiều này, Thiên Tầm đã sớm quen, anh càng khó chịu, chứng tỏ người càng khỏe mạnh.

“Anh không có việc gì là tốt, tôi còn phải về phòng chụp ảnh !”

Sam—my tức giận trờng cô, trên mặt viết “Thật không có lương tâm” !

Thiên Tầm giúp bạn tốt giải thích: “Mật Nhi hôm nay vốn không đi được, chỉ vì anh, đặc biệt giành nửa ngày tới thăm anh, những thứ này, đều là do cô ấy mua.”

“Biết rồi, người này vốn bận rộn, thời gian rất quý giá, tôi còn không rõ ư. . . .” không phải anh thật sự giận Mật Nhi, chỉ là thân thể thật sự không thoải mái, muốn tìm một người để trút giận. “Được rồi, tôi không sao, các cô có thể đi.”

“Yên tâm, tôi không đi, tôi tới là để chăm sóc cho anh.”

Mắt Sam—my sáng lên, thật ra thì anh rất hi vọng lúc ngã bệnh có người ở cùng mình, chỉ là mạnh miệng không chịu nói, ngoài mặt lại giả vờ như không sao mà thôi.

“Vậy có được không?”

“Chúng ta là bạn bè mà, bạn gặp nạn, sao có thể không để ý chứ? Thật may tôi là người rảnh rỗi, anh cứ coi như tôi quá rảnh, để cho tôi có chuyện làm, tôi sẽ rất biết ơn anh.”

Mật Nhi vỗ tay nói: “Quyết định này thật quá tốt! Thiên Tầm, cậu ở lại chăm sóc anh ta, anh ta vì cảm ơn cậu, về sau sẽ dùng cậu làm người mẫu áo cưới nhiều hơn, mọi người đều vui vẻ, mình cũng có thể yên tâm đi làm.” Cô nhanh nhẹn đưa bó hoa cho Sam—my. “Chúc anh sớm kang phục, tôi đi, tạm biệt hai người,” sau khi ném cho đôi ‘tuần nam mỹ nữ’ một cái hôn gió, cô tiêu sái rời khỏi.

16. Chương 16

Cứ như vậy, Thiên Tầm gánh nhiệm vụ chăm sóc cho bệnh nhân Sam—my, đây là chuyện cô cầu còn không được, bởi vì cô có thể để bản thân bận rộn rồi.

Làm việc nhà cùng chăm sóc người khác, vốn là sở trường của cô. Cô rất muốn cho lịch của mình thật kín, nhưng case chụp hình của người mẫu không phải ngày nào cũng có, cho nên Sam—my ngã bệnh, vừa đúng lúc cho cô việc làm.

Chỉ là không nghĩ tới, công việc này vừa bắt đầu, liền bận hơn hai tháng.

Đã hơn hai tháng, thế nhưng cô hoàn toàn không liên lạc với anh!

Đường Sĩ Thành đứng ngồi không yên, pháp phòng lo lắng, số lần đưa mắt nhìn điện thoại di động còn nhiều hơn so với nhìn văn kiện, kiểm tra những số gọi đến còn dày đặc hơn so với tra tài liệu trên máy tính.

Mình sao vậy? Anh nghi ngờ tự hỏi, để một đồng khách hàng muốn ủy thác anh xếp hàng chờ, để những cô gái muốn cùng anh ước hẹn bất cứ lúc nào ngheh cổ mong mỏi.

Anh vẫn còn trẻ, tuần nhả nhiều tiền, mấy năm nỗ lực mới đạt được thành tựu của ngày hôm nay, vậy nên anh muốn để bản thân thưởng thức cuộc sống độc thân quý tộc, cùng hưởng thụ tự do nguyên vẹn.

Nhưng. . . . anh vẫn không cảm thấy vui vẻ, trong lòng luôn nhớ đến bóng dáng của Thiên Tầm, cô càng không liên lạc với anh, anh lại càng cảm thấy lo lắng.

Chẳng lẽ, cô thật một đi không trở lại?

Anh đứng lên, tiện tay cầm theo chiếc áo khoác cùng cặp công văn, rời khỏi phòng làm việc của mình, lúc ngang qua bàn thư ký chỉ để lại một câu.

“Tôi đi ra ngoài gặp khách hàng, nếu như có một vị tiểu thư họ Hàn tìm tôi hoặc gọi điện thoại tới, cần phải cho tôi biết.”

“Vâng, Đường luật sư.” Thư ký cung kính trả lời.

Lúc chuẩn bị bước ra cửa thì đột nhiên anh nghe tiếng thư ký gọi.

“Đợi một chút, Đường luật sư.”

“Còn có việc gì?”

Thư ký có chút xấu hổ nhắc nhở anh. “Nút áo chỗ ống tay ngài bị rớt.”

Anh sửng sốt, tiếp đó liền kiểm tra tay áo của mình, lúc này mới phát hiện ra thiếu một cái nút.

Luật sư đại diện rất quan trọng, trên ăn mặc, một chi tiết nhỏ cũng phải chú ý, trong quá khứ những việc như rơi nút áo này chưa từng xảy ra ở người anh, bởi vì từ trước đến giờ Thiên Tầm đều đem mọi thứ để ý đầu vào đấy, anh không cần phải quan tâm.

Thiếu cô, sáng sớm không còn có người hôn nhẹ lên mặt, âm ỉ không cho phép anh ngủ nướng; trên bàn cũng không có thức ăn thơm phức cùng cà phê uống mãi không chán chờ anh; không ai giúp anh giặt quần áo, phơi khô, là phẳng gọn gàng, ban đêm cũng không còn người giúp anh xoa bóp vai, tiêu trừ mệt nhọc.

Tim căng chặt, nhớ lại những kí ức ngọt ngào đã qua này, anh không khỏi xấu hổ, thì ra là cô vì anh làm nhiều việc như vậy, nhưng anh vẫn chỉ xem như chuyện đương nhiên.

“Đường luật sư?” Thư ký đứng chờ ở một bên, buồn bực nhìn anh đang mất hồn.

Đường Sĩ Thành thu hồi tâm trạng, lễ độ mỉm cười: “Thật may là có cô nhắc nhở, nếu không cứ như vậy đi gặp khách hàng thật quá thất lễ.”

“Không có gì, bây giờ tôi lập tức vá lại giúp ngài, ở đây tôi có một nút áo thừa, mặc dù không cùng một dạng, nhưng cũng có vài phần tương tự.”

“Không cần, tôi dùng khuy tay áo thay thế là được rồi.” Anh trở về phòng làm việc, kéo ngăn tủ, từ trong một hộp gấm tinh xảo lấy ra hai chiếc khuy tay áo thiếp vàng cùng kẹp cravate.

Anh còn nhớ rõ, đây là quà sinh nhật năm ngoái Thiên Tầm tặng cho anh. Ngày đó, cô còn vui vẻ hơn anh, nói thẳng quà tặng này cô tìm thật lâu, bởi vì dòng chữ tiếng Anh phía trên cùng chữ cái mở đầu trong tên nước ngoài của anh giống nhau; mà một đêm kia, chính cô cũng là quà tặng, vì lấy lòng anh, cô mặc chiếc áo lót hấp dẫn mình vẫn ngưỡng ngùng, nằm ở trên giường để cho anh “ăn”

Mây rậm nhú lại, anh xấu hổ nhìn xuống đất, kết quả của loạn tưởng, chính là kích thích “một chỗ nào đó” đội lên.

Anh tỉnh táo đề kích động trời sinh của đàn ông, kịp thời dùng ý niệm làm lạnh nó.

Khuy tay áo này anh chưa từng mang qua, hiện tại vừa đúng lúc phát huy công dụng, anh cài nút, phát hiện nó nhìn thật đẹp mắt, lòng vui vẻ kì lạ, tâm tình cũng tốt hơn 7,8 phần.

Thật muốn gặp cô.

Mong mỗi cứ từng ngày, từng ngày trôi qua, theo đó sự nhớ nhung càng thêm sâu đậm, anh cho là có thể đợi đến lúc cô quay đầu lại, nhưng sự thật chứng minh, anh đã đánh giá cao chính mình, càng đánh giá thấp ý chí của Thiên Tầm.

Chẳng lẽ chỉ có kết hôn, mới có thể giải quyết vấn đề giữa hai người?

Chợt linh cơ vừa động, Đường Sĩ Thành thăm mắng mình dần, vấn đề đơn giản như vậy, mà hiện tại anh mới nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Anh biết nên nói thế nào với Thiên Tầm rồi ! Anh phải nhanh chóng kết thúc công việc ngày hôm nay, sau đó đi gặp Thiên Tầm, muốn cô cho anh thêm một chút thời gian, có lẽ mấy năm tiếp theo, anh sẽ cùng cô kết hôn, nhưng anh vẫn cần thời gian để thích ứng. Kể hoãn binh này, chẳng những có thể lưu lại giai nhân, cũng cho anh đủ thời gian để nghĩ biện pháp khác.

Quan trọng nhất là, anh muốn cô trở lại bên cạnh, như vậy cũng không xem là thất tín với cô, ít nhất anh cũng đã nhượng bộ, cô. cũng sẽ không làm khó anh chứ?

Hôm sau ——

Hôm nay là thứ bảy, sáng sớm anh đã đi mua ngay một bó hoa hồng, theo thông lệ, muốn thuyết phục người yêu cho tốt, hoa là một đạo cụ không thể thiếu.

Anh cầm bó hoa hồng lớn, chạy xe tới nhà trọ hiện tại Thiên Tầm đang ở, chỗ này thường ngày mặc dù ra vào có nhân viên quản lý trông chừng, nhưng anh là luật sư nên dễ dàng thuyết phục được nhân viên quản lý phối hợp kế hoạch của mình, cộng thêm anh một thân tây trang trắng thơm, đáng vẻ lịch sự, trời sinh

tướng mạo anh tuấn dễ dàng làm cho người ta có hảo cảm, nhân viên quản lý nhận ra anh, vì vậy cũng không thông báo để cho anh đi lên.

Sau khi ghi danh, anh liền trực tiếp đi thang máy lên lầu.

Đường Sĩ Thành đi đến trước cửa, nhấn chuông, lúc đầu không có ai đáp, anh rất có kiên nhẫn tiếp tục nhấn mấy tiếng, ước chừng đợi năm phút đồng hồ, rốt cuộc có người tới mở cửa rồi.

Người mở cửa chính là An Mật Nhi, cô có thói quen ngủ nướng, sáng sớm liền bị tiếng chuông cửa đánh thức, có chút khó chịu, nhưng khi nhìn thấy đối phương, cô ngây người.

Đường Sĩ Thành nhìn thấy cô, mặc dù người phụ nữ này cột tóc đuôi gà, ăn mặc không giống phụ nữ, nhưng anh vẫn lễ độ mỉm cười.

“Chào buổi sáng.”

An Mật Nhi cũng không ngờ người tới sẽ là anh, bởi vì quan hệ với bạn tốt, cô không thích Đường Sĩ Thành, mà vừa lúc cô cũng không phải là người có tâm tư kín đáo, cho nên toàn bộ đều biểu hiện ra.

“Thì ra là anh.”

Đối với nét mặt không hoan nghênh của cô, Đường Sĩ Thành không quan tâm, cũng đã quen, những cuộc đối chọi gay gắt trên tòa án anh đã thấy nhiều nên sẽ không vì vậy bỏ cuộc giữa chừng, vẫn tiếp tục giữ vững nụ cười.

“Tôi tìm Thiên Tầm.”

“Cô ấy không có ở đây.”

17. Chương 17

Anh không tin, sáng thứ bảy, còn sớm như vậy, cô lại không đi làm, có thể đi nơi nào được chứ?

“Thiên Tầm là bạn gái của tôi, hy vọng cô đừng gây khó khăn, hay. cản trở từ bên trong.” thời điểm nên bén nhọn, anh sẽ không khách khí, Thiên Tầm rời khỏi anh, người phụ nữ này là đồng lõa, anh còn có thể giữ vững phong độ nói chuyện với cô, là do anh được tu dưỡng tốt.

An Mật Nhi nhú mày: “Anh không tin?”

“Căn cứ vào một chút manh mối, cùng với thái độ không thân thiện của cô, tôi hoàn toàn có lý do hoài nghi lời nói của cô.”

Cho nên nói, cô ghét luật sư! Nhất là anh! Không tin thì không tin, nói một câu là đủ rồi, còn vòng vèo thêm vào một đồng nhảm nhí!

Chợt lóe lên ý tưởng, cô không đuổi anh, ngược lại còn cười.

“Thiên Tầm thật sự không có ở đây, không tin chính anh vào tìm đi.” Nói xong cô lập tức xoay người, để anh vào lục soát.

Trên mặt Đường Sĩ Thành lộ vẻ nghi ngờ, không tin cô dễ dàng thương lượng như vậy, thoải mái cho anh vào tìm người?

Sau khi nhìn qua mỗi gian phòng, tìm khắp nơi vẫn không thấy, hoài nghi của anh biến mất, quả thật Thiên Tầm không có ở đây.

“Cô ấy đi đâu?”

“Không phải đi đâu, mà là không có ở chỗ tôi.”

“Cô ấy chuyển đi?”

Nghi vấn của Đường Sĩ Thành rất nhanh được giải đáp, bởi vì trong nhà có chút lộn xộn, ở phòng khách có ấm trà để qua đêm chưa uống hết, trong bếp chén bát cũng chưa rửa, người luôn chăm chỉ làm việc nhà lại sạch sẽ, gọn gàng như Thiên Tầm, chắc chắn sẽ không để những chuyện như vậy xảy ra.

“Muốn tìm cô ấy, này, đây là địa chỉ.” cô đưa cho anh một tờ giấy, trong khi anh đang thị sát từng phòng, tìm kiếm bóng dáng giai nhân thì cô đã chuẩn bị xong.

Đường Sĩ Thành nhìn địa chỉ trong tay, thật khó tin khi cô lại đưa cho anh dễ dàng như vậy.

“Không tin, thì vứt đi! Lúc ra ngoài phiền anh đóng cửa dùm, cảm ơn.” Về mặt cô không sao cả, cô biết sự đa nghi của luật sư vốn rất nặng, thật đúng là bệnh nghề nghiệp!

An Mật Nhi ngập dài một cái, tự mình đi về phòng, khoát khoát tay, tỏ vẻ không tiện.

Một lát sau, cô nghe được tiếng đóng cửa, chứng tỏ người ta đã rời đi, vui mình ở trong chốn, cô không nhịn được nâng lên một nụ cười mờ ám.

Cũng tốt, cho họ Đường một bài học, dạy anh ta không nên chờ đến khi mất đi thì mới hiểu được có người yêu là việc tốt như thế nào, nhắm mắt lại, cô tiếp tục ngủ.

Đường Sĩ Thành lần theo địa chỉ tìm nơi ở của Thiên Tầm.

Đến chỗ quản lý báo tên, nhưng vừa nghe nhân viên dùng điện thoại nói chuyện với chủ nhà, mặt Đường Sĩ Thành lập tức biến sắc.

Chủ nhà là nam?

Tại sao Thiên Tầm lại ở trong nhà một người đàn ông xa lạ?

Lòng loạn như ma, anh cố khắc chế những suy đoán vẩn vơ, lên thang máy, trong tấm gương phản chiếu sắc mặt âm trầm, khó coi của anh.

Sẽ không, Thiên Tầm không thể nào thay lòng nhanh như vậy! Anh không tin, bởi vì anh hiểu rất rõ Thiên Tầm có bao nhiêu không nỡ khi rời khỏi anh, nhưng theo con số đang dần lên của thang máy, anh càng ngày càng không nắm chắc.

Trước khi thấy được chân tướng, anh sẽ không chết tâm!

Ra khỏi thang máy, tìm được số nhà chính xác, anh giơ tay lên, nhấn chuông, sau rất nhiều lần, mới nghe được thanh âm có người tới mở cửa.

Đó là một người đàn ông ngoại quốc rất tuấn tú, Đường Sĩ Thành không khỏi giật mình.

Sam—my cũng ngây dại, nhân viên quản lý nói có một vị khách họ Đường, anh cho là một người bạn, nhưng sau khi thấy đối phương, mới biết không phải.

Người đàn ông ngoài cửa, mặc một thân tây trang rất có phong cách, vóc người cao lớn, tướng mạo đường đường, trông rất lịch sự, trong tuấn dật có kiên cường, giữa hào phóng lại có một phần khí độ quân tử, mắt thâm thúy có hồn, hơn nữa trong tay còn cầm một bó hoa hồng Mân Côi, thoát nhìn rất tuấn nhã mê người.

“” Sam—my mặt không biến sắc quan sát đối phương tỉ mỉ từ đầu đến chân, đồng thời, đối phương cũng quan sát anh.

“Tôi tìm Thiên Tầm.” Đường Sĩ Thành nói rõ mục đích, thanh âm hàm chứa một tia đe nẹt người khác không dễ phát hiện, trong con ngươi đen cất giấu nộ hỏa, anh cố sức khắc chế không cho núi lửa bộc phát.

“Anh là.”

“Đường Sĩ Thành.” Anh nói ra tên của mình.

Khóe môi tuấn mỹ của Sam—my nâng lên một nụ cười đầy sức quyến rũ, đôi mắt màu xanh dương nhìn thẳng vào mắt của anh.

“Tôi tên là Sam—my.” Anh vươn tay, bắt trở về một nụ cười hữu nghị đầy mê người.

Trong một giây Đường Sĩ Thành cảm thấy do dự, nhưng rất nhanh liền đưa ra quyết định, nếu đối phương rộng lượng như vậy, anh đương nhiên không thể thua kém, anh vươn tay.

Một phút đã qua, ngoại trừ bắt tay, hai người không có hành động nào khác, vẻ mặt của anh càng ngày càng nghiêm túc, bởi vì đối phương luôn nhìn anh mỉm cười, tay cũng không buông ra.

“ Sam—my tiên sinh.”

“Vâng”

“Tôi tìm Thiên Tầm.” Anh lạnh lùng, từng chữ từng chữ nói lại một lần nữa mục đích đến.

“Cái gì? Việc này, nhìn, tôi thật thất lễ, cư nhiên quên, thật xin lỗi thật xin lỗi, mời vào.” Sam—my đưa tay ra, rất tự nhiên muốn đón lấy bó hoa hồng lớn, đỏ tươi trong tay anh.

Đường Sĩ Thành ngăn trở cánh tay của đối phương, cất giọng lạnh lẽo cự tuyệt.

“Tự tôi cầm là được rồi.”

Sam—my rút tay về, không ngại vẻ mặt nghiêm túc cùng lạnh nhạt của anh, nhường đường, để anh đi vào, tầm mắt luôn nhìn theo giống như đào được bảo vật.

Đường Sĩ Thành không ngờ đối phương tốt như vậy, còn vô cùng nhiệt tình mời anh ngồi xuống, trong lòng không khỏi có cảm giác là lạ, một người đàn ông xa lạ tìm tới cửa, chỉ đích danh muốn gặp Thiên Tầm, chẳng lẽ đối phương không tò mò về thân phận của anh?

Anh ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn người đàn ông kia ra, vào bận rộn, trong lòng thầm đoán quan hệ giữa người đàn ông ngoại quốc này và Thiên Tầm.

“Muốn uống cà phê hay trà?” , Sam—my cười hỏi.

“Cà phê.”

“Ở đây tôi chỉ có Latte, được không?”

“Cũng được.”

“Xin chờ một chút.”

Kế tiếp, lại thấy đối phương bận rộn, không bao lâu, một ly cà phê Latte cùng một đĩa bánh ngọt được bưng tới trước mặt anh.

“Mời dùng, hi vọng hợp khẩu vị của anh.” Sam—my nhu tình như nước chiều dài anh, không lộ ra một chút thần thái cao ngạo nào, thừa dịp đối phương không chú ý anh lặng lẽ vuốt vuốt ngực, làm lạnh lòng mình, đã lâu rồi không tức giận đến thế.

18. Chương 18

Nhận ra đối phương vô cùng chân thành chiều dài anh, Đường Sĩ Thành càng thêm mơ hồ, liếc qua ly cà phê Điện Nhả tinh xảo trên bàn, cùng khay bánh ngọt Mãn Côi trang nhã, tất cả tạo nên một loại không khí hài hòa khó nói thành lời.

Từ lúc vừa vào cửa, anh đã có cảm giác lạnh lẽo đến rợn cả tóc gáy, nên không tự chủ nâng cao phòng bị lên mười phần, ánh mắt của người đàn ông này quá mức thân mật, khiến anh đoán không ra, mà người anh đã đoán không ra, tất nhiên ‘thâm tàng bất lộ’.

Đối phương có lẽ không biết rõ mục đích của anh khi tới đây, mới có thể thịnh tình chiều dài như vậy.

“Tôi là bạn trai của Thiên Tầm.”

Sam—my ngơ ngẩn, trầm ngâm một lát, mới nói; “Oh. Vậy sao?” trong ánh mắt nóng bỏng khó nén vẻ thất vọng.

Cuối cùng cũng có phản ứng bình thường, trong cơ thể Đường Sĩ Thành lửa giận tích trữ lâu nay đang điên cuồng lẫn lộn, người đàn ông trước mắt này y phục không chỉnh tề, chỉ mặc áo ở nhà cùng một cái quần cụt, lộ ra cặp chân, rất khó để người ta không suy nghĩ theo hướng ám muội, anh thật sự không cách nào tiếp nhận, Thiên Tầm cư nhiên lựa chọn người ngoại quốc tóc dài này.

Oh. Trời ạ.

Ánh mắt quan sát của đối phương, làm Sam—my khó thở, anh cố gắng đè xuống cảm xúc hoảng loạn, ánh mắt của người đàn ông này thật là nguy hiểm, rõ ràng đang trêu chọc anh, trái tim như nai con chạy loạn, sớm biết có trai đẹp tới tìm, tối hôm qua anh nên cạo lông chân .

Đường Sĩ Thành trầm giọng hỏi: “Cô ấy ở đâu?”

“Cô.” Chưa trả lời, liền nghe được tiếng mở cửa, hai người không hẹn mà cùng nhìn về cửa chính ở phòng khách.

Thiên Tầm mở cửa, ôm một đồng thức ăn mới mua từ chợ đi tới, miệng than thở.

“Hô, mệt chết đi được, nặng thật đó.” Bởi vì túi đồ chặn tầm mắt của cô, cho nên không nhìn thấy hai người trong phòng khách

Đang lúc cô cố hết sức đóng cửa lại, dùng hai cánh tay sắp vô lực cố gắng ôm một túi thức ăn lớn thì một đôi bàn tay nhận lấy cái túi trong tay cô, trong nháy mắt gánh nặng được giảm bớt, hai cánh tay sắp mỏi chết của cô được cứu thoát.

“Cám ơn anh, Sam—my, sao hôm nay anh lại dậy sớm vậy? Có đói bụng hay không! A!” cô cởi xong giày, ngẩng mặt lên, rốt cuộc thấy rõ ràng đối phương là người nào.

“Cực khổ.” Đường Sĩ Thành cắn răng nói.

“Sao anh lại ở đây?” Cô nhỏ giọng hô.

“Anh tới tìm em, sau khi được An tiểu thư chỉ điểm, rốt cuộc tìm được nơi này.” giọng nói của anh nghe như bình tĩnh, kì thực tràn đầy cuồng phong nguy hiểm.

Thiên Tầm đánh hơi được mùi tức giận.

Cô từ trong kinh ngạc hồi phục, nhớ tới lần cuối cùng chia tay không vui giữa họ, sắc mặt cũng hạ xuống.

“Tìm em làm gì?”

“Cùng anh trở về.”

“Tại sao?”

Đường Sĩ Thành biết nơi này không phải chỗ thích hợp nói chuyện.

“Chúng ta tìm nơi khác nói chuyện một chút, được không?”

Nhưng vào lúc này, có một người không cam lòng bị bỏ rơi cũng muốn ồn ào tham gia vào giữa hai người “Thiên Tầm, anh ta chính là người bạn trai mà cô nói kia?”

Câu trả lời của Thiên Tầm, khiến Đường Sĩ Thành ứng phó không kịp.

“Không phải, bây giờ chúng tôi chỉ là bạn bè.”

Cô ôm lại đồng đồ ăn từ trên tay anh, lướt qua, hướng phòng ăn đi tới.

Câu trả lời này khiến Đường Sĩ Thành thật mất mặt, chân mày xiết chặt, cho thấy anh cực kì không vui, nhưng vào lúc này, anh bỗng nhiên cảm thấy sống lưng dâng lên một luồng khí lạnh đến thấu xương, không khỏi kỳ quái, vì sao khắp người lại nổi da gà? Anh không phát hiện, người đàn ông lam nhàn sau lưng đang nhìn chằm chằm vào anh, mặt nở nụ cười quỷ dị.

“Thì ra chỉ là bạn bè bình thường.”

“Không, chúng ta là bạn bè theo kiểu nam nữ.” sắc mặt Đường Sĩ Thành căng thẳng, đối với vẻ hài lòng trên mặt Sam—my cảm thấy tức giận, còn có một tia Sợ hãi? Chuyện cười, anh khi nào thì sợ người khác , cũng chỉ là một người ngoại quốc đáng đáp không tệ thôi, anh không tin Thiên Tầm chỉ nhìn vào bề ngoài.

Thiên Tầm đặt đồ lên bàn ăn xong, mới đi ra , chống eo nói: “Chẳng lẽ phải luôn tuân theo sự tính toán của anh hay sao? Em nói rồi, em chỉ muốn lui tới cùng người có ý định kết hôn.”

Đường Sĩ Thành nắm chặt quả đấm, tưởng cô ám chỉ là cái người ngoại quốc nhìn như ảo lả kia, không khỏi nổi nóng.

“Chỉ vì kết hôn, cho nên em liền tùy tiện tìm một người ngoại quốc cùng anh ta ở chung?”

Hai chữ ‘tùy tiện’ này chọc giận tới cô.“Anh tới tìm em gây gổ sao?”

“Mới chia tay không tới ba tháng, em liền đi tìm người đàn ông khác, còn cùng anh ở chung, những người bạn gái trước đây tôi chia tay, có nhanh đi nữa, cũng không giống em mau chóng tìm được niềm vui mới như vậy!” những lời này thuần túy là nói lẫy, sự tức giận anh vẫn ẩn nhẫn, cùng tất cả phiền não, lo lắng, buồn bực rót cuộc bộc phát vào lúc này, chỉ vì cô thay lòng đổi dạ trong thời gian như vậy, anh không cách nào tiếp nhận!

Thiên Tầm trợn to mắt, há to mồm, từ phản ứng của anh, cô liền hiểu, Mật Nhi cho anh tin tức sai lệch, cô nên giải thích, nhưng thấy thái độ chưa hỏi rõ ràng đã phán xét của anh, một cỗ hỏa khí liền dâng lên .

Kết giao ba năm, cô là người như thế nào, anh vẫn chưa rõ sao? Thế nhưng lại dùng loại giọng điệu, loại thái độ, cùng cái loại ánh mắt đó vũ nhục cô!

Tại sao cô phải giải thích, anh cũng không phải là gì của cô!

“Đúng, em cùng anh ấy ở chung, thì thế nào!” Cô ôm cánh tay Sam—my, cố ý tức chết anh. Sam—my kinh ngạc liếc nhìn cô một cái, sau khi hiểu ý, rất hợp tác ôm vai cô thật chặt, gương mặt tuấn mỹ ngẩng lên, nở nụ cười mê người mà quý dị, vừa mở miệng, chính là một câu nói làm cho người ta muốn rút mắt kiếng.

“Nếu như anh cảm thấy không công bằng, vậy ở chung đi, cùng nhau so cao thấp, thế nào?”

Lời này vừa nói ra, hai người vốn như ngọn núi lửa sắp bộc phát liền sững sờ, cùng dùng cặp mắt như gặp quỷ trừng về phía anh.

19. Chương 19

Cuộc tranh cãi vừa bạo phát, bởi vì một lời đề nghị không giải thích được của Sammy, trong thoáng chốc hiện trường tràn ngập một cỗ không khí quý dị.

Thiên Tầm mở to mắt nhìn chằm chằm Sam—my, cô nhất định đã nghe lầm.

“Anh đùa giỡn vậy? Bảo anh ấy đến ở? Đừng gây chuyện nữa.”

“Có sao đâu? Nhiều người, càng náo nhiệt.”

Náo nhiệt? Đây là cái lý do gì, đối với tính tình cổ quái của Sam—my, cùng những hành động hoặc ý tưởng không bình thường thỉnh thoảng xuất hiện, cô đều không quan tâm, nhưng lần này, cô thật không hiểu rốt cuộc Sammy đang nghĩ cái gì!

Cô và Sam—my chỉ là bạn bè, cho nên khoản thời gian này ở lại đây, là bởi vì anh bị cảm.

Sam—my bị cảm nghiêm trọng đến toàn thân đều đau đớn, tứ chi vô lực nằm ở trên giường, đôi lúc còn phát sốt, phần lớn thời gian, Sam—my đều ngủ mê man, cô *‘nghĩa bất dung từ’ chăm sóc anh, nấu ba bữa cơm, đúng giờ đánh thức anh dậy uống thuốc, tránh việc anh ngủ quên.

(*Nghĩa bất dung từ: không chùn bước làm việc thiện)

Cuối cùng để cho tiện, cô dứt khoát tạm thời chuyển đến ở cùng anh, dù sao ở đây vẫn còn phòng trống , một mặt có thể tiết kiệm, mặt khác cũng dễ dàng theo dõi bệnh tình của anh.

Bây giờ Sam—my đã sớm bình phục, nhưng cô còn ở chỗ này, là bởi vì Sam—my thích tài nấu nướng của cô, lôi kéo không muốn cô đi, mà Sam—my đã làm nũng thì cô không cách nào cưỡng lại được, dù sao case chụp ảnh của người mẫu không phải ngày nào cũng có, trước lúc tìm được công việc cố định, thích hợp hơn, thời gian cũng nhiều, nên cô đồng ý, ở lại đây thêm một tháng.

Cô vốn tính toán trong hai ngày nay sẽ trở về chỗ Mật Nhi, ai ngờ hôm nay Đường Sĩ Thành lại đột nhiên tìm đến, còn nói những lời này chọc tức cô, cả cơ hội giải thích cũng không cho. Cô quyết định để anh tiếp tục hiểu lầm, làm bộ cùng Sam—my lui tới, cố ý tức chết anh.

Sam—my biết rõ dụng ý của cô, sao đột nhiên lại đề xuất ý kiến kì quái như vậy? Tạm thời không cần tra xét ý đồ của Sam—my, lấy bản thân Đường Sĩ Thành cũng sẽ không đáp ứng.

“Anh đừng náo loạn nữa..., sao có thể để cho anh ấy đến đây ở chứ!” Cô tức giận nói.

“Có gì không thể.”

Lần này, đến phiên Thiên Tầm cùng Sam—my ngây người, nhất trí nhìn về phía nhân vật vừa lên tiếng.

Dùng cảm tiếp nhận khiêu chiến là thiên tính của luật sư, anh tiếp nhận chiến thư Sam-my ném tới, cũng vì câu nói “ Sao có thể” kia của Thiên Tầm , lúc đó anh liền quyết tâm rồi !

“Tôi đồng ý tiếp nhận khiêu chiến, cạnh tranh công bằng.” về mặt anh nghiêm túc, khiến Thiên Tầm cũng cảm thấy kinh ngạc, nghi ngờ cùng luống cuống. Anh tìm về tự tin, cũng hồi phục lý trí, suy nghĩ quả quyết như ngày thường.

Anh tin tưởng trong lòng Thiên Tầm, mình vẫn có địa vị, nếu không mặt cô cũng sẽ không xuất hiện đáng vẻ phúc tạp, do dự không quyết đó.

“Thật tốt quá, hoan nghênh, hoan nghênh.” Trong ba người cao hứng nhất chính là Sam—my, anh bỏ lại Thiên Tầm bước lên trước, thân mật cầm tay Đường Sĩ Thành, tận đáy lòng hoan nghênh sự gia nhập của anh, mà Thiên Tầm đột nhiên bị đẩy ra, thiếu chút nữa đứng không vững.

Trái tim bị quấy rối của Thiên Tầm, rốt cuộc tỉnh táo trở lại, vội vàng tiến lên phản đối: “Không được, em không đồng ý.”

Đường sĩ thành nhìn về phía cô .“Tại sao?”

“Bởi vì. Bởi vì.” Bởi vì nếu như anh ở lại, rất nhanh sẽ phát hiện lời nói dối của cô, hơn nữa như vậy cô cũng phải tiếp tục ở lại.

Đường Sĩ Thành như hiểu ra nói;“Bởi vì em sợ anh.”

“Nói bậy, ai sợ anh chứ, em, em mới không sợ !”

“Thiên Tầm, đừng như vậy, mọi người ở cùng một chỗ, mới có thể hiểu rõ nhau hơn, cũng mới có thể hiểu ai với ai là thích hợp nhất.”

Thiên Tầm nhìn chằm chằm Sam—my bằng ánh mắt quái dị, người này lúc nào thì nói chuyện trở nên thánh khiết cùng lý tính như vậy? Một chút cũng không giống người luôn bốc đồng - Sam—my.

“Nhưng mà ——” cô còn muốn ngăn cản, không ngờ lại bị ánh mắt cảnh cáo của Sam—my trừng trở về, hại lời nói cô còn chưa kịp thốt ra liền mắc nghẹn trong cổ họng.

“Chuyện tình cảm không thể hành động theo cảm tính, nếu không sau này có muốn tiếc nuối, hối hận cũng không kịp, anh nói có đúng không ?” Khi anh quay lại, khuôn mặt đã khôi phục vẻ ôn hòa cùng tuần mỹ, nở nụ cười nhìn người đàn ông đẹp trai mê người trước mắt này.

Tình địch rộng lượng, nguyện ý cạnh tranh theo cách của quân tử, Đường Sĩ Thành đem nó trở thành sự khiêu chiến, dĩ nhiên sẽ không lùi bước, khí phách cũng không thể thua đối phương, trên khuôn mặt nghiêm túc cô gắng nặn ra một nụ cười tuần nhã.

“Đầu tiên nên nói rõ, ở trận cạnh tranh này, tôi sẽ không khách khí.”

“Tôi hiểu, không sao.” Nụ cười càng thêm rực rỡ, không nhìn ra bất kỳ thái độ đối địch nào, nhưng trong thân thiện lại hàm chứa tâm cơ bí hiểm.

Đường Sĩ Thành có dự cảm mình đã gặp phải đối thủ, người này nếu không phải lòng dạ quá rộng rãi, chính là rất có tự tin, hoặc là, anh ta so với anh còn thông minh hơn, hiểu được cách lấy lui làm tiến, ngoài mặt hoan nghênh anh tới cạnh tranh, nhưng thật ra muốn nhân cơ hội này nắm chặt lòng của Thiên Tầm, cho thấy sự khác biệt của hai người, chặt đứt do dự trong lòng cô.

Nếu đúng như vậy, tâm cơ người này không phải đáng sợ bình thường.

Cầm tay của đối phương, anh lại có một tia cảm giác rợn tóc gáy, chắc hẳn đây là một chiến dịch khó ứng phó.

Tuyệt đối không thể thua! Anh tự nói với mình.

Hai người đàn ông đều tự theo đuổi tâm tư của mình, bắt tay lập thành ‘ước hẹn quân tử’, chỉ có mình Thiên Tầm, vẫn còn chưa hồi hồn.

Ánh mắt trừng cô vừa rồi, là có ý gì đây?

20. Chương 20

Đường Sĩ Thành mang theo hành lý đơn giản, chuyển vào nhà Sam-my.

“Hoan nghênh quang lâm.”

Cửa mở ra, nghênh đón Đường Sĩ Thành, là người mặc một thân trang phục rực rỡ khác thường, cười đến mê đảo chúng sinh - Sam-my.

Đường Sĩ Thành ngậy người, nhìn chằm chằm tình địch, anh không thể không thừa nhận, người này. . . . thật rất anh tuấn, từ trước đến giờ, đối với những người đàn ông để tóc dài anh không có hảo cảm, luôn cho là bất nam bất nữ, nhưng không nghĩ tới, thì ra là đàn ông để tóc cũng có thể đẹp mắt như vậy,. Không giống với ngày hôm qua, bữa nay đối phương đổi cách ăn mặc, một chiếc áo Anh quốc với những sợi tơ mềm khoác lên người, tản mát ra một cổ hơi thở quý tộc bất phàm.

Ngoài mặt, Đường Sĩ Thành gắng giữ tỉnh táo, không lộ ra kinh ngạc trong lòng, người đàn ông này. quả thật là một đối thủ mạnh.

“Quấy rầy.” Anh đi vào, hành lý tùy thân chỉ là một chiếc va ly nhỏ.

Đường Sĩ Thành quét mắt nhìn quanh nhà một cái, tìm kiếm, đương nhiên là bóng dáng giai nhân.

“Để tôi giúp anh cầm hành lý.” Sam-my cười nói, đưa tay muốn nhận lấy, nhưng bị Đường Sĩ Thành ngăn trở.

“Không làm phiền, chỉ cần cho tôi biết phòng ở đâu là tốt rồi.” Anh nhàn nhạt nói.

Mặc dù thái độ anh lạnh lùng, nhưng Sam-my không để ý, trong lòng len lén kích động, không ủng hộ chính mình sáng sớm tinh mơ đã thức dậy đắp mặt, gội đầu, tạo kiểu tóc, ăn mặc thật xinh đẹp, vì muốn

cho anh một ấn tượng” khó quên”! Mặc dù đối phương không có biểu tình gì quá lớn, nhưng anh nhìn thấy, trong ánh mắt kia có đè nén sự kinh ngạc.

“Phòng của anh ở hướng này, mời đi theo tôi.” Sam-my đưa anh tới một gian phòng độc lập trang nhã, ở đây, Đường Sĩ Thành rốt cuộc tìm được giai nhân anh nhưng nhớ.

Cô buộc tóc đuôi ngựa, người mặc áo T shirt cùng quần short, đang đưa lưng về phía anh, quỳ trên mặt đất lau sàn, từ góc độ này, vừa lúc để cho anh nhìn thấy cặp mông đẹp như đào mật mà bản thân nhưng nhớ đã lâu.

Anh biết, từ trước đến giờ Thiên Tầm luôn kiên trì muốn dùng khăn lau nhà, cảm thấy như vậy mới có thể đem sàn nhà lau đến một hạt bụi nhỏ cũng không còn, ngay cả những *góc chết cũng sạch sẽ, mà những khi cô cố gắng như vậy thì cũng là lúc anh tạm thời đặt tờ báo xuống, thưởng thức chiếc mông đẹp, hấp dẫn của cô.

*Góc chết: như gầm bàn, gầm giường, gầm tủ,...

Lúc này, tuy cô không mặc ‘cắm y hoa phục’, nhưng hấp dẫn mỹ lệ hơn so với bất kỳ phụ nữ nào, cô toàn tâm toàn ý bỏ ra vì anh, giống như một cơn gió mát thổi vào trong lòng, hòa tan trái tim luôn nguội lạnh vì hiểu rõ tình đời của anh.

Anh bắt đầu hiểu nguyên nhân mình không thể buông ra cô rồi, cũng hiểu rõ quyết định chuyển vào là chính xác.

Anh muốn đoạt cô về!

Phát hiện anh đến , Thiên Tầm đứng lên, lấy mu bàn tay lau đi mồ hôi trên trán, cùng đôi mắt đen như mực kia chạm nhau mấy giây, liền không tự chủ dời đi tầm nhìn.

“Sửa sang xong rồi, anh có thể đem đồ đạc chuyển vào.” Ánh mắt của cô cũng không nhìn anh, mà là nhìn sàn nhà.

Đường Sĩ Thành làm theo, nhưng vẫn luôn nhìn chăm chăm cô, trong bụng cảm thán, khi cô làm việc nhà, bộ dạng thật là đẹp, trước kia cũng rất đẹp, chỉ là khi đó mỗi ngày đều nhìn thấy, cho nên không đặc biệt quan sát, nhưng sau khi tách ra gần ba tháng, anh tỉ mỉ đem hình dáng này khắc vào trong đầu, tỉ mỉ thưởng thức.

Mồ hôi thấm ướt quần áo của cô, dán chặt vào da thịt, càng hiện rõ ràng những đường cong xinh đẹp, khiến anh nhìn đến mất hồn.

Thiên Tầm cố ý biểu hiện vẻ không quan tâm, mặc dù không nhìn anh, nhưng sự ăn ý khi ở chung ba năm vẫn còn, biết tầm mắt nóng bỏng kia đang nhìn chăm chăm cô, cho nên vẫn không dám nhìn anh, tránh tiết lộ sự e lệ của bản thân, sẽ chỉ làm anh thêm đắc ý.

Anh muốn thấy cái gì chứ? Tầm mắt chuyên chú này làm tim cô không tự chủ được đập nhanh hơn, thật may là, Trình Giảo Kim đứng lúc tham gia làm kỳ đà cản mũi.

“Đến đây, để hành lý của anh xuống, cứ coi như nhà mình, đừng ngại.” Sam-my thân thiết chào hỏi, nhưng thật ra là cố ý chen giữa bọn họ, ngăn trở tầm mắt của hai người.

Người đàn ông này quả nhiên tâm cơ rất sâu, Đường Sĩ Thành không muốn tình địch được như ý, vạch trần quỷ kế của đối phương, một lòng toàn bộ đặt ở trên người Thiên Tầm.

“Phòng của em ở đâu?” Nếu như anh không lăm, vừa rồi quan sát sơ qua, phát hiện bốn gian phòng, hình như chỉ có hai gian là để ngủ.

“Sát vách.” Cô thuận miệng đáp lời, đang muốn ra khỏi phòng, đi ngang qua cạnh anh thì đột nhiên bị dán lại, hơi thở nóng rực phả tới.

“Không được!”

Cô sợ hết hồn, không biết vì sao anh lại đột nhiên kích động, giọng điệu còn bá đạo như thế, nhưng chỉ chớp lát sau, cô bừng tỉnh hiểu ra.

“Không phải bên trái , mà là bên phải á!” Cô đỏ mặt sữa chữa, hiểu nguyên nhân Đường Sĩ Thành bá đạo, người này cho là cô muốn cùng giường chung gối với Sam—my, đúng lúc ở bên kia còn có một gian phòng.

Mi tâm Đường Sĩ Thành giãn ra, nhưng lại rất nhanh phát hiện có chỗ không đúng.

“Phòng bên phải không có giường.”

“Dĩ nhiên không có giường, bởi vì đó là phòng cắt video.”

Sam—my là chủ nhân, đương nhiên ở phòng ngủ chính, gian phòng khách này vốn là cô ở, hai phòng khác, một là phòng thiết kế của Sammy, còn lại là phòng cắt video, hiện tại lại thêm một người, hai nam một nữ sống chung một mái nhà, mấy gian phòng đương nhiên cần phân phối lại một chút.

Nói tóm lại, ba người, nhưng chỉ có hai chiếc giường.

Cô nói thật nhẹ nhàng, nhưng anh nghe được, chân mày lần nữa nhíu chặt.

“Em ngủ ở phòng cắt video?”

“Thế nào, không được sao?” Cô tức giận trừng lại anh.

Ánh mắt không vui của Đường Sĩ Thành bắn về phía Sam—my: “Anh để cho cô ấy ngủ ở phòng cắt video?”

21. Chương 21

Dù nói thế nào, cũng phải ưu tiên cho phái nữ mới đúng, hướng chi Thiên Tầm là mục tiêu chung của hai người họ, sao có thể để cho cô ngủ ở gian phòng kém chất lượng nhất? Điều này thật không có đạo lý!

Ánh mắt vô tình lại lãnh khốc kia, làm tim Sam—my nhúu chặt , còi lòng đầy khổ sở, vô tội trả lời: “Thật ra thì tôi vốn muốn đem phòng tặng cho Thiên Tầm, nhưng nói đi nói lại, cô ấy vẫn không chịu, tôi cũng hết cách.” Chuyển sang Thiên Tầm, tận tình khuyên nhủ cô: “Thiên Tầm, *em đừng cố chấp như vậy nữa, khiến cho tôi thật khó xử đó.”

* Minh thay đổi cách xưng hô của Sammy trước mặt Đường Sĩ Thành để phù hợp với hoàn cảnh đang đóng kịch của hai người họ.

Gặp quỷ!

Quả đấm của Thiên Tầm ngứa ngáy, thật muốn tẩn Sam—my một trận cho thoải mái! Ban đầu là Sam—my muốn cô nhường lại phòng, còn nói nếu không làm như vậy, thật quá thất lễ đối với khách, nhưng bây giờ lại bày ra bộ dạng che chở, đau lòng, anh giả vờ cũng quá giỏi đi!

Cô không vạch trần, là vì Sam—my nói ba người cùng ở một nhà, chỉ cần hai người bọn họ tiếp tục mập mờ, thì mới có thể làm cho Sĩ Thành khản trương, kích thích khát vọng trong nội tâm, đạt tới mộng đẹp ‘người có tình sẽ thành’ ‘Thân thuộc’ , cô bị thuyết phục, cảm thấy đây quả là một ý kiến hay.

Nhưng. . . . là do cô suy nghĩ nhiều hay sao? Cứ cảm thấy có chỗ nào lạ lạ , nhưng lại nói không được, thật giống như bị người ta tính kế.

Đường Sĩ Thành dĩ nhiên sẽ không để người phụ nữ âu yếm của mình chịu uất ức.

“Không cần, tôi sẽ ngủ ở phòng cắt video.” Không cho cô cơ hội từ chối, anh trực tiếp kéo va ly ra khỏi phòng.

“Anh không cần vì em!” đang định cự tuyệt, không ngờ anh đột nhiên quay người lại, mặt cuối xuống, mà cô vừa đúng lúc đi về phía trước, cánh môi hai người, chỉ kém mấy centimét liền đụng phải.

“Nếu như em không đồng ý, muốn cùng anh dùng chung phòng cắt video cũng được.” giọng nói của anh trở nên khàn khàn mà từ tính, mặc dù không chạm vào môi của cô, nhưng phun ra khí nóng, trên choker môi cô

dẩy lên từng trận tê ngứa mà khô khốc, hai tai đỏ lên, len lén nuốt nước miếng, làm dịu đi cổ họng đang khô rát.

“Không được!” Sam—my dĩ nhiên không tán thành, chen vào giữa, kéo cự ly của bọn họ ra. “Hai người không thể ngủ cùng nhau, có ngủ cũng là hai người đàn ông chúng ta ngủ một phòng.”

Đường Sĩ Thành quét mắt nhìn anh một cái, hừ lạnh không nói, bước ra ngoài.

Anh ngồi lên ghế sa lon ở phòng khách, mở va ly, lấy đồ dùng ra phân loại.

Trong va ly là những dụng cụ ngày thường để anh rửa mặt, tắm rửa, cùng với hai bộ tây trang. Anh mang không nhiều, nghĩ rằng nếu không đủ, chỉ cần trở về nhà lấy xong.

“Thật ra thì anh không cần phải khổ cực như vậy, chúng ta ngủ chung một giường lớn là được.” Sam—my đề nghị.

Đường Sĩ Thành chậm rãi quay đầu, dùng *lãnh mâu trùng nhiệt mắt, bởi vì đối phương ngồi sòng vai với anh, một cái tay giống như rất quen thuộc khoắc lên vai anh. Nếu như Đường Sĩ Thành nhớ không lầm, bọn họ là tình địch, sao chỉ thoáng chốc đã biến thành bạn tốt vậy chứ?

*Lãnh mâu trùng nhiệt mắt: mắt lạnh trùng mắt nóng.

Sam—my nhìn anh, tâm ý tương thông an ủi.

“Anh yên tâm, tôi sẽ không để ý.”

Ai quản suy nghĩ của anh ta làm quỷ gì chứ?

“Nhưng tôi để ý.” Đường Sĩ Thành đứng lên, lạnh lùng đi đến phòng tắm, bất kể Sam—my biểu hiện thân thiện cỡ nào, ở trong mắt của anh, đối phương chỉ có một thân phận —— tình địch.

Vào phòng tắm, anh đem dao cạo râu, bàn chải, kem đánh răng, khăn lông và mấy thứ đồ dùng cần thiết, để vào vị trí.

Tiếp đó, anh rời khỏi phòng tắm, trở lại phòng khách, đem mấy thứ còn lại dọn vào phòng chứa video, trước hết tìm một chỗ treo tây trang lên, về phần những bộ quần áo cùng đồ dùng hằng ngày khác, đặt ở trong va ly là được, khi nào cần sẽ lấy ra.

Sau đó, đem chiếc nệm để ở góc tường, tìm một vị trí thích hợp trải ra, sàn ở phòng này làm bằng gỗ, chỉ cần trải lên tấm nệm cùng chiếc chăn bông thật dày, là có thể ngủ thoải mái.

Những chuyện này làm rất đơn giản, cũng không có gì khó khăn, nhưng anh vẫn cảm thấy vô cùng không được tự nhiên, thái dương không vui khê co rút, rốt cuộc không nhìn được quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người đàn ông kia.

“Anh nhất định phải đứng bên cạnh, nhìn chăm chú như vậy sao?”

Lúc ở phòng tắm cũng nhìn!

Ở phòng khách cũng nhìn!

Giờ đến căn phòng này, vẫn tiếp tục nhìn!

Sam—my không vì sự nghiêm nghị cảnh cáo của anh mà lui bước, nụ cười trên mặt thủy chung vẫn thanh thản tự đắc.

“Tôi chỉ hiếu kỳ, anh có sức quyến rũ gì, mà có thể khiến Thiên Tầm yêu thích như vậy, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nên có cơ hội thì nghiên cứu tình địch một chút là điều hiển nhiên!”

Tâm Đường Sĩ Thành trầm xuống, âm thầm cảnh giác, người đàn ông này còn trầm ổn, kín kẽ, bình tĩnh, khách quan hơn so với anh. Ngược lại, mình thật quá dễ xúc động rồi, bởi vì không biết đối phương đang suy nghĩ gì, cho nên dễ dàng tức giận, điều này đối với anh thật rất bất lợi.

Lần đầu tiên, anh sâu sắc cảm thấy mình gặp phải một đối thủ mạnh mẽ.

Cuộc sống của ba người, bắt đầu trình diễn.

Mỗi sáng , Đường Sĩ Thành đều bị hương thơm của thức ăn thức dục tỉnh lại, anh nhớ mùi vị này, là bí đỏ hầm.

Anh ra khỏi phòng, theo mùi hương của thức ăn đi tới, ở phòng bếp phát hiện bóng dáng mặc tạp dề của giai nhân.

Thiên Tầm đang bày bát đĩa, phát hiện anh đến, nhẹ giọng nói: “Chào buổi sáng.”

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến buổi sớm mai càng thêm ấm áp, trong không khí tràn ngập mùi thơm, gương mặt hiền tuệ của cô đang đứng ở một bên, cùng với bữa ăn sáng phong phú, đan vào nhau tạo thành một bức tranh xinh đẹp, cảm giác đã lâu không thấy này, khiến trong khoảng thời gian ngắn anh nói không ra lời, chỉ có thể ngơ ngác nhìn chằm chằm cô.

Từ ánh mắt của anh, cô cảm nhận được tình ý, tình yêu có lúc chỉ là một ánh mắt giao nhau, không cần ngôn ngữ gì, liền có thể hiểu.

Bọn họ đã bao lâu không cùng nhau dùng bữa sáng? Thật giống như đã trải qua mấy kiếp.

22. Chương 22

Sam—my buồn ngủ đi ra ngoài, đứng lúc nhìn thấy một màn này, ghen tức dâng lên đầy bụng, chỉ chốc lát sau, trong đôi mắt màu xanh dương thoáng qua một tia sáng quỷ dị, tiếp đó khóe môi gợi lên nụ cười tà khí, anh đi về phía Thiên Tầm, không hề báo trước ôm lấy cô từ phía sau.

“Chào buổi sáng, bảo bối.” hạ một nụ hôn lên mặt cô, hành động này, thiếu chút nữa khiến Đường Sĩ Thành tức điên.

Thiên Tầm cũng không ngờ Sam—my lại đột nhiên làm thế, cô biết là do anh có ý , vội phụ họa: “Em làm bữa sáng anh thích ăn nhất đấy.” Gì vậy chứ! Muốn diễn trò cũng không chịu báo trước một tiếng, hại cô thiếu chút nữa làm lộ chuyện rồi.

“Cám ơn, lúc ở trong phòng, anh đã người được mùi vị của hạnh phúc rồi.”

Lời này phải nói là rất inh, không giống như mấy lời ngon tiếng ngọt buồn nôn ngoài miệng, mà len vào tận trong tâm khảm, khiến người nghe được cảm thấy lòng mình mềm lại, Thiên Tầm không thể không âm thầm bội phục Sam—my, thì ra người này là cao thủ tán tỉnh a!

Mới sáng ngày thứ nhất, Đường Sĩ Thành liền thua một ván, anh bất mãn, nhưng đã nói là cạnh tranh lành mạnh, nên vẫn phải giữ vững phong độ, cho dù trong bụng tức sắp điên.

Anh đi lên trước, dịu dàng nói nhỏ: “Anh tới giúp em.” Lúc nhận lấy bát đĩa thì lòng bàn tay bao trùm lên, nhiệt độ ấm áp, làm nóng đôi tay mềm mại lạnh như băng của cô.

Nhiệt độ này truyền tới ngực cô, thật ấm áp.

Giống như trước kia, mỗi khi cô chuẩn bị thức ăn thì anh luôn tới giúp bưng canh, chỉ sợ nồi quá nặng, mất thăng bằng khiến canh nóng vấy ra ngoài, phỏng đôi tay ngọc của cô.

Ở phương diện này, anh vô cùng săn sóc , đây cũng là ưu điểm lớn nhất của anh. Anh sẽ không chỉ ở bên cạnh làm khán giả, mà luôn gia nhập vào, cùng cô hưởng thụ niềm vui thú khi hai người làm cùng việc nhà, lấy hành động chứng minh sự ái đối với cô, không giống như những người đàn ông chỉ biết nói bằng miệng.

Cảm giác này giống như những cộng sự cùng chung tay làm việc, hai người ăn ý mười phần, tựa một cặp vợ chồng già, mà người ngoài hoàn toàn không có cách tham gia. Mỗi Thiên Tầm không tự chủ được nâng lên một nụ cười, tuy rất nhạt, nhưng vẫn bị anh thấy.

Anh liếc sang Sam—my, quả nhiên nhìn thấy biểu tình ghen ghét trên khuôn mặt kia, đôi mắt đen trũng lên đầy khiêu khích, cái này gọi là ai thắng ai thua, còn chưa biết được!

Một bữa sáng, giữa không gian này, nhìn như gió êm biển lặng, nhưng kì thực những đợt sóng ngầm mãnh liệt đang cuộn cuộn dâng lên. Khi hai người đàn ông đi làm, tiếp đó là thời gian thuộc về cá nhân Thiên Tầm.

Đem bát đĩa cùng những món ăn còn thừa lại cất vào phòng bếp, cô chuẩn bị bắt đầu làm việc nhà, nhưng người vốn nên ra cửa rồi, lại đột nhiên quay về.

“Ah? Quên đồ sao?”

“Đúng.”

Anh đi tới, không hề báo trước ôm hông của cô, hạ xuống một nụ hôn thật sâu, anh đã quên nụ hôn gặp lại trong quá khứ mỗi ngày trước khi ra cửa, nên bây giờ muốn đòi lại.

Lửa nóng xâm nhập, thưởng thức cô một lúc lâu, cho đến khi hài lòng, mới bỏ qua cho cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào kia.

“Anh đi làm đây.” Nói xong, liền mang theo gương mặt thỏa mãn, bước nhanh rời đi.

“Thật. Gian trá.” Thiên Tầm khẽ vuốt đôi môi bị anh hôn sưng, nói thầm, khóe miệng lại nhấc lên một nụ cười thẹn thùng, tư vị ngọt ngào còn ở trong miệng, đã sớm khuếch tán đến tận ngực.

Cuộc sống cứ thế tiếp diễn đến ngày thứ ba, bỗng xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

An Mật Nhi có nhà nhưng không về. Thiên Tầm ở nhờ chỗ Sam—my đến giờ vẫn chưa đi, hấp dẫn sự tò mò của cô, thật khiến người ta khó lòng mà bỏ qua được.

Cô ngồi ở trên ghế sa lon, hai chân bắt chéo, tay giơ cao tờ báo, tin tức trên đó, một chữ cô cũng không nhìn, tầm mắt rơi vào cuộc tình tay ba đang diễn ra ngoài đời thực trước mặt.

Hai người đàn ông cùng theo đuổi một người phụ nữ sao?

Ồ không, loại tiết mục này không đáng xem, một chút hứng thú cô cũng không có.

Nội dung chân chính phải là, lòng của Đường Sĩ Thành ở trên người Thiên Tầm, mà lòng của Sammy, lại là đặt ở nơi Đường Sĩ Thành.

Sam—my có hứng thú với đàn ông, điều bí mật này, chỉ có mình An Mật Nhi biết.

“Còn dư lại một quả chuối, ai muốn?” Thiên Tầm hỏi.

Đường Sĩ Thành nhanh chóng cướp đi, nhét ngay vào miệng.

“A! Anh quá gian trá rồi, để lại một chút cho tôi!” Sam—my vịn lấy vai anh, một cánh tay vòng qua dưới nách, ôm chặt anh, khuôn mặt dính vào gò má Đường Sĩ Thành, miệng nhếch lên muốn cắn nửa quả chuối còn lại ở ngoài, tất cả nhìn như rất tự nhiên, ngoài mặt là tranh chuối, nhưng trên thực tế là âm thầm ăn mấy miếng đậu hủ của Đường Sĩ Thành.

“Phốc.” Một tiếng cười phát ra, là đến từ An Mật Nhi.

Người khác nghĩ rằng cô cười bọn họ giành ăn, nhưng chỉ có Sam—my hiểu cô đang cười cái gì.

Anh liếc sang Mật Nhi, cảnh cáo, không cho phép cô tiết lộ bí mật của anh, thật vất vả. thật vất vả anh mới quên được đoạn tình cảm đau thương đã qua kia, động lòng với một người đàn ông khác.

Thừa dịp không ai chú ý, đôi mắt màu xanh dương như bảo thạch sáng chói, lặng lẽ truyền tình ý đến Đường Sĩ Thành, nếu như có thể mang anh lên giường, thì tốt biết bao nhiêu.

Một cái tay, thần không biết quỷ không hay sờ lên mông Đường Sĩ Thành.

Đường Sĩ Thành đột nhiên cảm thấy một tia khác thường, quay đầu lại, Sam—my đang ưu nhã uống trà, không có chỗ nào kì quái.

An Mật Nhi cố gắng khắc chế đến nội thương, đôi tay giơ cao cầm tờ báo run run , che kín nụ cười không phát ra tiếng nhưng trên mặt đã chảy đầy nước mắt.

“Mật Nhi, cậu xem báo gì mà run vậy?” Thiên Tầm vừa gọt táo, vừa buồn bực hỏi.

Cách tờ báo, Mật Nhi hít sâu một hơi, miễn cưỡng dùng ngữ điệu bình tĩnh trả lời; “Có một tin tức quấy nhiễu tình dục, nhìn thấy khiến người ta ớn lạnh.”

Thiên Tầm bưng tỉnh, thì ra là như vậy, cô biết bình sinh Mật Nhi ghét nhất là chuyện quấy nhiễu tình dục, nhớ trước kia, lúc còn ở đại học, có một học trưởng ăn đậu hủ của Mật Nhi, bị cô đánh đến ba ngày ba đêm không xuống được giường.

“Mình ghét nhất là quấy nhiễu tình dục, muốn làm gì thì cứ quang minh chính đại, vụng vụng trộm trộm thật đáng ghê tởm.” Thiên Tầm liếc mắt nhìn bàn tay đang đặt ở trên chân mình, đã nói rõ ràng như vậy, lại còn không biết đường thu lại, cô liền đánh một cái thật mạnh lên đó .

“Rất đau đấy.” Đường Sĩ Thành kháng nghị.

“Ah! Anh quấy nhiễu Thiên Tầm của tôi, ghê tởm!” Sam—my đánh lén anh từ phía sau, lần này, cả người anh ta đè lên lưng Đường Sĩ Thành, không chịu buông ra.

Bàn tay đang cầm tờ báo của An Mật Nhi cứng lại, nhìn chăm chăm hai người đàn ông đang quấn lấy nhau, dùng âm lượng chỉ có mình nghe được, lẩm bẩm bội phục.

“Quấy nhiễu tình dục có thể làm một cách quang minh chính đại, cũng không phải đơn giản.”

23. Chương 23

Tình huống bỗng trở nên bất lợi cho Đường Sĩ Thành , bởi vì anh cần đến nước Mỹ, đi công tác nửa tháng.

Dùng xong bữa ăn tối, anh nói điều này cho hai người kia, chờ phản ứng của Thiên Tầm, vậy mà, không nhìn thấy biểu tình trong dự đoán.

“À.” Thiên Tầm chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng, sau đó giống như bình thường, ăn cơm của cô, trên gương mặt xinh đẹp, hoàn toàn không có sự đau buồn khi phải chia ly với người yêu.

Đường Sĩ Thành khó nén thất vọng cùng nóng nảy, trong quá khứ, mỗi lần anh xa nhà, Thiên Tầm đều khóc đến lê hoa đoái vũ, nhưng bây giờ, hình như thần tình yêu đã không còn quan tâm đến anh nữa.

Ở đây, trong khoảng thời gian này, anh đã xuất ra tất cả vốn liếng, hy vọng có thể kéo lại lòng của giai nhân, nhưng mọi chuyện lại không thuận lợi, sự đáp trả của Thiên Tầm, khiến anh rất khấn trương, nhưng ngoài mặt vẫn phải duy trì nụ cười.

“Anh sẽ về nhanh thôi, em đừng buồn.” Anh nói nhỏ.

“Có sao đâu chứ? Em sẽ giống bình thường thôi, khiến mỗi ngày đều trôi qua phong phú mà có ý nghĩa, đúng không? Sam—my.” Cô cười cười nhìn về phía người bạn lớn tuổi của mình, lại không ngờ đến, sẽ nhìn thấy biểu tình như ngày tận thế.

Dung nhan tuấn mỹ phủ kín một tầng đau thương, đôi mắt màu xanh dương như muốn hòa tan cả tòa băng sơn, làm hại những người ngồi ở gần anh, cũng cảm thấy mình bị một loại khổ sở vô hình bao quanh.

Theo đạo lý mà nói, trong ba người, kẻ nên hả hê nhất phải là Sam—my mới đúng, nhưng tình trạng khốn khổ của anh hiện tại, lại làm cho hai người khác ngạc nhiên không hiểu, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì?

“Anh nhất định phải đi lâu như vậy sao?” Sam—my trầm trọng hỏi.

“ Vâng” Đường Sĩ Thành vốn muốn cảnh cáo anh không thể nhân lúc “người ta cháy nhà mà đi hôi của”, thế nhưng đối mặt với vẻ khổ sở kia, anh lại nói không ra những câu chữ vô tình, hơn nữa, không biết vì sao mình lại thấy xấu hổ mới là điều kỳ quái nhất.

Trầm mặc một lúc lâu, Sam—my giống như đã hạ quyết tâm gì, chậm rãi mở miệng.

“Tôi sẽ chờ anh trở về.” Đường Sĩ Thành chấn động, như bị dính một cú đòn nghiêm trọng, anh nhìn chăm chăm Sam—my, nội tâm có một cỗ kích động không nói nên lời, là rung động, mà cũng là cảm động, hồi lâu sau, anh mới vất vả thốt ra một câu.

“Cám ơn.”

Anh cúi đầu, yên lặng dùng bữa, không cách nào ngênh đón nụ cười thánh khiết kia, lòng tràn đầy xấu hổ cùng thất bại, nguyên tưởng rằng Sam—my sẽ thừa cơ thị uy với anh, nhưng không nghĩ tới đối phương lại quang minh lỗi lạc như thế, hoàn toàn nguyên ý chờ anh trở về để phân chia thắng bại, sao không khiến anh xấu hổ chứ!

Người ta là quân tử chân chính, anh thua!

Thiên Tầm không biết nên nói gì, đột nhiên cảm thấy như có một bức tường vô hình ngăn cách cô ở bên ngoài, nói không được chỗ nào không đứng, nhưng vẫn rất lạ.

Sĩ Thành phải ra nước ngoài nửa tháng, không khó chịu mới là lạ! Thật ra trong lòng cô đang rỉ máu, nhưng vẫn cố chống đỡ mà thôi.

Bữa cơm này, mỗi người đều theo đuổi tâm tư của mình, không khí an tĩnh đến lạ thường, lặng lẽ kết thúc.

Đêm đó ——

Thiên Tầm nằm ở trên giường, lẩn lộn khó ngủ, thật không có cách nào tiến vào mộng được.

Trong lòng cô tức giận, buồn bực cùng hốt hoảng, hồi tưởng lại khoảng thời gian ba người cùng sống chung dưới một mái nhà này, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy người yêu, nói không cao hứng là gát người.

Anh dịu dàng, anh hài hước, anh thâm tình, đã khắc sâu vào lòng cô, trừ anh ra, cô không thể yêu một người đàn ông nào khác.

Nhưng còn anh? Vẫn thủy chung không cho cô một lời cam kết, anh càng tốt với cô, lòng cô lại càng đau, sợ bộc lộ sự yếu ớt của mình, cho nên cố ý biểu hiện không quan tâm đến anh, thậm chí còn nhiệt tình với Sammy, chỉ vì muốn che giấu chiếc mặt nạ sắp hỏng của bản thân, thế nhưng, khi nhìn thấy vẻ mặt gấp gáp cùng khổ sở của Sĩ Thành, cô lại chịu không nổi!

Đường Sĩ Thành đáng ghét! Thật ra, chỉ cần anh cầu hôn với cô chẳng phải là được rồi sao! Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc!

Cô âm thầm mắng anh, lại không chú ý tới, cửa phòng bị người ta nhẹ nhàng đẩy ra, trong bóng tối, một bóng người lén lút, lặng lẽ đi tới nơi cô đang nằm.

Đột nhiên bị ôm chầm, khiến Thiên Tầm sợ đến mức hít một ngụm khí lạnh, trước khi thanh âm hoảng hốt thốt ra, thì một cái tay kịp thời vươn tới bịt miệng cô lại.

“Hừ —— là anh.”

Cô kinh ngạc nhìn chăm chăm đối phương, nhận ra thanh âm của Đường Sĩ Thành, vặn bàn tay trên miệng ra, chất vấn: “Sao anh có thể vào đây?”

“Em khóc?” Anh kinh ngạc, chạm vào những giọt nước trên mặt cô.

“Không có!” Cô vội quay sang chỗ khác phủ nhận, đáng tiếc đã quá muộn, Đường Sĩ Thành không phải kẻ ngốc, nên rất nhanh liền nhìn thấu cô, thì ra là, không phải cô không quan tâm, mà là quá quan tâm, quan tâm đến nỗi muốn khóc.

Vui sướng thoáng chốc tràn đầy trái tim anh, anh vốn còn đang do dự, lo lắng mình không có cơ hội, mới lén lén lút lút giờ trở, hi vọng trước khi rời đi, có thể ngăn được cơn sóng dữ.

“Em yêu anh, Thiên Tầm.” giọng nói thiết tha của Đường Sĩ Thành, làm trái tim cô hỗn loạn.

“Không có!” Cô xấu hổ, đánh chết cũng sẽ không thừa nhận, đôi tay không ngừng chống đẩy, muốn đuổi anh xuống giường, ngược lại biến khéo thành vụng khiến hai tay cũng bị luân hãm dưới sự kiềm chế của anh.

“Hãy nghe anh nói, Thiên Tầm, sau khi nói xong, anh sẽ đi.”

“Nói cái gì sao không thể để ban ngày, buổi tối lại lén lén lút lút đi đến đây.” Người đàn ông gian trá này nhất định là muốn dùng giường làm thế công, có quỷ mới tin được anh!

“Ban ngày lấy đâu ra cơ hội? Cái tên kỳ đà căn mũi kia thính như vậy, muốn đến gần em thật giống như đánh giặc, cứ coi như phải vượt qua muôn vàn khó khăn, còn không chắc có thể thấy được một ngón tay của em đấy!” giọng nói oán trách giống như một đứa trẻ không được ăn kẹo, thở phì phò tố cáo với người lớn.

Thiên Tầm thật rất bất ngờ, bởi vì người đàn ông đang ở trước mặt cô này, không hề tràn đầy tự tin như trước, ngược lại mang theo nhiều lo lắng, thăng thăng đối mặt với thất bại của mình. Trong quá khứ, người đàn ông có tên là Đường Sĩ Thành kia, chưa bao giờ để lộ mặt yếu ớt trước bất kì ai.

Cô kinh ngạc, nhưng lại phát hiện. . . . mình vô cùng thích anh như vậy, bởi vì điều này đại biểu, lòng của hai người ngày càng gần nhau.

“Nhìn anh chật vật như vậy, em còn cười?”

Thiên Tầm cố gắng nén lại, ngẩng cao cằm, hừ nói: “Vậy làm sao?”

“Tối thiểu. . . . cũng nên cho anh một chút đồng tình, ngày mai sẽ xuất ngoại, anh phải lấy hết dũng khí, mới có thể nói với em những lời này.”

Thái độ của cô mềm đi, thật ra thì anh không cần nói, cô cũng hiểu được, bình thường có tên Trình Giáo Kim âm hồn bất tán như Sam—my, cô và Sĩ Thành căn bản không có cơ hội đơn độc ở chung, nề tình anh khổ cực lên vào, thôi, cho anh cơ hội vậy! Hơn nữa cùn khó có lúc cô bị anh chọc cười, quan trọng là, cô. . . . cũng rất muốn biết rốt cuộc anh muốn nói gì với cô?

Thiên Tầm không giãy dụa nữa, an tĩnh nhìn anh, hơi thở cùng nhiệt độ quen thuộc, khiến quá khứ ngọt ngào như đang trở lại.

24. Chương 24

Cô không giãy giụa, chính là nguyện ý nghe anh nói.

Đường Sĩ Thành hít sâu một hơi, mới nhẹ nhàng cất lời, trải qua mấy ngày nay, trong lòng anh có vô vàn cảm khái cùng hối tiếc.

“Anh. . . .” anh thất bại nhìn cô thừa nhận. “Anh rốt cuộc hiểu rõ, mình không bằng người ta ở chỗ nào rồi.”

Anh thừa nhận mình thua dưới tay một người đàn ông khác, điều nay đối với một người mất luôn luôn để trên đầu, tự tin như anh mà nói, chính là việc lớn.

Thiên Tầm không thể tưởng tượng nổi, nhìn chằm chằm anh “Anh hiểu?”

Đường Sĩ Thành gật đầu, cả đời anh đều lên tòa án biện luận vì người khác, mà bây giờ, đối mặt với sự khiêu chiến lớn nhất trong cuộc đời, anh biện luận vì chính mình.

“Anh phụ em, cũng tin chắc, sẽ không bao giờ tìm được một người đáng giá để anh yêu giống như em nữa, chỉ cần nghĩ tới sẽ mất em, anh liền cảm thấy sợ hãi, tuy anh không phải là người đàn ông hoàn mỹ nhất, nhưng anh rất muốn yêu em thật tốt, thậm chí. . . . dùng thời gian cả đời. Ngày mai, anh phải đi,

nhưng anh rất lo lắng, sau nửa tháng, khi trở lại, kết quả nhận được lại là...là mất đi em, như vậy chắc chắn anh sẽ phải nuối tiếc cả đời.”

Thiên Tầm nhìn anh, hô hấp bắt đầu dồn dập, cô sợ cũng rất lo lắng sự mong chờ của mình thất bại, hiểu lầm ý tứ anh đang muốn biểu đạt.

“Anh muốn nói cái gì?”

Đường Sĩ Thành nhìn cô thật sâu, chậm rãi cúi mặt xuống, hơi thở nóng rực phả ra, nói nhỏ mấy lời bên tai cô, nói ra lời cam kết cho tới bây giờ, anh vẫn không chịu, cũng không dám thốt lên.

Thiên Tầm tròn to mắt, nhỏ giọng hô: “Anh. nghiêm túc sao?”

Anh gạt đầu, lòng bàn tay ấm áp, xoa lên gương mặt mềm nhũn như nước của cô.

“Anh nghĩ trong cuộc đời này, trừ em ra, không ai có thể làm cho anh hạ quyết tâm, nói thật. đối mặt với hôn nhân, anh rất không tin tưởng vào bản thân mình, có lẽ là do tư tưởng qua nhiều năm đã thâm căn bén rễ, nên trong thoáng chốc muốn thay đổi rất cần một chút thời gian thích ứng, nhưng mà anh lại vô cùng xác định, nếu như mất đi em, anh nhất định sẽ khổ sở cả đời, thay vì như thế.” gương mặt anh hiện mạo vốn có của luật sư, nghiêm túc nói: “Vậy anh tình nguyện dùng pháp luật trói chặt em.”

Cô bật cười, khó nén hưng phấn cùng kích động đưa tay lên ôm cổ anh, rõ ràng chỉ là kết hôn, người này lại muốn dùng pháp luật vô tình để hình dung.

Không sao, cần chi phải để ý cách nói của anh, tóm lại, cô vô cùng, vô cùng, cam tâm tình nguyện bị anh trói. Cô yêu, cô nghĩ, cô hận không thể bị anh trói chặt, cô chờ những lời này đã quá lâu, ngay cả nằm mơ cũng muốn.

Mắt thấy giai nhân nhiệt tình ôm chặt lấy mình, động tác này, đại biểu sự vui mừng cùng tha thứ trong lòng cô, đón nhận đề nghị của anh.

“Em đồng ý?” Anh hỏi rất cẩn thận, cô cũng nhiệt tình hồi đáp.

“Dĩ nhiên, em hận không thể gả cho anh ngay lập tức, vui mừng đến không chờ nổi rồi, làm sao không đồng ý chứ, nhưng em cảnh cáo anh, lời đã nói ra khỏi miệng thì không thể đổi ý, nếu đổi ý, cả đời em cũng sẽ không tha thứ cho anh!”

Đường Sĩ Thành thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng, vào lúc này mới nhẹ giãn ra, không uống phí anh lên vào như một tên trộm, thật may là không bị đá ra khỏi cửa một cách bi thảm.

“Để cho em bị người đàn ông khác theo đuổi, anh mới thấy hối hận đấy, em cũng biết, anh gấp đến nổi tóc cũng sắp bạc hết rồi.”

Cô ôm anh, vui mặt ở trong lòng anh cười khanh khách, thật ra thì cô và Sam—my không có kết giao, chỉ là. hay trước hết không nói với anh, để cho anh ôm tâm tình run run rẩy rẩy, mới có thể biết cách quý trọng cô, cô nha, vẫn muốn hưởng thụ loại tư vị thắng lợi này thật tốt.

Hiện tại anh có thể danh chánh ngôn thuận hôn cô rồi chứ? Đã rất lâu rồi anh không được nếm mùi vị của cô.

“Thiên Tầm.”

Môi của anh, ở trong bóng tối đã tìm được hai mảnh mềm mại, không cần quá nhiều ngôn ngữ, khát vọng cùng nhớ nhung đối với cô, sau khi được bỏ lệnh cấm liên tục tình phát tiết, từ cạn sang sâu, từ dịu dàng rồi chuyển thành cuồng dã.

Tối nay, anh muốn từng chút từng chút dò xét mọi nơi trên cơ thể ngày đêm mong nhớ này, tìm về yêu thương đã quen thuộc giữa họ.

Ánh trăng ngoài cửa sổ, chiếu rọi lên hai bóng hình đang quấn quýt, đêm vẫn còn rất dài. Tương lai thuộc về hai người họ, từ tối nay sẽ là một khởi đầu mới.

Đường Sĩ Thành dự định đi chuyến bay vào buổi chiều, sau bữa ăn sẽ khởi hành, Thiên Tầm nấu xong cơm trắng, cùng với mấy món ăn gia đình, bày sẵn ra bàn, chờ anh động đũa.

An Mật Nhi đã là khách quen ở đây, chỉ cần có thời gian rảnh, cô nhất định sẽ đến, Đường Sĩ Thành vẫn nghĩ là cô tới tham gia náo nhiệt, chứ không thể ngờ rằng, thật ra cô đến đây để xem “Phim bộ”, hôm nay nam chính phải đi xa, trong lòng nữ chính lưu luyến, nhưng không biểu hiện lên mặt, ngược lại nam phụ là người buồn rầu nhất, núp ở trong phòng không chịu ra.

Bữa ăn này chỉ có ba người bọn họ thưởng thức, sau khi cơm nước xong, Thiên Tầm giống như thường ngày, thu dọn chén bát, bê vào phòng bếp để rửa, Đường Sĩ Thành cũng đi vào theo muốn giúp một tay, nhưng bị cô cự tuyệt.

“Đã đến lúc rồi, anh nên đi đi.” Cô thúc giục.

“Muốn đuổi anh đi như vậy à?” Anh không vui, tuy không muốn nhìn thấy cô khổ sở, thế nhưng khi cô không khóc đến chết đi sống lại, trong lòng vẫn có chút mất mát.

Phụ nữ độc lập thì tốt, nhưng quá độc lập thì không được.

Thiên Tầm bị anh làm cho dở khóc dở cười. “Em sợ làm trễ thời gian của anh, khiến anh không kịp lên máy bay, anh còn trách em. Xe của công ty đã đợi ở bên ngoài rồi, nếu bị trễ, để xem anh làm thế nào!”

Đúng là nên đi, Đường Sĩ Thành biết không thể trì hoãn nữa, vì vậy kéo cô vào trong ngực, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Nửa tháng này, em sẽ ”ngoan ngoãn ’ sao?”

“Ngoan ngoãn cái gì, nghe không hiểu.” Cô cố ý giả bộ ngu.

“Thiên Tầm.”

“Được rồi được rồi, em đồng ý với anh, được chưa? Anh yên tâm đi!” không biết bắt đầu từ khi nào, người lẽ mề không dứt khoát lại biến thành anh rồi?

Đường Sĩ Thành liên tục dặn dò, lại tặng cô một nụ hôn triền miên nóng bỏng, mới lưu luyến không rời ra khỏi phòng bếp, xách hành lý, chuẩn bị rời đi.

“Sĩ Thành.”

Anh quay đầu lại: “Hả?”

“Lên đường bình an. anh. nhất định phải chăm sóc thật tốt cho mình đó.” gương mặt của cô đỏ hồng, hiện rõ một mảnh xuân ý nồng nàn.

“Biết rồi, em cũng vậy.” anh nở một nụ cười tuần lãng, biến mất sau cánh cửa đang đóng lại.

25. Chương 25

An Mật Nhi ngồi trên ghế sa lon, nhìn hành động của hai người, mặt lộ vẻ nghi ngờ, bởi vì phản ứng của Thiên Tầm đột nhiên trở nên thân thiện, so với mấy ngày trước mà nói, quả thật giống như hai người khác nhau.

Sau khi Đường Sĩ Thành rời đi, cô đi về phía Thiên Tầm, phát hiện môi cô ấy sưng lên rất khả nghi, dễ dàng nhận ra đây là chứng cứ bị một sắc lang nào đó giày xéo.

“Cậu cùng anh ta hòa hợp lại rồi hả?”

Thiên Tầm xoay người, không chút che giấu tâm tình của bản thân, kích động ôm lấy Mật Nhi, nóng lòng muốn chia sẻ tin tức cùng bạn tốt, nhưng cuối cùng, chỉ có thể vừa phun ra mấy chữ đứt quãng.

“Mật Nhi! Sĩ Thành anh! Anh!”

“Nhìn cậu kích động kìa, có lời gì từ từ nói.”

Vành mắt Thiên Tầm hồng hồng “Anh ấy cầu hôn với mình rồi.” Cô vui đến phát khóc, thanh âm cũng khàn khàn.

Mật Nhi sửng sốt. “Thật?”

“Ừ!” Cô dùng sức gật đầu. “Là thật, tối hôm qua, chính miệng anh ấy nói với mình đấy!”

Mật Nhi từ trước đến giờ luôn là người tỉnh táo cùng lí trí, đôi mày thanh tú của cô nhíu chặt, nửa tin nửa ngờ.

“Anh ta thật muốn kết hôn với cậu?”

“Ừ! Anh ấy còn nói, chờ nửa tháng sau trở lại, sẽ đi miền Nam, đến nhà mình cầu hôn!”

“A. Chúc mừng.”

Không nghĩ tới tên Đường Sĩ Thành này thật sự cầu hôn với Thiên Tầm? Cô cảm thấy rất khó tin, nhưng nhìn thấy Thiên Tầm vui như vậy, cô cũng không muốn dội xuống một gáo nước lạnh.

Chỉ là, tam giác tình cảm cứ như vậy kết thúc sao? Làm cho người ta có cảm giác vẫn chưa được thỏa mãn

“Đúng rồi, tại sao Sammy cứ ở trong phòng không chịu ra vậy?” Thiên Tầm không hiểu, cũng không biết tính khí gì của Sam—my lại phát tác nữa?

Mật Nhi nhướn mày, nhẹ nhàng nói. “Thối quen thôi, đừng để ý đến anh ấy.”

Dĩ nhiên tên kia không chịu ra ngoài rồi, hiện tại chắc là đã khóc đến sưng cả hai mắt, Đường Sĩ Thành đi công tác nửa tháng, người thương tâm nhất chính là anh! Mật Nhi nhìn về hướng khác, tránh ình không cần thận bật cười.

Thiên Tầm vuốt vuốt hai gò má nóng bừng vì hưng phấn, há miệng nói không ngừng.

“Vẫn là đàn ông thì sẽ hiểu nhau nhất, chúng ta tốn nhiều thời gian như vậy, suy nghĩ nhiều biện pháp đến thế vẫn không được, anh ấy lại chỉ cần ra chủ ý để ba người ở chung, liền dễ dàng biến mộng đẹp của mình thành sự thật, mình thật sự nên cảm ơn anh, nhờ có anh ấy, rốt cuộc mới khiến Sĩ Thành thay đổi tâm ý, không hề bài xích kết hôn nữa, bây giờ mình sẽ đi thông báo cho anh ấy tin tức tốt này!”

“Không cần.” Mật Nhi nhanh nhẹn duỗi tay, kéo cô trở lại.

“Tại sao?”

“Anh ấy nói với mình rất mệt, hôm nay muốn ngủ muộn một chút, đừng quấy rầy.”

“Ah? Anh ấy nói với cậu lúc nào vậy?”

“Lúc cậu ở phòng bếp rửa chén.”

“Vậy sao?” cô nghi ngờ.

“Ừ.” Mật Nhi mỉm cười.

“Được rồi, đợi đến bữa cơm trưa gọi anh ấy cũng được” Thiên Tầm nở nụ cười với má lúm đồng tiền hạnh phúc, ngọt ngào nói; “Sau đó, mình sẽ đem tin tức tốt này nói cho anh ấy biết.”

“Không cần, bữa trưa cũng không cần gọi.”

“À?”

“Bữa tối cũng không cần.”

“Cũng? Sao vậy.”

“Nói tóm lại, cứ coi như để anh ấy đói chết cũng được, hôm nay tốt nhất cậu đừng để ý đến anh ấy, nếu như còn muốn giữ được mạng.”

Chương cuối

Giáo đường trắng tinh, sân cỏ xanh tốt, Thiên Tầm mặc một bộ váy cưới liền thân màu trắng, tay ôm bó hoa của cô dâu, gương mặt xinh đẹp ngẩng lên, mang đầy xuân ý cùng ngượng ngùng.

Cô đi về cuối thảm đỏ, chuẩn bị đưa bàn tay mang chiếc găng màu trắng của mình, giao cho chú rể — Sam—my.

Hai người thâm tình nhìn nhau, dưới bầu trời với những dải băng kim tuyến đầy màu sắc rực rỡ bay tán loạn, trong tiếng chúc phúc của mọi người, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hơi thở mùi đàn hương từ chiếc miệng khẽ nhếch tản ra, chờ đợi nụ hôn của chú rể.

Cả buổi lễ diễn ra suôn sẻ, âm nhạc lãng mạn, bối cảnh cũng rất hoàn mỹ, chỉ trừ một chiếc xe đang chạy tới từ cách đó không xa với tốc độ nhanh kinh người.

Tài xế giống như say rượu mất khống chế, hoặc như đang liều mạng muốn đi đầu thai mà xông thẳng lại, hấp dẫn sự chú ý của mọi người, đập ngã thùng rác công cộng ven đường, lại đảo quanh mấy vòng, cuối cùng, trong tiếng phanh chói tai, chiếc xe dừng lại trước cửa giáo đường.

Tuy đã dừng lại nhưng trên nắp động cơ khói trắng vẫn đang bốc lên !

Cửa xe bị đá ra một cách thô lỗ , một người đàn ông nhếch nhác gấp gáp bước xuống, nóng vội muốn đến hôn lễ, là Đường Sĩ Thành.

Sau khi Cô dâu Hàn Thiên Tầm nhìn rõ người tới, liền ngây ngốc tại chỗ, mà bên người cô - chú rể Sam—my, cũng có biểu hiện như hóa đá.

Người mà ba ngày sau mới có thể trở về từ nước Mỹ, lại xuất hiện vào lúc này, còn dùng đến phương thức kinh thiên động địa như vậy!

Tất cả mọi người bàn tán ầm ĩ, theo từng bước đến gần của người đàn ông, tự động tránh ra thành một con đường.

Cả đời này của Đường Sĩ Thành chưa từng luống cuống, kinh hoảng như vậy, trên tòa án anh chưa từng thua ai, trên tình trường cũng chưa từng thất ý, nhưng khi chính mắt thấy được Thiên Tầm mặc áo cô dâu, anh thật sự bị kinh sợ.

Thì ra tất cả đều là thật!

Anh còn tưởng rằng, trong thư, cô nói muốn cùng người khác kết hôn chỉ là đùa giỡn, cố ý khiến anh khấn trương, anh không dám tưởng tượng. Nếu như anh không kịp đáp máy bay trở lại, không kịp chạy đến, bỏ qua lần này, chắc chắn anh sẽ phải ôm nỗi hối hận khôn cùng.

Anh cẩn thận vuốt lại mái tóc rối loạn, chỉnh lại chiếc cà vạt bị lệch, bước chân có chút không ổn, vừa đến trước mặt cô, lập tức quỳ một chân xuống, kích động cầm tay của cô.

“Thiên Tầm, đừng gả cho anh ta!”

“Em.”

“Gả cho anh, anh nguyện ý cưới em ngay bây giờ, thật! Muốn anh làm gì cũng có thể, chỉ cầu em đừng gả cho anh ta, Thiên Tầm!”

Cô sửng sốt, mắt đẹp bởi vì những lời này của anh mà toát ra tia sáng kỳ dị, nhưng cô căn bản không có cơ hội mở miệng, tất cả những lời muốn nói cũng bị anh cướp đi rồi.

“Anh không thể giao em cho bất kỳ người đàn ông nào khác , anh biết đã khiến em phải đợi quá lâu rồi, nhưng vừa nhận được thiệp mừng của em, anh liền mặc kệ khách hàng, buông bỏ công việc, vì em vội vã chạy về, xin em hãy cho anh cơ hội, đừng bóp chết hi vọng của anh, anh nguyện ý dùng cả đời để đền bù cho em, được không? Thiên Tầm.”

Thiên Tầm theo dõi anh, trong mắt ánh lên vẻ vui mừng, nhưng không lên tiếng, mà là lẳng lặng nghe anh nói.

Đường Sĩ Thành ấn xuống một nụ hôn lên tay cô, giống như lãng tử hồi đầu, anh rất sợ cô sẽ nói không, thì ra một người khi chân chính đối mặt với thẩm phán, sẽ có cảm giác sợ hãi cùng vô dụng như vậy.

Anh không cách nào tưởng tượng nếu mất đi cô, cuộc sống về sau sẽ ra sao, cho nên khi nhận được thiệp mừng điện tử của cô, anh chấn kinh đến không thể tin, thậm chí còn gọi điện thoại chứng thực, những bạn bè của cô đều nói là nhận được thiệp mừng, hôm nay là ngày kết hôn.

Lòng tin được thành lập suốt bao nhiêu năm qua của anh thoáng chốc vỡ vụn, vội vàng bay về từ ngàn dặm xa xôi, 24h không ngủ không nghỉ, chỉ vì muốn ngăn cản tiệc cưới xảy ra, hy vọng mọi thứ vẫn kịp vãn hồi.

Thiên Tầm nhìn anh, từ *kinh nghi lúc đầu, đến giờ rốt cuộc cũng hiểu đôi chút, Sĩ Thành nhâm lẫn, nhưng cô lại cảm thấy rất vui vẻ vì lời tỏ tình của anh.

*kinh nghi: kinh ngạc nghi ngờ

Cô cười, nụ cười tuyệt mỹ mà kiều diễm, khiến anh nhìn đến mất hồn.

Tay mềm xoa lên khuôn mặt tuần tú tiêu tụy của anh, cô nhẹ nhàng nói nhỏ: “Anh yên tâm, đời này, người duy nhất em muốn gả chỉ có mình anh.”

“Thiên Tầm” .” Anh vui mừng, nhưng còn có chút không xác định.

“Nếu anh không cưới em, thì cả đời em sẽ không lấy chồng, nói không chừng còn sẽ xuất gia.”

Anh kích động ôm cô, ở bên tai cô thì: “Sẽ không, anh chẳng những không để cho em xuất gia, còn sẽ cho em một mái nhà!”

“Thật?”

“Anh thề, nếu trái lời, sẽ không được chết tử tế!”

“Em không cần anh chết, em không muốn làm quả phụ!” Cô không thích nghe anh thề loạn.

“Tốt, không nói, cả đời này chúng ta sẽ luôn làm một đôi vợ chồng ân ái ái ái.”

Cô vui vẻ gật đầu, Đường Sĩ Thành không lừa cô, đúng hẹn trở về cho cô một niềm vui lớn, anh vẫn giữ lời hứa của mình, còn dùng phương thức lãng mạn như vậy cầu hôn với cô.

“Đi theo anh.” Anh nói.

Cô bật cười: “Em rất nguyên ý, nhưng bây giờ không được, phải đợi em chụp xong quảng cáo đã.”

Đường Sĩ Thành ngẩn ngơ: “Quảng cáo?”

Lời này vừa nói ra, chung quanh lập tức truyền đến những tiếng cười thật to, khiến trong một khoảng thời gian ngắn Đường Sĩ Thành cảm thấy choáng váng.

Thiên Tầm cũng không nhịn được cười đến chảy nước mắt, đưa tay sờ người đàn ông cao lớn đang hoảng sợ này, đau lòng nói: “Em không biết là đã xảy ra chuyện gì, cũng không hiểu vì sao anh sẽ tưởng lầm rằng em muốn kết hôn? Em căn bản không gửi thiệp mừng cho anh nha, hôn lễ hôm nay là giả, chúng em đang chụp quảng cáo áo cưới, đây là công việc Mật Nhi giới thiệu cho em, Sam—my cũng chỉ là khách mời mà thôi, bởi vì lễ phục kết hôn là do anh ấy thiết kế, nói nhỏ cho anh biết biết nha, tiền công không ít đâu đó, hi hi.”

Đường Sĩ Thành như bị sét đánh, trong nháy mắt bừng tỉnh, nhìn bốn phía, tìm người phụ nữ đang đứng xem kịch vui An Mật Nhi kia, cô nhếch môi, mắt híp lại, đúng là đang cười nhạo anh.

Người phụ nữ kia.

Mặt Đường Sĩ Thành cứng ngắc, rốt cuộc hiểu rõ mình bị lừa dối, thiệp mừng điện tử, những người bạn kia của Thiên Tầm, cùng quảng cáo này, tất cả đều là do cô thiết kế.

Liếc qua xung quanh, mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào anh, nói như vậy, anh chẳng phải đã làm một chuyện cực mất mặt, đúng là một người phụ nữ gê gớm giảo hoạt!

“Sĩ Thành. . . . Anh sao vậy? Sắc mặt đột nhiên trở nên thật là đáng sợ, anh. . . . đang giận em sao?”

Anh quay đầu lại, nhìn dung nhan lo lắng e sợ của giai nhân, tâm tình của cô, vĩnh viễn luôn bị tác động bởi vì anh.

Nhìn sâu vào mắt của cô, lửa giận đang bùng cháy khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cô liền bị dập tắt, cho dù hiện tại giận muốn chết, cũng tuyệt không thể phát tác.

Thôi, coi như là âm mưu thì như thế nào, anh không thể mất đi cô, trừ Thiên Tầm, đời này anh sẽ không bao giờ có tình cảm như vậy đối với bất kì một cô gái nào khác.

Anh dịu dàng an ủi: “Đừng nghĩ nhiều, chụp xong đi, lần này, đến lượt anh chờ em.”

Cô cảm kích cười, an lòng, như cô gái nhỏ vừa biết yêu, ngượng ngùng gật đầu, đi tìm thợ trang điểm để chuẩn bị lại.

Gió thu thổi qua khuôn mặt của Sam-my, những sợi tóc rối không được sửa sang lại, tựa như trái tim của anh.

Có người vỗ vỗ vai anh, anh quay đầu lại.

“Anh vẫn ổn chứ? ” Mật Nhi hỏi.

Anh mở to mắt, không để cho người khác nhìn thấy lệ quang đang ánh lên.

“Không cần để ý tôi.”

Vậy mới là lạ đấy! Không để ý tới anh, sau này anh nhất định sẽ mắng cô không có lương tâm.

“Có muốn tôi cho anh mượn bả vai hay không?”

Anh không trả lời, cũng không cự tuyệt, trực tiếp sử dụng hành động để biểu đạt trái tim đang vỡ tan của anh, vùi mặt trên vai An Mật Nhi, khóc thút thít. “Đừng khổ sở, chân trời chỗ nào không có cỏ thơm, sẽ có cô gái khác tốt hơn.” Anh khóc đến càng thêm bi thương, thê thảm. “Thật xin lỗi, nhất thời nhờ miệng, phải nói là sau này sẽ gặp được người đàn ông tốt hơn mới đúng.”

.....Hết.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-toi-voi-em>